

விவேக போதனி

“எப்பொருளைத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.”—திருவள்ளுவர்

தொகுதி VII { ராசூலவரு சித்திரைமீ : 1915-வரு மேமீ } பகுதி 11

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

38. கையறு நிலை

ஐந்து பூதமொரு கான னீரென
வடக்க வந்தபெரு வானமே
யாதி யந்தநடு வேது மின்றியரு
ளாய்நிறைத் திலகு சோதியே
தொந்த ரூபமுட னரூப மாதிரி
குணமி றந்தவளர் வஸ்துவே
துரிய மேதுரிய வழிரி னுக்குணர்வு
தோன்ற நின்றருள் சுபாவமே
எந்த நாளுநடு வாசி நின்றொளிநு
மாதியே கருணை நீதியே
யெந்தை யேயென விடைத்திடைத் தருகு
மெளிய நேன்கவலை தீரவுஞ்
சின்தை யானதை யறிந்து நீயுனருள்
செய்ய நாணுமினி யுய்வனே
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே,

(சிற்சுகோதயவிலாசம்—3)

39. நல்லோரிணக்க ஆவல்

ஐவ ரென்றபுல வேடர் சொட்டம
தடங்க மார்க்கடவன் முட்டியா
யடவ் தின்முலை யருதி னின்றிசுரு
காதி தின்முபனி வெயிலினுள்
மெய்வ ருந்துதவ மில்லைநற் கீரியை
கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய்

மேவுகின்ற சவுபாண நன்னெறி
விரும்ப வில்லையுல கத்திலே
பொய்முட டங்குதொழில் யாத தற்குநல
சார தித்தொழி னடத்திடும்
புத்தி யூகமறி வற்ற மூசயிவை
பொருளெ னக்கருது மருளன்யான்
தெய்வ நல்லருள் படைத்த வன்பொடு
சேர வுக்கருணை கூர்வையோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(சிற்சுகோதயவிலாசம்—4)

40. கருணை கண்டு வியத்தல்

எறிதி னைக்கடனி சுர்த்த செல்வமிக்
வல்ல வென்றொருவர் பன்செலா
தில்லை யென்னுமுரை பேசிடாதுவி
வெவரு மாமென மதிக்கவே
நெறியின் வைகிவளர் செல்வ மும்முதவி
ளேய்க ண்றசுக வாழ்க்கையாய்
நியம மாதிலை நின்ற ஞானநெறி
நிட்டை கூடவுமெந் நாளுமே
அறிவி னின்றிசுரு வாயு ணர்த்தியது
மன்றி மோனகுரு வாசியே
யகில மீதுவர வந்த சீரூனா
யைய வைவயினி யென்சொல்கேன்
சிறிய நேழைநம தடிமை யென்றுனது
திருவு ளத்தினி லிருந்ததோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(சிற்சுகோதயவிலாசம்—7)

ராசக்ஷாவரஸ் வைகாசிஸ் CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோ	தது	இந்	தமிய்	வா	ராசக்ஷாவரஸ் வைகாசிஸ்	சுக்லசகம் கலியபந்தம்	1837 5016	பசுலி1324 கொலிம்-1090	1915(வஸ்) மேஸ் ஜூன்ம-
ர-4	28	14	1	வெ	அமர 7-31, மீகா 8-12, சோ 40-3, ரா 7-31, திவ 25-27, அக 31-13, விருஷபரவி 19-10, ரோ 3 4 பத 9-0, குண்டிதி 60-0, அதி 42-20, பவ 13-6, ரா 11-50, நிழைவாசுச் மேஷமெல் 34-0, ரிஷக் துதி திதிசக் தரி.				
செ	29	15	2	சனி	பிர 13-6, ரோ 60-0, அதி 42-20, பவ 13-6, ரா 11-50, நிழைவாசுச் மேஷமெல் 34-0, ரிஷக் துதி திதிசக் தரி.				
ப-சு	1	16	3	ஞா	துதி 18-12, ரோ 5-21, சுக 43-39, சென 18-12, திவ 20-51, ரோ 4 4 பத 26-0, மேஷக் 5-8, திருயாதி.				
ர	2	17	4	திங்க	திரு 22-37, மீகு 11-26, திரு 44-26, கா 22-37, ரா 2-58, கா 3 ரவி 43-30, அதிதி அஷ்ய திரே கல்பாபாரசுஜ				
ப-சு	3	18	5	செ	சுத 25-25, திரு 16-33, குல 44-27, பத 25-58, ரா 17-20, அக 31-17, மிகு 1 4 பத 42-10, அக 2 சக் 50-11, சதுர				
செ	4	19	6	4	பத 28-20, 4 பன 20-41, கண் 43-37, பா 28-20, ரா 10-21, வானையக் கெளரி மழை 5-க்கு. [திதி சது விரு				
ர-4	5	20	7	வியா	சுத 29-29, பூச 23-38, வீர 41-46, தை 23-29, ரா 25-12, அக 2 செ 0-43, சஷ்ட உப கரிநாள்.				
செ	6	21	8	வெ	சுத 29-20, ஆய 25-11, துரு 38-55, வண் 29-20, கேசு 0-32, ரா 24-10, கா 3 3-50, மிகு 2 4 பத 26-17, ரீன				
சு	7	22	9	சனி	அஷ்ட 30-25, அக 3 சக் 35-44, சப் விரு				
ர-4	8	23	10	ஞா	நவ 27-56, மக 25-47, வியா 35-7, பவ 27-56, ரா 14-24, அக 31-24, மிகு 11-55.				
ப-சு	9	24	11	திங்க	நவ 25-22, பூச 25-50, ஹா 30-21, சென 25-22, ரா 11-42, நவமிதிதி வாசுதந்தசாரம்.				
4	10	25	12	செ	தசு 21-46, உக் 23-23, ஹஜ் 24-47, கா 21-46, ரா 12-5, ரோ 1 ரவி 45-18, அக 3 செ 28-0, மிகுன 4 பத 18-26, அக				
சு	11	26	13	4	தசு 17-13, அஷ்ட 20-49, விஷ 18-33, பத 17-19, ரா 8-21, துவாதிதி சாவ வகா வியாசிரா 14 சக் 21 16 திதிதவயம்.				
ர-4	12	27	14	வியா	திரு 6-38, சுவா 13-57, வரி 4-37, பரி 52-31, தை 27-1, பா 1 சக் 6-48, நரசம் ஜ.				
செ	13	28	15	வெ	சுத 0-40, 0 பன 53-52, விசா 3-57, சிவ 49-31, வண் 0-40, திவ 19-16, ரோ 2 ரவி 14-44, அக 4 செ 55-12,				
4	14	29	16	சனி	மிகு 4 4 பத 18-0, சம்பத்தகெளரி வைஸ்நா பூ அக்ஷிநகப்திர நிவாந்தி 14-44.				
ர-4	15	30	17	ஞா	பிர 48-30, அஷ்ட 5-51, சித் 41-57, பா 21-31, திவ 18-55, நிழைவாசு பரு பர 2 சக் 52-0, இஷ்ட கரிநாள்.				
சு	16	31	18	திங்க	திரு 37-29, பூசா 54-57, சுப 27-39, வண் 10-7, திவ 20-50, ரோ 3 ரவி 43-5, ராத				
சு	17	1	19	செ	சுத 32-51, உத்தி 52-31, சப் 21-10, பவ 5-10, திவ 14-8, பர 3 சக் 37-28, சவ் சது.				
செ	18	2	20	4	பரு 29-0, திரு 50-52, பூசா 10-19, வண் 29-0, திவ 2-14, பர 1 செ 22-32, சர உப [சஷ்ட வை				
ச	19	3	21	வியா	சஷ்ட 26-6, சிவ 50-17, மா 10-9, வண் 26-6, திவ 0-46, அக 31-50, திரு 1 சனி 26-15,				
ச	20	4	22	வெ	சப் 24-19, சக் 50-48, வை 5-53, பவ 24-19, திவ 9-26, ரோ 4 ரவி 13-12, சப் தவ காராவத்				
சு	21	5	23	சனி	அஷ்ட 23-44, 14 ர 52-34, விஷ 2-32, சென 23-44, திவ 7-16, பா 4 சக் 45-0, அஷ்டமிதிதி				
செ	22	6	24	ஞா	நவ 24-25, உத்தி 55-36, பீர் 0-15, ஆய 58-41, கா 24-28, திவ 17-47, பா 2 செ 49-44,				
சு	23	7	25	திங்க	தசு 26-25, ரேவ 59-47, வென 58-38, பத 26-25, திவ 27-41, அச 31-31, மிகு 1 ரவி 43-0, சசமிதிதி.				
ப-சு	24	8	26	செ	தசு 29-29, அக 60-0, ரோ 69-8, பா 29-29, திவ 60-0, சென 1-30, திவ 31-32, காற்றுமழை அதிகம் சில யிடங்களில் உண்டாகும்.				
4	25	9	27	4	தசு 33-32, அக 5-7, அதி 0-22, கா 5-51, ரா 12-48, பிந்தோ கா ர உப மாசு.				
செ	26	10	28	வியா	திரு 38-11, பா 11-3, அதி 0-22, சக் 1-51, பத 10-38, தியா 0-0, அக 31-33, மிகு 2 ரவி 12-47, பர 3 செ 17-4, மிகு 3				
ர-4	27	11	29	வெ	சுத 43-6, மீகா 17-32, சக் 1-51, பத 10-38, தியா 0-0, அக 31-33, மிகு 2 ரவி 12-47, பர 3 செ 17-4, மிகு 3				
சு	28	12	30	சனி	வக் 47-17, ரிஷபசக் 15-30, அக்ஷித்ய அஸ்தமணம் 12-47.				
ப-சு	29	13	31	ஞா	அமர 47-51, ரோ 23-54, திரு 3 27, சது 15-28, திவ 1-47, ரா 7-45, ரிஷக் து அமரதி சாவ அமர மழை				
செ	30	14	32	திங்க	பிர 52-11, மிகு 29-55, குல 4-47, மிம் 20-1, ரா 21-15, ஜேஷ்டக் பிாதமதிதிஷ்டம் [குண்டிதிஷ்டம் தரி வக்				
ர-4	31	15	33	செ	திங்க 55-40, திரு 35-17, கண் 5-44, பா 23-55, தியா 0-0, மிகுனாவி 43-22, உத் 1 ரு 37-17, கா 3 சக் 1-0,				

[2-க்குள்.

சக்	ர	சனி
செ	4	பத
குரு	1	மே
ராசு	2	சக்
	3	8
	4	11
	5	14
	6	17
	7	20
	8	23
	9	26
	10	29
	11	31

விவேக போதினி

தொ. 7] ராகூஸவஸூ: சித்திரைமீ [புகுதி. 11

மோகூ ஸோபாநம்

THE STEPS TO SALVATION

4. ராஜயோகம் (தொடர்ச்சி)

(போகஸூத்ராச் சுருக்கம்: 2-ம் பாதம்

ஸூத்ரம் 2⁹ முடிவு)

II. ஸாதனபாதம்:—55 ஸூத்ரங்கள்: ஐந்து உட்பிரிவுகளை உடையது. அவையாவன, முக்யஸாதனமான க்ரியாயோகம். அதன்பலன், கர்மகதி, விவேகநிலை, துக்ககாரண நீக்கம், முடிவும் வழியும், யோக வெளி ஸாதனங்கள் ஆகிய இவைகளை.

(i) க்ரியா யோகம்:—யோகத்தை அணுகக் கருதுவதற்கு ஒருவனிடம் முதலில் இந்த க்ரியாயோகம் இருந்தல் வேண்டும். இது தபஸ், ஸ்வாத்யாயம், ஈச்வர ப்ரநிதானம் என்ற மூன்று பாகங்களை உடையது. இதையே, ஸேவை பரிபாச்சநம், ப்ரநிபாதம் என்று வேறு நூல்கள் கூறும்: இவைகளை யக்ரு தான தபஸ் என்பவற்றுள் அடக்கியும் கூறுவதுண்டு: இவைகளுள் முன்னர் எடுத்து விஸ்தரிக்கப்பட்ட கர்ம பக்தியோகங்கள் அடக்கம், ஆகவே இவைகளில் அப்யாஸிக்கு முன்னரே பழக்கமிருக்கும்: அதை ராஜயோகத்திற்கு ஏற்ப அவன் விசாரப்படி ஸரிப்படுத்திப் பழகி வரவேண்டும் பூர்ண உணர்வுடன்: இவைகள்

முறையே காரியக, வாசிக, மானஸ ஒழுங்கான ஸாதனங்கள். தபஸ் என்பது தேஹத்தால் செய்யக்கூடிய விருத, உபவாஸ, நமஸ்கார, தீர்த்தயாத்திர கைங்கரித்யாகள் எல்லாம்: ஸ்வாத்யாயம் என்பது தனக்கு ஏற்பட்ட வேதபாக அப்யயனம், மந்திரஜபம், சாஸ்திர விசாரம் இவைகளைச் செய்வது; இது நான்கு வர்ணத்திற்கு உட்பட்டவர்களுள் முக்யமாக ப்ராஹ்மணர்களுக்குத்தான் முற்றிலும் பின்பற்ற முடியும்: ஈச்வர ப்ரநிதானம் இவைகளை அனுஷ்டிப்பதில், இவைகளை நமது மேன்மைக்காக ஏற்படுத்திய ஈசன் கட்டளைப்படி நடக்கிறோம், தவறில்லா ஈசனை அனுகூலி செய்வது பாபம்வரும் என்ற ஸாதாரண மாறா ஈச்வர உணர்வுடன் நடந்துகொள்வது. இதற்கும் ராஜயோக ஈச்வர ப்ரநிதானத்திற்கும் பேதம் உண்டு: இது ராஜயோக ஸாதனம்; ராஜயோகம் நிருத்த ஸாதனம். இப்படி கர்ம பக்தியோகங்களில் அடங்கியுள்ள க்ரியாயோகத்தால் ஏற்படும் பலனாவது துன்பக்குறையும் ஸமாதி கைகூடும் ஆற்றல் ஏற்படுத்துவதுமே.

துன்பங்களா (க்லேசங்களா) வன அறியாமை (அவித்தை) என்ற நிலையில்லாமையும், அசத்தியும், அனுகூலத்தன்மையும் உள்ளனினிடம் நிலையுள்ளது, சக்தமானது, ஆத்மா என்று உண்டாகும் மாறுணர்வு; தன்மை (அஸ்மிதை) என்ற அறிவுக்கருவியே அறிபவன் என்னும் குழப்பம்; விருப்பு (ராகம்) என்ற ஸுக விஷயத்துடன் நிகழும் மனோநிலை: வெறுப்பு (க்வேஷம்) என்ற துக்க விஷயத்துடனிகழும் மனோநிலை: உடலுயிர் பற்று (அபிநிவேசம்) என்ற தேஹவியோகபயம் ஆகிய இவ்வவைத்துமே. இவைகள் குறைவு என்பது என்ன என்ற கேள்வி பிறக்கும். இதற்கு இந்தத் துன்பங்கள் இருக்கக்கூடிய நிலைகள் இன்னவை என்பது விளங்கவேண்டும். இவைகள் எல்லா

வற்றிற்கும் அறிபாமை என்ற அவித்தையே மூலமாயினும் இவை உள்ளடக்கம் (ப்ரஸுப்தம்) குறைவு (தனு) அடக்கம் (விச்சின்னம்) வெளிவீச்சு (உதாரம்) குற்ற நீக்கம் (ப்ரஹாணம்) அறநீக்கம் (ப்ரலயம்) என்ற ஆறு ஸ்திதிகளை உடையவை. இவைகளுள்: ஸமாதிபவன், தூங்குபவன், ஏகாக்ரநிலையிலிருப்பவன் இவர்களிடம் உள்ளடக்க நிலையிலும்; மனதை தம் முயற்சியாலடக்கும் யோகிகளிடம் இவை குறைவு நிலையிலும், பாமார்களிடம் ஒன்று வெளிவீச்சிலிருக்குங்கால் மற்றவைகள் அடக்க நிலையிலும், ஸமாதி கைகூடிய ஜீவன் முத்தனிடம் குற்ற நீக்க பரோபகார மோக்ஷ ஸஹாய நிலையிலும், விதேஹமுத்தி கைகூட்டி மீட்டது அறநீக்க நிலையிலும் துன்பங்கள் காணப்படும். இதில் ப்ரஹாணநிலை ஏகாக்ர அப்யாஸத்தாலும், ப்ரலயநிலை நிருத்த நிலைப்பாலும் கைகூடும். ஆகவே முன் கூறப்பட்ட க்ரியாயோகம் துன்பங்களைக் குறைபச்செய்து ஏகாக்ர ஸமாதி நிலைக்கச் செய்து ப்ரஹாண நிலையை அணுகச்செய்யும் முக்ய ஸாதனம். இந்தத் துன்பங்கள் குறைந்து அப்யாஸம் செய்து ஸமாதியை அணுகுங்கால் லபயோக யுக்திகளை உபயோகப்படுத்தும் திறன் அப்யாஸிக்கு வரும். இதைக் கைவிட்டு நேரிட ஸமாதியைப் பிடித்துவிட முயலுபவன் அதோகதியை அடைந்து அநேக பிறப்பில் யோக நிலைப்பிற்கே இடமில்லாது திண்டாட வேண்டியவரும்.

(II-ஸ-1-11.)

(ii) கர்மகதி:—க்லேசங்களை க்ரியா யோகத்தால் குறைக்காமலிருந்தால் என்ன கெடுதி என்ற கேள்வி பிறக்கும். அவைகள் வர வர, தடித்துக் கொண்டே வந்து ஸம்ஸார துக்கங்களை அதிகமாக்கி மனதைச் சஞ்சலப்படுத்தி, அவைகளிலிருந்து கரை ஏற வழியே தோற்றத கொடியநிலைக்கு ஒருவனைக் கொண்டு வந்து

விடும். இது எப்படி என்பதையும், இதிலிருந்து கரை ஏற முயலும் விவேகிக்கு ஸம்ஸாரம் எப்படித் தோற்றும் என்பதையும், இப்பாகம் விளக்கவந்துள்ளது. ஸம்ஸாரத்திற்கு முக்கிய வேர்களாக உள்ள கர்மக் கூட்டங்களுக்குக் க்லேசங்களை முக்ய காரணம். இந்த கர்மக் கூட்டங்கள் இந்த அல்லது மேல்வரும் ஜன்மங்களில் பலிப்பதால் வெளிப்படும். இப்படி ஏற்படும் கர்மபலன்களால் க்லேசங்கள் தடிக்கும். இவ்வாறு க்லேசங்களும் கர்மாக்களும் ஒன்றை ஒன்று பலப்படுத்தி ஒருவன் துயரத்தை மாறாது நிற்கும்படி செய்துவிடும், க்லேசங்களை மனப்பூர்வமாகக் குறைக்க முயலாதவனுக்கு, பலமான பாபபுண்ய கர்மாக்கள், அவிஹிதா நிஷித்த கர்மாக்கள் (சாஸ்திரங்களில் செய், செய்யாதே என்று குறிக்கப்பட்டிருப்பினும் பாபமும் புண்ணியமும் அல்லாதவையான கர்மாக்கள்), உபேக்ஷித கர்மாக்கள் (சாஸ்திரங்களில் குறிக்கப்படாமல் பொதுவாக நம்மை மீறி அடிமைப்படுத்தும் சில பாபமும் புண்ணியமும் அல்லாத கர்மாக்கள்) ஆகிய இவைகள் இந்த ஜன்மத்திலேயே பலித்து க்லேசங்களையும் அவைகளால் ஏற்படக்கூடிய எல்லா கர்மங்களையும் அதிகப்படுத்திவிடும்; மற்றைய விஹித, நிஷித்த மத்யம, ஸாதாரண கர்மாக்கள் லோகார்த்தாத்திலும் இவ்வுலகிலேயே ஏற்படும் மறு பிறப்பிலும் பலிக்கும், இப்படி கர்மமூட்டையும் க்லேச மூட்டையும் அதிகப்பட்டு ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும்படியாகும் க்லேசங்களை வளரவிட்டால். இந்த கர்மாக்கள் எப்படிப் பலிக்கும் எனில், மூலமாகிய அவித்தை எனும் க்லேசம் நீங்கா திருக்கும் வரையில் அதனால் ஏற்படும் கர்மாக்கள் பக்குவமாகும் காலத்தில் ஜாதி (வாணசரம நிலைமைகளான தேஹத்தைப் பற்றியவைகள்) ஆயுஸ் (அந்த தேஹத்து

டன் விடவேண்டிய ச்வாஸக் கணக்கு, ஜீவிக்கவேண்டிய நாள்களல்ல) போகம் 'அந்ததே ஹத்துடன் அனுபவிக்கவேண்டிய ஸுகதுக்கங்கள் ஒழுங்கு) ஆகிய மூன்று விதமாகப் பிரிந்து பவிக்கும்.

இதிலிருந்து வெளியாவன பின்வருவன:—
 (1) அவித்தை நீங்கிய ஜீவன்முக்கர் செய்யக்கூடிய கர்மா இப்படி எல்லாம் பவிக்காது ஜாதி ஆயுஸாக முன்னரே பவித்துவிட்டபடியால் இது மாறாதபடினும் போகபலன் அவர்களைத் தாக்கவே மாட்டாது. ஜாதி ஆயுஸும்கூட பிறர் திருஷ்டியிலேபெழிப அவர் திருஷ்டியில் நழுவிடே போயிருக்கும். இந்த துட்பம் உணராவிடில் ஜீவன் முத்தனுக்கும் அவசியம் அனுபவித்தே தீரவேண்டிய ப்ாரப்தம் உண்டு என்னும் வாக்கங்களையும், அனுக்குப்ாரப்தம் கூட இல்லை என்ற வாக்கங்களையும் பொருத்தவே முடியாது. (2) இங்கு கூறப்பட்டப்ாரப்தங்களுள் முதல் இரண்டும் வந்தப்ாரப்தம் மாற்றவேமுடியாது. மூன்றாவது வந்ததும் வாப்போகிறது அடங்கியுள்ளன. (3)ப்ாரப்தம் மூன்றுவிதமாகக் கவர்பிரிந்து நிற்கக் காரணம் ஒன்று உண்டு. கர்மாக்கள்பொதுவாக முக்யம் என்றும் அவாந்தரம் என்றும் இருவகை. பல அவாந்தர கர்மாக்கள் ஒரு முக்ய கர்மாவுடன் சேர்ந்து அதை முன்னிட்டிக்கொண்டே வரும் ஜன்மாதிகளாகப் பவிக்கும். இப்படி ஒரு ஜன்மத்தில் ஒரு முக்ய கர்மாவுடன் கூடி பல அவாந்திர கர்மாக்கள் பவித்து பலபிழந்தல்தான் கர்மகதிக்கே ஒருவித நோக்கம் ஏற்படும். இப்படி பவிப்பவையுள், முக்ய கர்மா ஜாதியையும், அவாந்தர கர்மாக்கள் போகங்களையும், இரண்டும் இசைந்து பொருந்தி ஆயுஸையும் கொடுக்கும். (4) ஒருவன் ஆயுள் என்பது நாள்கணக்கில் இல்லை. ப்ாரப்தத்தால் ஏற்படும் மூச்சுக்

கணக்கே. மனிதன் ஆஹார வ்யவஹாராதிகளால் இந்த மூச்சுக்களை சீக்கிரத்திலாவது, வெகுநாட்களிலாவது விட்டு ஆயுள்நாட்களை குறுக்கி அல்லது நீட்டிக்கொள்ளலாம். ச்வாஸத்தை யோகாப்பயஸத்தால் அடக்கிவிடாமலும், சாஸ்திரீய வழிகளில் ஆஹார வ்யவஹாரங்களை வைத்துக்கொண்டும், மனதை ஒரு விதப்ரமாத ஸுகதுக்கங்களில் ஈடுபடுத்தாமல் ஸாவதானமாக இருக்கும் ஒருவனுக்கு 21600 ச்வாஸம் ஒரு நாளில் போகும். அவனுக்குக் கர்மாப்படி ஏற்பட்டிருக்கும் ச்வாஸங்களை 21600 ஆல் வகுத்தால் ஸாதாரண ஆயுள்நாள் இவ்வளவென்று ஏற்படும். ஆனால் அவன் இந்த நாட்களுக்குள்ளும் இறந்து விடலாம்; அல்லது மீறியும் இறக்கலாம். பொதுவாக இக்காலத்தவர் ஆயுள்நாள் முடிவதற்கு முன்னேயே இறப்பவர்தாம். பெரியோர்கள் ஆசீர்வாதங்கள் ச்வாஸக்கணக்கை மாற்றாது நமது வ்யவஹாராதிகளை ஒழுங்குபடுத்தும் புத்தியைமாற்றி சாஸ்திர ஒழுங்குப்படி பற்றி நிற்கச்செய்து நமது ஆயுள் நாட்களை அதிகப்படுத்தும்.

முற்கூறியபடியெல்லாம் கர்மா பவிப்பதென்றால் எப்படியெனில் வெளிவிஷயம் எப்படி இருப்பினும், கர்த்தா நல்ல அல்லது கெட்ட காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பினும், பாபம் அல்லது புண்ய கர்மம் பவிக்கும் தருணம் வரின், அதற்கேற்ற மனத்தளர்ச்சி வருத்தத்தையோ அல்லது மனக்கிளர்ச்சி ஸுகத்தையோ ஓபமாகவுடைய விருத்தியை உண்டாக்கிவிடும் திடரென்று. இது வெளிவிஷயங்களைப் பொருத்தது போலவே காணப்படும். ஆயினும் இவைகளுள் காரிய காரணஸம்பந்தம் முற்றிலும் பொருந்தாமலும் இருக்கும். இவ்வாறு பவித்து ஸம்ஸாரத்தை பலப்படுத்தும் கர்மாக்களைத்தடுத்து க்வேசங்களைக்

குறைக்க க்ரியா யோகத்தான் தகுந்த வழி. இதில் தபஸ் ப்ராப்ச்சித்த ரூபமாக ஏற்பட்டு நமக்குத் தெரிந்த பாபகர்பம் பதிவுகளை அழித்துவிடும்; ஈசுவர ப்ராபிதானம் புத்திக்குத் தெரிவு கொடுத்து நமக்கு வெளிப்பட்டிராத பாபங்களை எடுத்துக்காட்டி அவைகளின் ப்ராய்ச்சித்தங்களை அனுஷ்டித்து கரையேறத் தூண்டுவதுடன், ஸ்வாத்பாயத்தை ஸரிவா நடத்தி ஈசன் விஷய உண்மை ஞானத்தையும் மற்றையவைகள் விஷய உணர்வையும் உள்ள படி ஏற்படுத்தும். தபஸால் சுத்தப்பட்ட மனதில் உள்ள புண்யப்பதிவுகள் கூடப் பவிக்காது நமுவும்படி மற்றைய இருபாகங்களும் செய்து க்லேசமுலமான அவித்தையையே வேறு த்துவிடும். ஆகவே க்ரியாயோகச்சிறப்பு இந்தக் கர்மகதி விசாரத்தால் நன்கு விளங்கும்.

இங்குகூறியபடி ஸுகவிறுத்தியையோ துக்க விறுத்தியையோ உண்டாக்கக் காரணம்போல இருக்கும் பொதுத்தன்மைவாய்ந்தும் இருவகைப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களெல்லாம் க்லேசத்ததைக் குறைக்க முபலும் விவேகிக்கு துக்கமாகவேதான் தோற்றும். துக்க விறுத்தியை உண்டாக்குபவைகள் துக்கத்தான் என்று கூறாமலே எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் ஸுகவிஷயங்கூட துக்கமே விவேகிக்கு. விஷய ஸுககாரணம் அதன் முன்னுள்ள ஆசையின் வேகம்: ஆசை துக்கம் மனச்சஞ்சலமே ஆதலால், மனக்குறங்கைப் பிடித்திருக்கும் பிசாசு அது: இதனால் பவிக்குமோ பவிக்காதோ என்ற ஆட்டம் ஏற்படும், பாரப்பான முயற்சிக்குக் காரணமாகும், பவிக்காவிடில் கோபமாக மாறி மனதை வருத்தும்: ஆசை பூர்த்தியாகி ஸுகிப்பவரைக்கண்டு பொறமை என்ற தோளால் கொட்டுண்டு வருத்தும்மனக்குறங்கு: இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களுக்கு ஆளாக்கும் ஸுககாரண ஆசைதுக்கமே- இனிஸுகம் கைகூடிவிட்டால் ஒருவித முழுகுதலான மயக்கநிலைதான் ஏற்படும் ஸுக காலத்தில், இதில் கட்டுடித்த நிலைபை அடையும் மனக்குறங்கு- இந்த மயக்கம் நீங்க உணர்வு வரின் இடைச்சஞ்சலமாகிய “இது மாறாதிருக்கவேண்டுமே! மாறி நம்மை விட்டு எழுவினால் கதி என்ன! எப்படியும் மாறிவிடுமே” என்ற வீண் ஆசைஏக்கங்கள் உண்டாகும். மேல்துக்காதிகள் வருகையில் இந்த ஸுகப்பதிவீருந்து பொறமையைப் பலப்படுத்தி துக்கானுபவத்தை உண்டாக்கி வருத்தும். இப்படியெல்லாம் விஷயஸுகத்தின் ஸ்வரூபம் இருப்பினும், அது விஷய ஆசையை நீக்கி மனதை நற்பாவனையில் வைக்கத் தடையாகவே அவை இருந்து பகுத்தறிய முபலும் மனதைச் சந்தியி விழுத்துத் திண்டாடவைப்பதாலும் விஷயஸுகம் துக்கமே. ஆகவே காரணம், இடைச்சஞ்சலம், பதிவு, நற்பாவனைத்தடைஆகிய இந்தத்தன்மைகளால் எல்லாவிஷயங்களும் துக்கமே விவேகிக்கு. ஆதலால் இனிவரப்போகும் ஸுக துக்கங்களையே அவன்நீக்க முபலுவன் க்ரியாயோகத்தால் இவைகளுள் இனிவரும் போகபாகப் பாரப்தமும், பாரப்தமாகப்போகும் ஸஞ்சிதமும் அடக்கம். இவைகளை அற நீக்குவதற்கு ராஜபோகமே சிறந்தகாயினும், ஹடயோகத்திலும் ஈசுவரப்ராபிதான ஸாமாந்யம் இதற்கு முக்ப உபயோகமுடையதாக இருக்கும்.

(II—ஸூ 12-16.)

(iii) துக்க விஷயம்:—இதுவரையில் ஜீவர்களுக்கு ஸமாதிவரவொட்டாது தடுப்பனவான க்லேச கர்மவிபாக ஆசயங்களுள் முதல் முற்றை க்ரியா யோகத்தால் குறைக்கும் விதத்தைக் கூறிவிட்டார். இதனால் ஆசயம் ஒழுங்குபட்டுவரும். ஒழுங்கான ஆசயம் ஸமாதிக்கு விரோதியுமல்ல. இந்த விஷயம் கைவல்யமாகிய யோகமுடிவிலேயே அற நீக்குவதால் கைவல்ய பாதத்தில் இது விஸ்தரிக்கப்படும்.

இனி க்லேசகர்ம விபாக ரூபமான துக்கத்தின் தன்மை நீக்கவழி இவைகளை விளக்கப் புகுகு ரூர் பதஞ்சலிபகவான் இங்கு. இவ்விடத்தில் யோகமும் ஸாங்கியமும் ஒரேமாதிரி இருக்கும். அறிவான் அறிபடுபொருள் குழப்பமே நீக்க வேண்டிய துக்கம். அறிபடுபொருள் ஸூக்ஷ்ம பூதம் ஸ்தூல பூதம், அவைகள் காரியங்கள், ஞான கர்மேந்திரிய மனங்கள் ஆகிய இவைகளே. இவைகள் ஸத்வபாகத்தால் விளக்க உணர்வு, ராஜ்யபாகத்தால் பரபரப்பு, தாமஸபாகத்தால் சொக்கி விளக்கம் ஏற்பட, இடமிரா மயக்கம் உண்டாக்கி தம்முள் துக்க மயம், துக்கம் விளங்காமை, ஸூகத் தோற்றம் இவைகளை முறையே தோற்றுவித்து நிற்கும். இவைகளில் குடும்பி உழலுபவனை அதிக பந்தப்படுத்தி, ஸத்வத்தில் குழம்பாமலிருக்க முயலுபவனாவிட்டு ஒழுங்காக அகலும் மோகூ காரணமும் ஆகும். ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மம், குறியுடைக்காரணம், குறியிலாக்காரணம் ஆகிய நான்கு நிலையில் முற்கூறிய தாமஸாதி ஏற்றத்தாழ்வினா குண நிலைகளால் இந்த அறிபடு பொருள் காணப்படும். அறிவானே வேறு, அறிவுதான், கலப்பே இல்லாதவன்: ஆயினும் பாகிருதி அறிபொருள் முக்காரண ஸம்பந்தத்தால் வெளிவிஷயத்தை வெளியிட்டறிபவனாகத் தோற்றுவன். பூவிடம் உள்ள படி க மணி போல இந்த வெறும் தோற்றமே பந்தமெனப்படும். மயக்கும் அறிவானை திண்டாடவைத்து முடிவில் அவன் ஓய்ந்து ஒதுங்கித் தன்னிலையில் நிற்பதில் உதவியாக விருக்கவே அறிபொருள் மாறுபாடெல்லாம். இவை இரண்டிற்கும் உள்ள போலிப்பொருத்த முதலில் அறிபொருளை விளக்கப்பின்னர் அதன்வழி அறிவானை உணர்த்தவே. இந்த அறிபொருளை விட்டுவேறான எப்பொழுதும் பந்தமே இல்லாதுமான அறிஞனாக ஒருவன் இருப்பின், பந்த

உபாதிபான போலிப்பொருத்தம் நழுவிவிடும் இந்த ஸம்பந்தம் விடுபடுபவனுக்கு இல்லாத யாயினும் மற்றவர்களுக்கு உண்டு. பந்தமேற்படும் பொருத்தத்திற்கு அவிய்யாதி யீந்து க்லேசங்களை காரணம். இதனால் புத்தி விருத்தி அதிகப்பட அறிவான் சிதறித்திண்டாடுவதாயும், புத்தி அறிவானையும் கிடந்து உழலும் குழப்பம் ஏற்படும். அவித்தை ஓய்ந்தால் புத்திவிருத்தியே இல்லாமல் சுத்தப்பட ஆத்மாவின் சிதறல் தோற்றம் நீங்கி புத்தி ஆத்மபோலாகும். ஒழிவு விளக்க நிலை ஏற்படும். இதற்கு நமுவாத திடமான அறிவு அறிவான் பகுத்தறிவே சிறந்த உதவி. இந்த பாகம் யோகமதச் சிறப்பான பாகம்: வேதமுடிவிற்குப் பொருத்தமானவைகளை இதில் அங்கீகரிக்கவேண்டும். (II-ஸூ 17—26)

(iv) முடிவும் வழியும்:—புத்தி சுத்தப்பட்டு ஆத்மாவுள் அமுத்தி பந்த நீக்குவதான திட விவேக உணர்வில் ஏழு படிகள் உண்டு. அவையாவன (1) தள்ளவேண்டியவைகள் எல்லாம் யீயம் திரிபற விளங்கி விட்டன என்ற பந்த உணர்வு, (2) பந்த உபாதிக்களான க்லேசங்கள் நன்றாகக் குறைக்கப்பட்டன என்ற பந்த நீக்க உணர்வு (3) மனவிருத்திகள் அற ஓய்ந்திருக்கும் அனுபவவிளக்கம் என்ற நிருத்த விளக்கம், (4) நிருத்த நிலைப்பாகிய ஒழிவு கைகூடி விட்டது என்ற திடம், (5) புத்தி வெளி உள்ள நாட்டங்களை விட்டுவிட்டது என்ற உணர்வாகிய புத்தி ஓய்வு (6) புத்தி காரண ஸத்வத்தில் ஒடுங்கி ஸத்வமும் அமாத் தொடங்குவதாகிய புத்தி ஒடுக்கம். (7) ஸத்வமும் அடங்கி மிஞ்சுவதாகவே யாதலாகிய ஞான விளக்கமென்று முடிவேயாதல் ஆகிய இவைகளே. இவைகளில் முன் நான்கும் காரிய முத்திகாத்திருத்திரம் முயற்சியாலாக வேண்டியவை, தனுமானஸி என்ற மூன்றும் ஞான பூமிக்கும் ஸத்

வாபத்தி என்ற நான்காவதற்கும் இடையிலுள்ளது. பின் மூன்று நிலைகளும் மனமுத்தி, வந்து தந்திரம், நமது முபற்சி உதவி வேண்டாதவை, ஞானபூமிகளுள். நான்கு ஐந்திலும், ஆறிலும் ஏழிலும், இவை காணப்படும். இந்த அருமையை வெளியிடவே பகவான்கதை vii—19 இல்

பெய்நலி பாரில் எடுத்துப்பின் பாப்பவெலாம்
செல்வமலியும் வாஸு தேவனது—நல்வழவே
என்றறிந்த ஞானியேன எய்துவ னிற்பெரியோன்
ஒன்றலரி திவ்வகிவல் ஓர்

என்று கூறி ஞானிபல பிறவிகளில் இந்த ஏழுபடிகளில் பழகி ஏறி முடிவில் எல்லாம் பாம்பொருளே என்று அமர்வன் எனப் பாராட்டுகிறார் ஞானியின் வேலைப்பாட்டை.

இந்த நிலைக்கு லாதனம், யோக அங்கங்களைப் பின்பற்றி அழுக்கு நீங்கி முற்கூறிய பகுத்தறிவுப்பழக்கம் ஏற்படுவதே: யோக அங்கங்களாவன: யமம் (அடக்கம்) நியமம் (ஒழுக்கம்) ஆஸனம் (தேஹநிலைப்பு) ப்ராணாயாமம் (முச்சொழங்கு) ப்ராத்யாஹாரம் (வெளி வஸ்துவிவ்ஃசுபேடாமை) தாரணை (ஒரிடத் தடங்கல்) ச்யாஸம் (விடநிலைப்பு) ஸமாதி (விடாநிலைப்பு) ஆகிய இவை எட்டுமே. இதில் ஸமாதி என்பது ஏகாத்ரம்: நிருத்தம் இந்தஎட்டாலும் அடையப்படும். யோகமுடிவு (II-ஸூ 27—29.)

இந்த யோக அங்கங்களையும் இவைகளால் ஏற்படும் இடையிலுள்ள நிலைச்சிறப்புக்களையும் பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம்.

ஸ்ரீமான் கோபாலகிருஷ்ண கோகலே அவர்கள் காலஞ்சென்றதைக் கேட்டுச் சொல்லிய இரங்கற்பா.

நேரிசை வென்பா

கேடுவெனுங்கோ பால கிருட்டிண கோகலே
கோவென் றவறக் குவலியத்தேநர்—வாவென்று
தன்னயத்தைப் பேனீ யழைத்தாரின் சத்தியஞ்சேர்
சொன்னயத்தைக் கேட்கச் சார். (1)

அன்பில்லன் ஞாழைக்க வஞ்சுநீ சென்ற்கா
லன்பில்லிவ் காரா லுறுகிபெற—முன்பினுணை
யாராய்ந் தறிபவனென் றரும புழங்கவனூல்
வாரா திராதவரு வாம். (2)

வேங்கடராமய்யர்,

கமழீப் பண்டிதர்.

ஆந்த்ர கவிகள்

1—பம்மொ போதராஜு

ANDHRA POETS: Bummera Potharaju

தருக்காவலாவென்று புல்லரைப்பாடித்தனவிலாமா
தருக்காவலாய்மயிலேகுயிலேயென்று தாமதாய்த்
தருக்காவலாகெறிக்கேதிரி வீர்சவி சாற்றும்புள்ளி
தருக்கா வலாயுதன் பின்றேன் றாக்கர்பொற்றுகி
ணைக்கே

என அழகியமணவாளதாஸர் என்னும் பிள்ளைப் பெருமா னையங்கார் பாமா கவிகளைப் பற்றி கண்ணீர் வடித்தார். இக்கருத்து, மகன்களுடைய மனத்திலல்லாமல் கேவலம் பெருமையையே விரும்பும் கவிகள் ஹருதயத்தில் உண்டாகாது. தமது பாடலை எல்லாம் கடவுளுக்கே அர்ப்பணஞ்செய்வதென்று வைராக்யத்துடன் பாடுபவர் சிலரே அவர்களைப், பிறமை மதியாதவர்கள் என்று பலர் சொல்லக்கூடும். அவ்வாறல்ல. பிறாது மகிழ்ச்சியையும் ஆதரவையுட்கொண்டு பாடுபவர், ஆதரிப்போர் தக்கவர்கள் அல்லாராது, உயர்ந்த பாவங்கள் உள்ள கவிகளை எழுதமுடியாது. இதற்கு உதாரணம் தற்காலமிருந்த மாம்பழக்கவியைச் சொல்லலாம். கேவலம் சிருங்காமே குடிக்கொண்டு பிறரைத் துதித்தலே கடமையாக்கக்கொண்டு பணச்சேர்க்கையை இச்சித்ததையே அதுகாட்டும். சடையப்ப வள்ளல் போன்ற மஹானுபாவர்போல், கதையின் பெருமையையும் கமது சிறுமையையும் பாராட்டி, ஆதரிக்கக்கூடியவர் மிக அருமை. கம்பர் வில்லிபுத்தூரார் முதலிய இவர்கள் எல்லாம் தம்மை ஆதரித்தவர்களது குணங்களைக் கூடமாகச் சொல்லி யிருக்கின்றார்களே அல்லாமல் நரஸ்துதி செய்தவரல்ல. நிற்க, சில விஷயங்களில் ஆதரிப்போரது மனப்போக்கிற்கு நேர்ப் கவிகள் பாடவேண்டியிருந்தும், அதைப் போல பெருங்கட்டம் வேறென்று மில்லை. மனவிசாலத்தை ஒழிக்கும் ஆயுதம் அதுவே. ஆனால் நரஸ்துதி செய்யாது கடவீனையே துதிக்குஞ் செயலுடைய கவிகள் பிறரது இஷ்டம்போல் நடக்க ஸமயிராது. பிடிவாதத்திற்கும், வணக்க மினைக்கும், ஆளா காரானல், அவர் பெரும்க் கவிகளாகலாம். இப்பெருமையை எண்ணியே நமது பெரியோர்கள் நரஸ்துதி செய்வது குறைச்சலென்றெண்ணுவது. இவ் வெண்ணங்கள் நமது பாத

நாடு முழுதும் உண்டு. வழி கொண்டவர் மாத்திரஞ் சிலரே. அவருள் “ஆந்தரம்” என்று தற்காலம் வழங்குவரும் தெலுங்கு நாட்டிலிருந்த கவிசினின் மனத்திலும் இவ்வெண்ணங்கள் பாகியிருக்கின்றன. கடவுளையே பாடியமஹான்களாய் அகியப்புத கவி ஹ்ருதயமும், சைலியும், விஷயப் போக்கும், நன்னடக்கையுமுள்ள கவிசன் அநேகரிருப்பது அஸாத்யம். அவ்வாறிருந்தால் அவர்கள் லோக பூஜிதர்களாய் இருப்பார்கள். சிறுபிள்ளை முதல் நெறியுடைய பெரியவர் வரையாவருக்கும் மகிழ்ச்சி யுண்டாக்கும்படித் தெலுங்கில் பாகவத மென்னும் நூலை எழுதிய பம்மரே போதராஜு என்பவர் இச்சிலரைச் சேர்ந்தவர்.

இவர் நிபோகிப் பிராஹ்மணர்; கடப்பை ஜில்லாவில் ஒண்டிமெட்டாளன்று வழங்குவரும் ஏகசிலா நகரத்திற் பிறந்தவர்; சாலிவாஹன சகம் 13-14-ம் நூற்றாண்டி னிடையி லிருந்தவர்; தெலுங்கில் நைஷதமுதலிய சிறந்த நூல்களையிற்றிய ஸ்ரீநாதன் என்னும் கவிச்சிரேஷ்டரின் உடன்பிறந்தவனாகு கணவர். இவருடைய தந்தையின் பெயர் கேதன்னு; தாயின்பேர் லக்ஷ்மா (லக்ஷ்மியம்மாள்). மல்லன்னு என்னும் கவிச்சிரேஷ்டர் இவருடைய குமாரர்.

போதராஜு வாழ்ந்த காலகிரணயத்திற்கு அவரேழுதிய பாகவதத்திலேயே சில ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. அவையல்லாமல் வீரபதாரெட்டியின் காலத்தில் இருந்த ஸ்ரீநாதனும், தனக்குப் பாகவதநூலை அங்கிதஞ் செய்யும்படிக்கேட்ட வேங்கடகிரி அரசனான சர்வக்ருஷிகன்னநாயக்கனும், இவரும் ஒரே காலமானபடியால் இவர் கிருந்து சகாப்தம் 14-15-ம் நூற்றாண்டுகளில் இருந்தார் என்று ஏற்படுமீ.

இவர் தர்மாகவே பூர்ணபாண்டித்ய மடைந்தவர்; குரு முகமாகப் படித்தவரல்லர். பாகவதத்தில் எழுதிய கத்திய மென்னும் கட்டுரையில் “ஸஹஜபாண்டித்யனு” என்று தன்னைப்பற்றிச் சொல்வதே இதைப் புலப்படுத்தும். இவர் சிறுநான் முதலே ஆழ்ந்து படித்தவர்; ஏட்டுச் சுரைக்காயையே யுண்டவரல்லர்; எல்லா உலக வியலையும், பெருமையையும், பிரக்ருதியின் அழகையும், ஜனங்களுடைய செயலையும் அனுபவமாகப் படித்தவர்; ஸாதாரணமாக ஜீவித்தவர்; பணப் போராசைக் குழைத்தவரல்லர்; மிக்க நல்லவர்;

உண்மையிடத்திலேயே உழைத்தவர். இவருக்கிண்டு பாஷையில் தன் முயற்சியாலேயே அபாரஞானம்; அவை: —ஸம்ஸ்கிருதம், தெலுங்கு. இவ்விதம் பாஷைகளையும் அவர் வெண்ணெய் போல் கடைத்தெடுத்த யாவருமுண்டு மணப்பசி தீரும்படி பாகவதத்தில் கொடுத்திருக்கிறார். இவரது பெருமையைப் பற்றி பல கதைகளுண்டு. அவற்றில் சிலவற்றையாவரு மறிய விரும்புவார்கள்.

இவர் தாமே தமது மேழியைப் பிடித்து உழுது மெய் வருத்தப் பயனை யடைந்தவர். அதேவிதம் ஒருநாள் வயலில் உழுதுகொண்டிருக்கும்போது போதன்னுளின் பாகவதத்தைக் கர்ட்டாக ராஜஸபையில் அரங்கேற்றி அவ்வரசனுக் கங்கிதஞ் செய்யும்படிச் சொல்ல வெண்ணித் தன் பல்லக்கின்மேல் ஸ்ரீநாதன் உடன் பிறந்தவள் புருஷனைப் பார்க்க அவ்வயலின் மேல்புறம் வரும்போது, தனது பெருமையைக் காட்டவெண்ணி பல்லக்கைத் தூக்கும் போயிகளை ஒருபக்கம் தூக்குவதைவிட்டு அகலும்படி ஸ்ரீநாதன் உத்தரவு செய்தான். அப்பொழுது அந்தப் பல்லக்கு ஒரு பக்கம் எடுப்பாரில்லாமலே நடந்து கொண்டிருந்ததாம். இதைக்கண்டு ஏரைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த மல்லன்னு தன் தந்தையாகிய போதன்னுவுக்குக் காட்ட, அவர் ஏர் நுகத்தில் கட்டியிருந்த ஒருபக்கத்து மாட்டை அவிழ்த்துவிடச் சொன்னார். அப்பொழுது அவ்வோர் தடைப்படாமல் உழுதுகொண்டிருந்ததாம். இதைக்கண்ட ஸ்ரீநாதன் மற்றைய பக்கத்தில் தூக்கிக்கொண்டிருந்த போயிகளையும் அகலும்படி சொல்ல அப்பல்லக்கு தூக்குவாரில்லாமலே நடந்துகொண்டிருந்ததாம். இதைக் கண்ட போதராஜு ஏர் நுகத்தில் இருந்த மற்றொரு மாட்டையும் அவிழ்த்துவிட அவ்வோர் உழுவாரில்லாமல் தானே உழுதுகொண்டிருந்ததாம். பின் ஸ்ரீநாதன் போதன்னுவிடம் வந்து “ஏர் உழவர்கள் சுகந்தானோ?” என்று கேட்டும் விசாரித்தார். அதற்கவர்,

“பாலர ஸால் ஸால் நவபல்லவ கோமல
கால்யகநயகன்
கூளலக்சிசி யப்படுபுகுடு
புஜிஞ்சுட கண்டெ ஸத்தவல்
ஹானிடு லைனேயி கஹநாந்
தரவீமல கந்தழல களேத்

தாலிகுலைனே நேமி நிஜதா
ஸுதோதா போஷணர்த்தமே?"

[நூறா ஸால் சாகிளன் தனிநின் நயத்தநம்
காவிய வணங்கை
மறவர்க்குக் கூட்டி வயிற்றினை வளர்த்து
வாழ்தலின் நற்சலி வாணர்
விறலேர் விழிலென்? காட்டகத் துழன்று
வேர்தழைக் காயுனி லென்னும்
அறவாழ் வுகந்தல் வவர்மனை மக்கள்
வயிற்றினைக் காத்திடற் கம்மா?]

என்னும் பத்யத்தைப் பதிலாகச் சொல்ல,
தான் பரிசாகாமாகச் சொன்ன வார்த்தைகளுக்குக்
காகக் கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று
ஸ்ரீநாதன் மமாதானஞ் சொன்னார். பின்
போதராஜு தம் மைத்துனற்கு விருந்து
செய்யவேண்டித் தமது வழிமையை எண்ணி
மனக்கவலையோ டிருந்தார். மஹாபக்த சிகா
மணியாகிய போதனன,

“அந்நயாஸ்சிந்த்யத் தோமாம் யேஜன: பர்ப்யாஸதே
தேஷாம் நித்யாயியுத்தாநம் யோக ஜேஷம் வஹாம்
யஹம்”

என்னுள் சிகாச்லோகத்தை நினைந்து நினைந்து
மனமுருகினார்போலும்! இதைபுணர்ந்த விஷ்
ணுபகவான் போதராஜுவின் உருவத்தோடு
வந்து வேண்டியவிதம் போதனன விட்டில்
பஞ்சபக்ஷபாயஸான்னமும் நிறைய மல்லன்ன
முன்வந்து கொடுத்துப் போயினாம். பின்
கவலையற்ற ஸ்ரீநாதனும் போதராஜனும்
உண்டபிறகு போதனனவின் தாரி ரியத்தைப்
போக்க அவரை அவரது பாகவதத்தைக் கர்
டக அரசனுக்கு அங்கிதம் செய்யும்படி ஸ்ரீநா
தன் மதிபுகட்டினான். இதைக் கேட்டதும் தன்
முன் கண்ணீரும் கம்பலீபுமாக ஸாஸ்வதி நிற்
பதாகத்தோன்ற போதனன,

“காமகண்டிநீரு சனுசுட்பெயிம்பட
னேலகேட்சதோ
கைபதைத்ய மந்தநி
காதில்கோடல யோமதம்பயோ
ஹாடகர்புராணி நிணாககழிசின்
கொனிபோயி யலகர்
ண்டிராட்சேசுல கம்ம
த்ரி ஸுத்திக நம்முபாரதி.”

[மையக்கணீ ராற்றின் மாற்பகக் குன்றக்
கொடுமுடி குளித்திட டைத்தென்
தக்குறல் கைட வாரியர்க் குகந்த
து சிவயா மருகியென் னெந்தாய்!

சொக்கப்பொன் கருப்பற் காரிநம் பிதமெய்
மனமொழி சொற்றொடுத் துன்னே
யக்கர்ணாடகக்கிராட்சேசுக்கரோ
மாறிடே னம்மா ரதியே!]

என்று சொன்னார். அக்காலம் தெலுங்கரசர்
களுக்குக் கர்ணாடகராஜர்கள் என்று பெயர்.
போதனன தனது பாகவதபுராணத்தை நா
ங்கிதம் செய்ய மறுத்தனரென்பதற்குப் பாக
வதத்தில் வரும்,

“யிம்மதஜேஸ்வராமுல கிச்சி
புரம்புலு வாஹநம்புலுர்
லொம்முலுகொனி புச்சுகொனிலொக்கி
சரிமு வாலிகாஹுசே
ஸம்மடல வ்ரேலும்படக
ஸம்மதி ஸ்ரீஹரி கிச்சிசெப்பெனீ
யம்மொ போத ராஜோகடு
பாகவதம்புஜநத்திதம்புகன்”

என்னும் கவியே போதனம்.

தன் வழிபடாத போதனனவை வழிப்படு
த்த எண்ணிய ஸ்ரீநாதன் கர்ணாடக அரசனிடம்
சென்று போதனனவைப் பாகவதத்தைக் கர்
ணாடகவரசனுக் கங்கிதம் செய்யும்படிச் செய்
ய ஆணையிடும்படி அரசனைத் தூண்டினான். அவ
னும் தனது ஸேனத்தலைவனை ஸேனையுடன்
சென்று போதனனவை அழைத்து வரும்படி
அனுப்ப, அவர்கள் வந்தபோது போதராஜு
வீட்டிற் கெதிர் ஒருபெரும் வெள்ளைப் பன்றி
மிகுநகைய உருவத்துடன் படுத்திருந்ததாம்.
அவர்கள் அதைத்தூத்திவிட்டு அப்புறம் போய்
போதனனவை அழைத்து வரும்படி எண்ணி
அதைத் தாக்க, அது தன் உடம்பை அசைத்த
தும் அநேகாயிர படர்கள் வெளிவர, அவர்கள்
அரசனுடைய ஸேனையை ஒட்டிவிட்டனர்.
அந்த ஸமயம் போதனன வராஹாவகாச கட்
டம் எழுதிக்கொண்டிருந்ததால் ஸ்ரீமந் நரா
யணமுர்த்தி வராஹ உருவத்துடன் அவர்
முன் இருந்ததாகச் சொல்வார்கள்.

நமதாசிரியர் பாகவத மெழுதிபுகாலத்தில்
எழுதுவதை எல்லாம் தமது கண்முன் நடப்
பனவாகிக் கண்டே எழுதினராம். அவரவ்வாறு
எழுதினது ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானுடைய அரு
ளால் என்று சொல்வார்கள். ஆனால் அவர் ஒவ
வோர் ஸ்கந்தமுடிவில் கூறிய கத்தியம் என்
னுங்கட்டுரையில் பரமசிவனது அருளால் என்
றுசொல்லி யிருக்கிறார். எட்டாவது ஸ்கந்தத்

தில் கஜேந்திரமோகூஷ மெழுதிய காலத்தில், “ஆவைகுண்ட புரம்புலோ டகிலோ நாமுல” என்று பாடிப் பின்னென்றும் தோன்றாது சிந்தனையுற்று வெளியே போயிருந்த காலத்தில் ‘ஸௌதம்புதாபல’ என்று மேல் விஷ்ணு மூர்த்தி எழுதிவைத்ததாக ஒரு கதைபுண்டு. இம்மாதிரிக்கதை எல்லாப் பாண்டிச் சரிதங்களிலும் காணலாம். அருணாசல கவி இராமாயணக்கீர்த்தனை செய்தபொழுது தசகரீவனுக்கென்ற சரீரிவாக்கு எடுத்துக் கொடுத்ததாக ஒரு கதைபுண்டு. சிற்றுக, போதன்னுவின் கணவில ஸ்ரீராமசுந்திரமூர்த்தி தோன்றிப்பாகவதத்தைத் தனக்கு ஸம்பிப்பிக்கும்படி விருமப்பியதாகத் தோன்ற, போதன்னு தமது பாகவதத்தை யவருக்கே ஸம்பிப்பித்ததாகச் சொல்லுவார் பெரியோர்.

ஒருநாள் ஸ்ரீநாதன் மீண்டும் தனது உடன் பிறந்தாள் கணவனை வழிக்குக் கொண்டு வரவேண்டாமென்ற கவலைபுடன் தாமும் தம் குழந்தையுமாக போதராஜுவின் வீட்டினுள் நுழைந்தார். அப்பொழுதவர் கஜேந்திர மோகூஷத்தில்,

“விரிகிஞ் ஜெப்படு சங்கசகர
யுசமும் ஜேதேயி ஸங்கிம்படே
பரிவாரம் புனு ஜீரடாபகபகிம்
பன்னிம்படாகர்ணிகார
தரதம்மில்லமு சக்க லெத்ததி
விவாத ப்போத்தத ஸ்ரீகுசோ
பரிசேலாஞ் சலமனை விட்டு
கஜப்பராண வளோத்ஸாஹியை”

[பொன்னிக் குரையான் நேமிசங்கு
புசுகொண்ட டிலன்குழ் படைகோக்கான்
முன்னர் குணரான் கருடனையம்
முந்து மயலின் சடங்கினிர்நன்
கன்னத் தோடி கண்பட்டமைக்
குழலை யொதுக்கான் தழீஇப் பட்டர்த்
பொன்னி மார்பச் சாந்தொழியான்
போற்றக் கரிய னுயிர்ப்பான்.”]

என்னும் பத்யத்தை எழுதிக்கொண்டிருந்தனராம். இதைக்கண்ட ஸ்ரீநாதன் மஹானுபாவரான விஷ்ணு மூர்த்தியானவர் தீனனான கஜேந்திரனைக் காக்கும்படி வரும்போது சக்ராயுதத்தை விட்டுவிட்டு வெறுமையாக வந்தனரா? வேடிக்கை பார்க்க வந்தனரா? யென்று வாதிட்டனராம். ஆனால் போதன்னு பதில் சொல்லவில்லை. ஸ்ரீநாதன் தயிரசாதம்

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது தனக்கு அவரமான காரியமிருப்பதாகச் சொல்லி எழுந்து, அவருடைய குழந்தையை ஒரு இடத்தில் ஒளித்து வைத்துவிட்டுத், தமது வீட்டுக்கினற்றில் பெரும் பாதன யொன்றைப் போட்டு, அவ்வேலையைசுசேட்ட உடனே ஓடாடி வந்து ஸ்ரீநாதனுடைய குழந்தை கினற்றில் விழுந்து விட்டதாக இரைச்சலிட்டார். ஒன்றுந் தோன்றாது, இலையிலிருந்த சோற்றைவிட்டு முந்து, ஸ்ரீநாதன் கையையுங்கழுவாது கினற்றண்டையேடூர். அங்கு கினற்றிற் கவலைபுடன் அவன் குளிந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது “இறங்க ஆளும், தாம்பும், ஏணியும் இல்லாமலாவருவது? என்ன கூச்சலிட வந்தாயா! வேடிக்கைபார்க்க வந்தாயா?” என்று சொல்லி, “உனது மகன்மேல் ஆசை எவ்வாறுள்ளை வேண்டிய உபகாணங்களைஎன்னுமல் ஓடிவாச் செய்ததோ அவ்விதமே ஸ்ரீபர்தாமனது பக்தவந்தஸ்குணம் அவரைத் தமதுபகாணங்களைஎன்னுமல் கஜேந்திரனிடம் ஓடிவரச் செய்தது. பிறகு அந்த உபகாணங்கள் தாமாகவே வரும்” என்று பதில் சொல்லி மருமகனை ஸ்ரீநாதனிடம் ஒப்புவித்துத், தமது பாட்டின் உண்மையைபும் ஒப்புக்கொள்ளும்படிச் செய்தார் என்று சொல்வார்கள்.

இவர் பாகவதத்தை வியாசர் எழுதியவிதமே வழிபடினும், இராமாயணத்தைக் கம்பர் வழிபட்ட மாதிரியாக, தனக்கியைந்தவிதம் கவிசமக் காரத்திற் கிடங்கொடுக்க, சிறந்த கவி ஹருதயத்தடன் வழிபட்டு எழுதியவர். முதலுலில் ச்லோகங்கள் 20,000; இவரொழுதிய நூற்கு 30,000 பத்யங்கள். விரிவாய் எழுதியிருக்கிறார் என்பதற்கு வேறு அத்தாட்சி வேண்டுகென்ற? பக்திரஸமேலிட்டு விளங்கஅதிலிதமாக இயற்றிய இவரது நூலிற் குற்றம் கூறாதவர் பலராயினும், சிலர் குற்றம் கூறுவர். நமது கம்பரொழுதிய “நாடியபொருள்கைகூடும்” என்னும்பாட்டிற்கு அனேகம் பிழை கூறவில்லையா? அதைக் கூறியவர் தாமே குற்றமன்றென்று நிலைநாட்டவில்லையா? அதேமாதிரிதான் இதுவும். தெலுங்கில் இரண்டு காரங்கள் உண்டு. ஒன்றிற்கு ரோபென்மும் மற்றொன்றிற்கு “வண்டிறு” என்றும் பெயர். இவ்விரண்டிற்கும் பேதமில்லாமல் சில விடங்களில் எதுகைவைத்து எழுதியிருக்கிறார் என்பதே இவர் செய்த பெருங்

குற்றம். இதற்கு இவர்மேல் குற்றஞ்சாட்ட இலக்கண நூல்களாக எடுத்தாளப் பட்டவை இவர்க்கே காலம் பிறகு உலகில் உதயமானவை. அவரிடம் இவர்க்கு அபிப்பிராயம் ஸரி யாகவில்லை என்பதற்கும், அவர்மேல் சொல்லக் கூடாதென்பதற்குமிதுவே சாஷியாகும். ரமது தமிழ்ப்பாஷையில் இனவெதுகையில் இவர் செய்தகுற்றம் ஆரிலொன்றாகும் இலக்கிபங்கண்ட தற் கிலக்கணமானபடியால் மகாகவிகள் இலக்கண வாம்புகடந்து போவார் என்பதற்குச் சந்தேஹம்கிடையாது. இதற்கே தமிழில் யாப்பில் செஞ்சொடை முதலியவற்றிற்கு லக்ஷணங்கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு மகாகவி வழிபட்டால் அவன் மேற் குற்றஞ் சாற்றினால் இலக்கண நூல் வழுவமைதிகளுக்கு இடம்தரா வரைக்கும் குற்றந்தான் ஆகும். ஆனால் சந்திரனிடத்திருக்கும் களங்கம்போல அவை தோன்றமலே மறையும்.

இவ்வளவு கூறினதால் போதன்னுவின்றடை குறைந்த தென்றெண்ணலாகாது. “துமித” மென்ற பதத்திற்காக கம்பர்மேல் குறை கூறியதே போலாகும் அது. போதன்னுவின்றடை வெகு ஸரளம்; திராக்ஷாபாகத்தில் செம்பாகுபோல விளங்குவது. முான் தொடை, மடக்கு, பிராசம், கர்ப்பார்த்தம் இவ்வளவும் நிறைந்து இனிமையைத் தருவதாயினும், குழந்தையும் அறியும்படியாக எளிபரடைபில் புதை பொருள் நிறைந்தது. அவரது வாழ்க்கையைப் போலவே அவர் பாகவதமும் பாமரபண்டிதரஞ்சகமாகி விளங்குவது; பக்தி ரஸத்தென்றொழுகி படித்தவர் உள்ளத்தை உண்மையில் இனிக்கச் செய்தது. இவர் செய்த வேறுநூல் வீரபத்ர விஜயம்; இதை யிவர் பாகவதத்தில் தக்ஷபாக பாகத்தில் செய்த சிவநிரதை போக பிராயச்சித்தமாகச் செய்தனர் என்பார்கள். போதன்னு எழுதிய பாகவதம் பூஜையிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தமையால் அவர் இறந்த பின்பு சிதல்வாய்ப்பட்டுச்சிவபாகம் அழியவாயிற்று. இதைப்பற்றிப் பலகதைகளுண்டு, ஒன்று மாத்திரம் நிச்சயம். போதன்னு இப்பற்றிய பாகவதம் கொஞ்ச நாள் கடந்து சிவபாகங்கள் சிதைந்து போக, சிங்கன்னு முதலியோர்கள் ஒன்றுகூடி அதை மீண்டும் ஸரிவாச்சரிப்படுத்தினர் என்பதே.

இவரைப்பற்றி வேறு விசேஷங்கள் யாவரு

விவசாய விஷயம்

NOTES ON AGRICULTURE

விவசாய விஷயங்களைப்பற்றி இரா தேசங்களில் கவனிப்பதுபோல நமதேசத்தில் அவ்வளவு கவனிக்கிறதில்லை. அமெரிக்கா, ஜப்பான், இன்னும் மற்ற தேசங்களையும் இந்தியாவையும் ஒத்துப்பார்த்தால், அக் தேசங்களில் விளைகிற விளைவைப்போல இந்த தேசத்தில் விளைகிறதில்லை. இந்தியாவில் ஜனங்கள் வரவா கழீணித்துப்போகிறார்கள். இதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. அதில் முக்கியமானவைகளைக் கீழே சொல்லுகிறோம்.

நாகரிகம் நாளுக்கு நாள் விருத்தியாய்க்கொண்டிருக்கிறது. இப்படி விருத்தியாகிறதில் செலவும் அதிகமாய்க் கொண்டிருக்கிறது. இந்த அதிகச் செலவுகளுக்கெல்லாம் பூயியின் விளைவைக்கொண்டு ஆகவேண்டுமென பொழியவேறு விஷயத்தினால் ஆகிறதில்லை. இந்தியாவின் ஒருபாகத்தில் எவ்வளவு தானியம் விளைந்தாலும் அந்த தானியமெல்லாம் அவ்வந்த இடங்களில் இருப்பதில்லை. தானியங்கள் அறுவடையாகிறதற்கு முன்பாகவே வியாபாரிகள் முன்பணம்கொடுத்துத் தானியங்களை ஏற்றுமதி செய்துவிடுகிறார்கள். குடித்தனக்காரர்கள் தங்கள் சொந்த பூயிகளில் விளைகிற தானியங்களைப் பணக்கொடுமையின் நிமித்தம் அப்போதைக் (இதன் தொடர்ச்சி 407-ம் பக்கம்.)

மறியார். அவர் அந்திய காலத்தைப்பற்றிய கதைகள் இதுவரையு மொன்றுக்கிடையில், தன் முயற்சியால் பூர்ணபண்டிதனாகி, ஸம்ஸ்கிருதாந்தர பாஷாப்பிரவிணாகி, வறுமையிலிருந்தும் பணப்பேய்க்கிடம் கொடாது, கடவுளை யன்றிப் பிறரைத் துதியா தூய்மையை இவரது பெருமையையும் பக்தி வைராக்ய நிலைமையையும் உணர்வதற்கிக்கு எழுதப்படும் இச்சிறிய வியாஸம் சிறிதும் உபயோகப்படாதென்பது திடநம்பிக்கை. ஆயினும் இத்தகையார் என்முணர்ந்தால் அவரது நூலைப்படிக்க அவர உண்டாகலாம் என்னும் எண்ணத்துடனேயே எழுதப்பட்டது.

‘யாதானு நாடாமா ஓராமா வென்றெருவன் சாந்துணையுள் கல்வாத வாறு?’

வீ. சேஷ்கிரி சாஸ்திரி, பி. ஏ.

கப்போது விற்கும்படியாய் நேரிடுகிறது. இப்படி நேரிடுகிற அதிகச் செலவுகளுக்குக் கெல்லாம் பூமிபின் விளைவு அதிகப்பட வேண்டாமா? தற்காலத்திற்கும் சுமார் 10-15 வருஷத்திற்கும் முன் உள்நாட்டினியினால் ஒத்துப் பார்த்தால் முன் விற்க வேலைக்கு இரட்டிப்பாக இப்பொழுது விற்கிறது என்று தெரியவருகிறது.

இதற்கு முன் குடித்தனக்காரர்களுக்குச் சாப்பாட்டுச் செலவைத் தவிர இதர செலவுகள் நிரம்பவும் ஸ்வல்பமாயிருந்தன. இப்பொழுதோ சாப்பாட்டுச் செலவு ஒரு பங்கு இருந்தால் இதர செலவுகள் இரண்டு பங்கு ஆகின்றன. நாளுக்கு நாள் அகவிலை குறைந்து வருகிற படியால் கூடாமம் அல்லது பஞ்சம் என்பது கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறதில்லை. தாவருஷப் பஞ்சத்தில் அகாவது சுமார் 35 வருஷத்துக்கு முன்னால் அரிசி விலை இப்பொழுது விற்கிற மாதிரிதான் இருந்தது. அதைப் பெரிய பஞ்சகாலமென்றும் அதனால் லகல ஜனங்களுக்கும் மிக்க கஷ்டம் நேரிட்டதென்றும், கஞ்சித் தொட்டிகள் பல இடங்களில் ஏற்படுத்தினார்கள். நாளுக்கு நாள் ஜனத்தொகை அதிகமாய்க் கொண்டுவருகிறது. இந்த அதிகமான ஜனத்தொகைக்குத் தகுந்தபடி புறம்போக்கு பூமிகளெல்லாம் அகாவது தரிசு பூமிகளெல்லாம் உழுவதற்கு ஆய்வித்துவிட்டார்கள். அதிக பூமியை உழுவதில்லாமாத்திரம் என்ன உபயோகம்? இந்தியாவில் முன் விளைந்த விளைவையும் சென்ற பத்து வருஷங்களாக விளைகிற விளைவையும் ஒத்துப் பார்த்தால் முன் விளைந்ததில் சுமார் முக்கால் பங்கு தான் விளைகிறது. மொத்த விளைவு மாதிரியும் அதிகப்படவில்லை. ஏனென்றால் சரியான காலத்தில் மழைமாரி பொழிகிறதில்லை. குடித்தனக்காரர்களும் முன் காலத்தில் பாடுபட்ட பிரகாரம் இந்த காலத்தில் பாடுபடுகிறதில்லை. நம்முடைய தேசத்து ஜனத்தொகை அதிகமாகிறதினால் அதற்குத் தகுந்தபடி விளைவும் அதிகரித்தாலொழிய தேசம் நாளுக்குநாள் கஷிணதசைக்கு வருவதற்கு ஆகேற்பண்பில்லை. முன் காலத்திலிருந்த குடித்தனக்காரர்கள் தேகப்பாடுபட்டு பூமிக்கு வேண்டிய எருவைப்போட்டுன்றாய் உழவுசெய்து ஸ்வல் விளைவு விளைய முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது அவ்விதம் பாடுபடுகிறவர்கள் இல்லா

ததினால் விளைவு குறைந்துவிட்டது. உத்தியோக நிமித்தமாகவும் படிப்பு விஷயமாகவும் பல ஜனங்கள் கிராமங்களை விட்டு, பட்டணங்களுக்குக் குடியேறிக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆகையால் கிராமத்திலிருக்கிற நிலங்களைப் பார்க்கக்கூடியான மனுஷ்யர்கள் இல்லாமல்போய்க்கொண்டு வருகிறது. கஷ்டகாலம் அதிகமாகிறபடியால் ஜனங்கள் வேறே தேசங்களுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேற்கொள்ள காரணங்களால் தேசம் கஷிணதசையை அடைந்துவிட்டது. இக்காலத்தில் விவசாயம் என்று சொன்னால் ஈனத்தொழில் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். விவசாயத் தொழிலைப்போல் மேலானது எதுவும் இல்லை. இந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஜனங்கள் பிரத்தியக்ஷமாய் அறிகிறதில்லை. நாளடைவிலேயே அறிவார்கள். ஆனால் இப்பொழுதே சிலருக்கு விவசாயத்தின் மேன்மையைப்பற்றி தெரிந்திருந்த போதிலும், அத்துறையில் உழைக்க பலகாரணங்களால் முடிகிறதில்லை.

கூலிக்காரர்கள் இதற்கு முன் சலபமாகக் கிடைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுதோ இரட்டைப்பங்கு கூலி கொடுத்தாலும் ஆட்கள் கிடைக்கிறதில்லை. அப்படி கிடைத்தாலும் சரியானபடி வேலை செய்கிறதில்லை. இப்படியாகக் குடித்தனக்காரர்கள் பலவிதமாய்க் கஷ்டப்படுமபடி நேரிடுகிறது. தற்காலத்தில் விற்கிறதானியவிலையினால் ஏராளமாக பூமிவைத்திருப்பவர்கள் கடன் உடன் இல்லாமல் ஸமாரி க்கிறார்களேயொழிய மற்றவர்களுடைய ஸ்திதி நிரம்ப நிகலவமா யிருக்கிறது. ஐயோ— இப்படித் தேசம் அரியாமாய் கெட்டுப் போகிறதென்று நிபுணர்களுக்கும் தெரிகிறது. குடித்தனக்காரர்களுக்கும் தெரியவருகிறது. இந்த கஷ்டங்களை நிவர்த்திசெய்ய அநேக மாரிக்கங்களையும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஸ்திரமாகவும் பொறுமையாகவும் நின்று விருத்திக்கு வரவேண்டிய விஷயங்களைத் தேடவில்லை. அதைச் செய்தால் விரம்பவருமா— இதைச் செய்தால் லாபம் வருமா என்று யோசனை செய்கிறார்களேயொழிய காரியம்சத்தில் சிரத்தை யேற்படவில்லை. இப்படி குடித்தனக்காரர்கள் கெட்டுப் போகிறார்கள்—“ குடித்தனமோ துரைத்தனமோ” என்ற பழமொழிப்படி குடித்தனக்காரர்கள் கேஷமமா யிருந்தால்தானே

ராஜாங்கமும் விருத்திக்கு வரும் என்று ஸர்க்காரில் குடித்தனக்காரர்களுக்கு வேண்டிய பல வித ஸாதனங்களையும் செய்யவேண்டுமென்று அநேக கஷ்டம் ஈபாய் செலவழித்து விவசாய டிபார்ட்மெண்டு ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். இந்த டிபார்ட்மெண்டு எதற்காக ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள்? இது செய்கிறவேலை யென்ன? அதினால் குடித்தனக்காரர்களுக்கு உபகாரமோ? என்று யோஜித்துப் பார்ப்போம். குடித்தனக்காரர்கள் தங்கள் பூமிகளை அபிவிருத்திக்கு கொண்டுவரும்பொருட்டுப் புதிய லபகரமான பயிர்களைத்தங்கள் பூமியில் பயிர் செய்து பார்க்கவும் தங்கள் பூமிகளில் புதுவிதமான ஏற்பாடுப்படி விவசாயம் செய்யவும் சக்தி இல்லாமல் போகிறபடியாலும், அப்படி செய்யக்கூடிய தனவான்கள், ஏதோ செய்ய ஏற்பட்டு, காலவித்தியாசத்தால் சரியானபடி விளையாவிட்டால் அதியாயமாய் நஷ்டம் அவர்கள் வசிக்க வேண்டியவருமே, என்றும் கவர்ன்மெண்டார் பல ஜில்லாக்களில் விவசாயப் பண்ணைகள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்த விவசாயப் பண்ணைகளில் அந்தந்த ஜில்லாக்களில் பயிர்களை ராட்டு வழக்கம்போல் செய்து பரிட்சை பார்க்கிறது மல்லாமல் அந்தந்த ஜில்லாக்களுக்கும் பக்க ஜில்லாக்களுக்கும் ஏற்ற புதிய லபகரமான பயிர்களையும் செய்து குடித்தனக்காரர்களுக்குக் காண்பித்தால் அவர்கள் அந்தப் பிரகாரம் பார்த்துக்கொண்டு முன்னுக்கு வருவார்கள் என்று விவசாயம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படி கவர்ன்மெண்டார் செய்து கொண்டிருக்கிறது ஜன உபகார நிமித்தம் என்று தெரிந்துகொள்ளாமல் முன்னோர்கள் போன வழியிலேயே போகவேண்டுமென்று அநேகர் இருக்கிறார்கள். காலஸ்திதிக்குத் தகுந்தபடி விவசாய அபிவிருத்தியையும் கவனிக்குவிட்டால் ஜனங்கள் கடன்காரர்களார்கள். இப்படி முன்னுக்கு வரவேண்டுமானால் பல இடங்களில் பழகி அனுபவமிருக்கிற பெரிய குடித்தனக்காரர்கள் அக்கிராமத்தில் இருக்கிற அனுபவமற்ற எளிய குடித்தனக்காரர்களுக்கு தெளிவாக லபவிஷயங்களை எடுத்துரைப்பது மல்லாமல் தாங்களும் தங்களருடைய பூமிகளில் கொஞ்சம் அபிவிருத்திக்காக ஏற்படுத்த வேண்டும், பல இடங்களில் அநேக ஜமீன்தார்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்

கள் மூலமாகவும் குடித்தனக்காரர்கள் முன்னுக்குவாராம். எளிய குடித்தனக்காரர்கள் பெரிய குடித்தனக்காரர்களை இப்படிப்பட்ட விஷயங்களுக்கு அறித்து சிரத்தையடப்பிர் செய்ய ஆரம்பிக்கால் அவர்களும் உதவுதற்குத் தடையில்லை. அமெரிக்காவில் இம்மாதிரிதான் விவசாய அபிவிருத்தி விசேஷமாகிவிட்டது. இந்தியாவிலும் அதேமாதிரி செய்யமுடியும். அமெரிக்காவில் விவசாய விஷயங்களைப்பற்றி ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்பட்டுச் சந்தேகங்களைத்தீர்க்க ரிபுணர்கள் ஏற்பட்டால் அவர்களுக்குத் தகுந்த வெகுமானம் கொடுத்துத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். இந்தியாவிலே ஸர்க்காரில் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஏற்பட்டு குடித்தனக்காரர்களிடத்தில் நேரில்போய்ச் சொன்னாலும் ஏதோ அவர்கள் சொல்லிப் போகட்டும் என்றிருக்கிறார்களே யொழிய, அதை அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற அபிலாஷையிலலை. கொஞ்சகாலமாக வெகு பிரயத்தினத்தால், விவசாயிகளிற் சிலர், சில ஜில்லாக்களில் ஸர்க்காரில் ஏற்படுத்தியிருக்கிற விவசாய உத்தியோகஸ்தர்கள் மூலமாய் இன்ன பயிர்களைப் பயிரிட்டால் இன்னவிதமாக லபம்வரும் என்று அறிந்து அம்மாதிரி செய்ய ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள்.

இதர சாஸ்திரங்களைப் போல் விவசாய சாஸ்திரத்தை அளவறிய முடியாது. இது படிப்பினால் மாத்திரம் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. அனுபவத்தால்தான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இவ்விர்தியா தேசத்தில் ஒரு ஜில்லாவுக்கும் மற்றொரு ஜில்லாவுக்கும் விவசாய விஷயங்களில் திரும்பவும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. இந்த வித்தியாசம் இருக்கவேண்டிய காரணம் என்னவென்று தெரிந்துகொண்டு அந்தந்த இடத்துக்குத் தகுந்தபடி அனுசரித்து விவசாய அபிவிருத்தியைச் செய்யவேண்டுமே யொழிய புல்தகங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் அச்சிடப்பட்டிருக்கிற விஷயங்களை மட்டும் தெரிந்து கொண்டால் போதாது. இப்பத்திரிகைகள் பொதுவாக விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. பத்திரிகைகளிலுள்ள ஸாரம்சத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு, ஏற்படும் சந்தேகங்களை விவசாய டிபார்ட்மெண்ட் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். விவசாய விஷயமானது

திடீரென்று லாபம் கொடுக்கக்கூடியதல்ல. நாளடைவில் தான் பூமிவிரும்பியாகி விளைவு அதிகம் ஏற்படும்: விவசாயத்துக்கு விசேஷப் பொறுமை வேண்டும். 'ஊக்கமது கைவிடில்' என்ற ஓணைவாயர் பழமொழிப்படி, விடா முயற்சியே பலன் கொடுக்கும். ஆகையால் மேற்சொன்ன சங்கதிகளைக் க்கிரகித்துக்கொண்டு தேசநன்மையைக் தேடுவதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனம் செய்யவேண்டியது எல்லோருடைய கடமையுமாகும். மேற்சொன்ன சங்கதிகளைச் சகல குடித்தனக்காரர்களும் தீர்க்கமாக ஆலோசனை செய்து தகுந்த ஏற்பாடுசெய்வார்களென்று நம்புகிறோம். சென்னை ராஜதானியில் முக்கியமான பயிர்கள் இன்னவைபென்றும் அவைகள் அதிகமாய் விளையும்படி செய்ய என்னமார்க்கம் இருக்கிறதென்றும் இதுவரையிற் எந்த பாகத்தில் அனுஷ்டானத்துக்கு வந்திருக்கிறதென்றும், இன்னும் வேறே எந்த விதமாகச்செய்தால் அபிவிருத்தியடைவாமை என்றும், பின் சஞ்சிகைகளில் விவரமாய்ச் சொல்லப்போகிறோம். இவ்விதம் எழுதப்படுவதை அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்பதே எமது கோரிக்கை.

ஸ்ரீமாங்காநீதியும் அவரது பாஷ்யமும். ஸ்ரீமான் காந்தியவர்கள் சென்னைக்கு விஜயம் செய்த போது ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மாணவர் இல்லத்தைப்பார்க்கப்போயிருந்தனர். அவருள்ள ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் கண்டு திருப்தியடைந்த தம் அப்பிரயத்தை அங்குள்ள பார்வையிடு புத்தகத்தில் (Visitors' Book) குறிப்பிட்டார். ஸ்ரீமான் காந்தி ஆங்கிலத்தில் நிபுணராயிருந்தபோதிலும், அப்பத்தகத்தில் குறிப்பிட்டெள்ள அப்பிரயங்களைல்லாம் ஆங்கிலத்தில் இருந்தனவேனும அவையொன்றையும் கவனிப்பதவர் போல்தம் அப்பிரயத்தைத் தாய்ப்பாஷையாகிய குஜராத்தியில் குறிப்பிட்டதால் நடுக்கு விடப்பை உண்டுபெண்ணின்றும். தவிர, அவர் மாவரத்தில் பியசியோதல்லவேதேசி என்பதைப்பற்றி குறிப்பாய் விவரித்தில் நம் நாட்டு துணியினினை உபயோகித்து நம் பாஷையையடித்துப் பேசி வழங்கிவரவேண்டுமென்றும், அப்படி அவலம்பிக்காமல் பெரும் வார்த்தைகளாயிருக்கும் வரையில் யாதொரு பிரயோசன மில்லையென்றும், அப்படிச் செய்கிறவர்களிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்பவைபல விஷயங்கள் உள்ளன என்றும் சொன்னார். சம்மவர் பலர் அரைஎழுத்து ஆங்கிலத்தில் தெரிந்தவுடன் தம் தாய்ப் பாஷையை அச்சுடையெழுத்து சரியாய்ப் பேசவும் ஒரு கடிதம் எழுதவும் கூடத் தெரியாமலிருப்பதின் மதிவீனத்தை இனியாவது மதந்து டெப்பார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

எலிமெண்டரி

போதனை முறைக் குறிப்புகள் ELEMENTARY EDUCATIONAL NOTES

“ அணிஸ் ”

சைதாப்பேட்டையில் டீசர்ஸ் காலேஜில் (Teachers' College) சிறுவர்களுக்குத் தனியாக, கின்டர்கார்டன் டிபார்ட்மெண்டு (Kindergarten Department) என்று ஒன்றிருக்கிறது. அந்தச் சிறுவர்கள் வகுப்பில் ராஜு என்று ஒரு பையனிருக்கிறார். அந்தச் சிறுவர்கள் வகுப்புக்கெல்லாம் தலைமை உபாத்தியாயராக ஒரு பெண்பிள்ளை இருக்கிறார். அவர், பிள்ளைகரிடத்தில் மிக அன்புள்ளவர். காலை 10 மணிக்கு 10 நிமிஷம் முன்னதாகவே பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள் எல்லோரையும் ஒன்று கூட்டி ஏதாவது ஒரு நல்ல கதையை யாவது, விசேஷமாய் லோகத்தில் நடக்கும் விஷயங்களை யாவது சொல்வதுண்டு. ஒரு நாள் ஜீவப்பிரணிகரிடத்தில் பிரியமாயிருக்கவேண்டியதைப் பற்றி ஒரு கதை சொல்லியிருக்கிறார். பிள்ளைகரிடத்தில் அவருக்கு எவ்வளவு அன்பும் விசுவாசமுமுண்டோ, அப்படியே எல்லாப் பிள்ளைகளும் அவரிடத்தில் மிக அன்பும் விசுவாசமு முள்ளவர்கள்.

ஒருநாள், வழக்கப்படி எல்லா வகுப்பிலும் பாடம் சரிவர நடக்கிறது என்று பார்க்கப்போனர். ஒரு உபாத்தியாயர் சிறுவர்களை அழைத்துக்கொண்டு 'நேசர் ஸ்டடி' (Nature Study) கற்பிக்க வேண்டுமென்று ம்யூஸியம் (Museum) தண்டைகாத்துக்கொண்டிருந்தார். உபாத்தியாயர், சூபரிண்டெண்டன்டை (Superintendent) பார்த்ததும், 'அம்மா, ஒரு பட்சியைப்பற்றிப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கப்போகிறேன், பட்சியைப் பூஸியத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டுபோக, சீசுவனுக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். இவர், அந்தக் கட்டடத்துக்குப் போகும் வழியில், தாழ்வாரத்து முழையண்டை மூன்று எலிக்குஞ்சுகள் போல் ஏதோ கிடந்ததை உற்றுப் பார்த்தார். அதை நன்றாய் உற்றுப்பார்த்ததும் மூன்று அணிப்பிள்ளைகள் என்று தெரிந்தது. உடனே உபாத்தியாயரைக் கூப்

பட்டு 'நமக்கு இந்தப் பெரியதோட்டத்தில் உயிரோடுள்ள அநேக சிருஷ்டிப்பொருள்களிருக்கும்போது, ஏன் சேவகனுக்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்? நேசர் பாடம் (Nature Study) கற்பிக்கும்போது அதற்குத் தனிபாக ஒரு 'ஸிலபஸ்' (Syllabus) வேண்டாம். சிருஷ்டியில், காலாகாலத்தில் எப்போது விசேஷமாய் எவற்றைப் பிள்ளைகள் கவனிக்கக்கூடுமோ, அப்போதே அந்தப் பாடத்தை நடத்தவேண்டும். மழைக்காலத்தில் தவளைகளைப்பற்றியும், பாம்பு கண்ணில் பட்டால் பாம்பைப்பற்றியும், ஏதாவது ஒரு பிராணி கண்ணில்பட்டால் அதைப்பற்றியும் இப்படியே பாடங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்த வரலாறுகளைக் கடைசியில் என்ன என்ன பாடங்களைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொடுத்தோம் என்று ஸிலபஸ் (Syllabus) இருந்தால் போதும்; இஃதா, தாழ்வாரத்தில் மூன்று அணிப்பிள்ளைகள் கிடக்கின்றன. அதைப் பிள்ளைகள் கவனிக்கட்டும்' என்று சொன்னார்.

உபாத்தியாயர் உடனே பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு, 'அணிற்குஞ்சுகளை கவனியுங்கள்' என்றார். இப்படிப் பிள்ளைகள் கூச்சல் போட்டுக்கொண்டு அணிற்குஞ்சுகளைச் சுற்றிக்கொண்டு பிந்தவே, உபாத்தியாயர், (Silence) சத்தம் போடாதேயுங்கள், கவனியுங்கள்' என்றார். உடனே பையன்கள் இரைச்சல் ஒழிவே, தாழ்வாரத்தின் மேட்டில் ஒரு வாரையில் ஒரு பெரிய அணிப்பிள்ளை 'சீச், சீச்' என்று அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டு கத்திற்று. பையன்கள் அதையும் கவனித்தார்கள். உடனே ராஜா என்கிற பையன் ஸார், ஸார் (Sir, Sir) உயர்ப்பாருங்கள், ஒரு அணிப்பிள்ளை அங்குமிங்கும் ஓடிக்கொண்டு வரலைத் தூக்கிக்கொண்டு, சீச், சீச் என்று நம்மெல்லோரையும் பார்த்துக் கத்துகிறது' என்று சொன்னான். உடனே உபாத்தியாயர் பிள்ளைகளைப் பார்த்து 'இதோ இருக்கிறவைகள் என்ன?' என்று அணிப்பிள்ளைகளைக் காட்டிக் கேட்டார். ஒருவன் 'எலிக்குஞ்சு, ஸார் (Sir)' என்றான். மற்றொருவன் 'இல்லை, ஸார் (Sir) மூன்று எலிக்குஞ்சுகள்' என்றான். மற்றொருவன் 'வாலைப்பாருங்கோ ஸார் (Sir)' என்றான். மற்றும் ஒருவன் 'இவைகள் எல்லாம் பொட்டை' என்றான். இப்படிப்பிள்ளைகள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கை

யில் தாழ்வாரத்தில் மற்றொரு பெரிய அணிப்பிள்ளையும் வந்து, சீச், சீச், என்று அங்குமிங்கும் வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி கதறிற்று. மேலே இரண்டு பெரிய அணிப்பிள்ளைகளும் போட்ட கூச்சல் காதைத் துளைத்துக்கொண்டு போய் விட்டது. இராஜாவோ, வாயைத் திறக்காமல் கீழேகிடந்த குஞ்சுகளையும், மேலே கதறுகிற பெரிய இரண்டு அணிப்பிள்ளைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். அணிப்பிள்ளைகள் அங்குமிங்கும் ஓடி இவர்களையும் குஞ்சுகளையும் பார்த்துக் கத்தினதையும் கவனித்து, 'இல்லை ஸார் (Sir) இல்லை, இவை எல்லாம் எலிக்குஞ்சுகள் இல்லை, இவைபெல்லாம் அணிப்பிள்ளைக்குஞ்சுகள், உயர்ப்பாருங்கள் (Sir) ஸார்; இந்தக் குஞ்சுகள் அப்பாவும், அம்மாவும் கத்துகின்றன. நம்மெல்லாரையும் பார்த்து வைகின்றன. நம்மைப்பார்த்து பயந்து கீழே இறங்கமாட்டேனென்கின்றன. அந்த மூலையில் பாருங்கள் (Sir) ஸார், அதன் கூடுகூடத் தொங்குகிறது. அணிப்பிள்ளை கூடுதான் அது. என் அணிப்பிள்ளைக் கூடு பார்த்திருக்கிறேன். காலேஜ் டென்னிஸ் கோர்ட்டை (Tennis Court) மாம்பெட்டித்தள்ளினபோது அந்த மாப்பொருளில் இதே மாதிரி கூடு ஒன்று இருந்தது. அதில் இதே மாதிரி மூன்று அணிப்பிள்ளைக்குஞ்சுகள் இருந்தன. அந்தக் கூட்டிலும் இதைத்தாழ்வாரத்தில் கதைத்துணி, உருமட்டை நார் எல்லாம் இருந்தன' என்று சொன்னான். உடனே பிள்ளைகளும் மேலே உற்றுப்பார்த்தார்கள். கந்தைத்துணி, உருமட்டை நார், வைக்கோல், இவைபெல்லாம் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. உடனே ஒரு பையன், 'அதுதானே இவைகள் வீடு?' என்றான். 'இவைகள் எல்லாம் தூக்கிக்கொண்டிருந்தன போல் இருக்கின்றன, தூக்கத்தில் கட்டி விட்டு நுதுபுரண்டு குழந்தைகள் சிலவேள்களில் விழுந்து விடுவது போல் இவைகள் விழுந்து விட்டாற் போலிருக்கிறது' என்றான், மற்றொரு பையன், 'ராஜா, நாம் எல்லாரும் போவோம், இவைகளின் அப்பாவும் அம்மாவும் மேலே இருந்துகொண்டு நம்மை வாயில் வந்தபடி வைத்துக்கொண்டு கதறுகின்றன. நாம் போவோம்' என்றான். உடனே ஒருவன், 'நாம் இவைகளை மெதுவாய் எடுத்து மேலே வைத்து விடுவோம்' என்றான். மற்றொருவன் 'மறுபடியும் விழுந்து விட்டால் எல்லாம் செத்துப்போய்

விடுமே' என்றான். மற்றொருவன் 'இங்கேயே இவைகளுக்கு ஒரு சின்னக் கூடுகட்டுவோம்' என்றான். மற்றும் ஒருவன் 'இவைகளுக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுப்போம்' என்றான். இப்படியே எல்லோரும் அவைகளிடத்தில் தங்கள் அன்பையும், கிருபையையும் காட்டினார்கள்.

கொஞ்ச தூரம் எல்லோரும் விலகிப் போய் இந்த பெரிய அணில்கள் என்ன செய்கின்றன என்று பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தார்கள். உடனே அவைகள் அங்கு மிங்கும் பார்த்துக் குஞ்சுகளண்டை ஓடிவந்தன. அகற்குள் மணியடித்தாய் விட்டது. உபாத்தியாயமும் வேறு வழப்புக்குப் போக வேண்டியிருந்தது. அடுத்த பாடத்துக்குக் கொஞ்சநேரம் கழித்தாவது போயிருந்தால் திறமாயிருக்கும். ஆனாலும் மணியாய் விட்டதே உடனே மணிச்சத்தத்தை கேட்டு அவற்ற பிள்ளைகளும் பயந்து ஓடின. சேவகன் மணியடித்துவிட்டு இந்தக் குஞ்சுகளை வெகு ஜாக்கிரதையாய் எடுத்து மேலே கூட்டில் விட்டு விட்டான். பெரிய அணில்கள் கொஞ்சநேரம் கழித்துக் கூட்டண்டை போய்க் குஞ்சுகளை அணைத்துக்கொண்டு அவைகளுக்குத் தினிகொடுத்து, கட்டி அணைத்து முதல்கொடுத்தன. பிள்ளைகளும் இரண்டாந்தரம் (Tiffin) சாப்பிட வீட்டுக்குப் போனார்கள்.

சாப்பிட்டுத் திரும்பி வந்ததும் பிள்ளைகள் 'ஐயோ! அணிற் குஞ்சுகள் என்ன ஆயிற்றே; போய்ப் பார்ப்போம்' என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். தாழ்வாரத்தில் அங்கு மிங்கும் அலைந்து கொண்டிருக்கையில் ராஜாவின் மேல்வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பையன், அடியில் வருமாறு சொன்னான்: "அடே, இந்த அணிற்பிள்ளைகளெல்லாம் பசிலே திருட்டுப் பையன்கள். இதோ நான் டிபன் (Tiffin) கட்டிக் கொண்டு வந்த துணியைப் பாரா, இரண்டு மூன்று ஓட்டைகள் அணிற்பிள்ளைகள். பண்ணி யிருக்கின்றன பார். நான் வகுப்பில் சுவற்றின் ஓரத்தில் வைத்திருக்கும் அல்மாயிப்பிளமே டிபன் (Tiffin) வைத்து விட்டுப் போகிறேன். இந்தப் போக்கிரி திருட்டு அணில்பிள்ளை எப்படியோ திருட்டுத்தனமாய் ஜன்னல் இடுக்கால் வந்து ஓசைப்படாமல் வெகுசுகமாய் துணியைத் துளைத்து, இலை

யும் தன்பற்களால் கத்தரித்து உள்ளே என்ன இருந்தாலும் சாப்பிட்டு விடுகிறது, யாராவது பார்த்தாலும் ஏதாவது சப்தம் கேட்டாலும் உடனே ஓட்டம் பிடிக்கிறது பார். ஒரே தாவலாய்தான், ஜன்னல் இடுக்கில் புசுந்து ஓடிப் போய் கொஞ்ச தூரம் ஓடி என்னைத் திரும்பிப்பார்க்கிறது. மறுபடியும் நான் விரட்டினால் ஓடிப்போகிறது, திரும்பி வந்து இரண்டு நிமிஷத்துக்குள் மறுபடியும் சாப்பிடவருகிறது! மறுபடியும் விரட்டினாலும், தெரியாமல் மறுபடியும் வந்து சாதத்தை ஓசைப்படாமல் திருட்டுத்தனமாய் சாப்பிடுகிறது. சப்தம் கேட்டதோ இல்லையோ, உடனே இரண்டு தாவலாய்த் தாவி கால் பந்தடிக்கும் (Foot Ball)

அணில்

தோட்டத்துக்கு ஓடிப்போய் அந்த மாமரத்தின் மேல் ஓடி எங்கேயாவது ஓளிந்து கொள்ளுகிறது."

மற்றொரு பையன் "அணிற் பிள்ளைகளுக்கு இன்னும் அநேக வித்தை தெரியும், கோடைகாலத்து லீவு கழிந்து, உபாத்தியாயர் மேசையைத் திறந்து டிராயரை (Drawer) இழுத்தார். உள்ளே பார்க்கணமே, வேடிக்கை, இன்றைக்குப் பார்த்தோமல்லவா? அவைகளைப் பார்க்கிலும் கொஞ்சம் பெரிய குஞ்சுகள் மூன்று, திடீரென்று வாத்தியார் மடியில் குதித்து ஓடிப் போயின. எப்படி இதற்குள் வந்தது என்று பார்த்தால் டிராயர் (Drawer) கீழ்ப்பலகையில் துளை ஒன்று கை துழைபடி செய்திருந்தது. டிராயர்க்குள் ஏதோ கொட்டைகளை யெல்

லாம் தின்றுவிட்டு தூர்கள் கிடந்தன. வாத்தியார் மடியில் குதித்து ஒரே ஓட்டம் பிடித்து வெளிப்பே ஓடிப்போயின” என்றான். மற்றொருவன், “என் தகப்பனர், மாந்தோப்புக்குத்தகை எடுத்திருக்கிறார். அதில் ஜம்புநாக மாமுர் காய்த்துப் பழமுமிருக்கிறது. இந்த அணிப்பிள்ளைகள் உபத்திரவம் பொறுக்க முடியவில்லை. இரத்திரி பெல்லாம் மணியை அடித்துக்கொண்டு, பசலிலெல்லாம் ‘தொண்டைத் தண்ணீர்’ வற்றிப்போக இரைச்சல் போட்டு அணில் ஓட்டுகிறார். ஜம்புநாகக் காய்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியருக்கும் தாழை ஒலையைக் கட்டுகிறார். என்னபண்ணி என்ன? அணவர்கள் தினம் பழத்தைத்தின்று, கொட்டையையும் கடித்துக் கீழேபோட்டுச் சேதம் செய்கின்றன” என்றான். மற்றொருவன் “வீட்டின் வாசலில் நெல் உலர்த்தினதும் ஆர்வைத்துப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் எப்படியோ வந்து எளி கொறிக்கிறது போல் நெல்லைக் கொறித்து நாசம் செய்கின்றன” என்றான். மற்றொருவன் “அணிப் பிள்ளைகளை சாப்பாட்டுக்கு வா என்று யாரும் கூப்பிடவேண்டாம். கூப்பிடிகிறது மில்லை. சாப்பிடக் கூப்பிடாத்தான் நாம் ஒருவர் வீட்டுக்கு போகிறது என்று இருக்கிறோமே, அந்த சமாசாரம் அணிப்பிள்ளைக்குக் கிடையாது. வரும்போது சில வேளை இருபது முப்பதுகூடப் பார்த்தலாம். களத்தில் நெல் உலர்த்தியிருந்தாலும் சரி; நல்ல மாமரம், கொய்யாமரம், இவைகளில் பழம் பழுத்திருக்கும்போது பார்த்தாலும் சரி; வீட்டினால் உடனே ஒரு மாத்திலிருந்து மற்றொரு மாத்துக்குத் தாவி எல்லாம் ஓடிப்போய் விடும்” என்றான்.

மணி யடித்தாய்விட்டது. பையன்கள் எல்லோரும் அவரவர்கள் வகுப்புக்குப் போய் விட்டார்கள். சுமார் மூன்றடித்து பத்துகிரிஷம் ஆனதும், உபத்திரபாய் மற்றொரு வகுப்பை அழைத்துக்கொண்டு அடையாற்றங்கையை நோக்கி பொருள் பாடம் (Observation Lesson) என வழங்கி வருகின்ற பாடம் சந்திக்கப்போனார். போகும் வழியில் இருபுறமும் மாமாங்களும் அகநகப்பால் வெகுசுகமான ஒரே போட்டை வெளிப்பால் விசாலமாய் பிள்ளைகள் கால் பந்து விளையாடும் நிலங்களு மிருக்கின்றன. பையன்கள் கூச்சல்

போட்டுக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் உல்லாசமாய்ப் போனார்கள். போகவே அந்தத் தோட்டத்தி லிருந்த சில அணிப்பிள்ளைகள் ஓடின. பையன்கள் அவற்றை விட்டிக்கொண்டு ஓடினார்கள். பையன்கள் ஓட, அணில் ஓடவெகு தமாஷா யிருந்தது. ஆனால் ஒரு அணிலாவது பையன்கள் கையில் அகப்படவில்லை. தாவித்தாவிக்கொண்டு ஒரே ஓட்டமாய் ஓடி அணிலக ளெல்லாம் அது அதற்குக் கிட்ட இருந்த மாங்களிலேறின.

பையன்கள் விடுகிறார்களா? மரத்தைச்சுற்றி ஒரே இரைச்சல் போட்டுக் கொண்டு கையைக் கொட்டிக் கொண்டு அணில்களை பயமுறுத்தினார்கள்.

அணில்களும் மாங்களில் கொம்புக்குக் கொம்பு தாவி, உயர உச்சாணிக் கொம்பிலேபோய், வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு, கீச் கீச் என்று எல்லாம் ஒரேகத்தலாய் கத்திக்கொண்டு, மரத்துக்கு மரம் தாவிக்கொண்டே போயின. பையன்கள் தொண்டைத் தண்ணீர் வற்றிப்போகக் கத்துகிறது அவர்கள் ஓட, அணில்கள் ஓட, ஏதோ பந்தயம் போட்டுக்கொண்டது போல்தோன்றிற்று.

அதில் பெரிய அணில்களெல்லாம் கீச், கீச், என்று கத்திக்கொண்டு எல்லாருக்கும் எச்சரிக்கை பண்ணிக்கொண்டு ஓடியது. ஜாக்கிரதை, ஜாக்கிரதை, நம்முடைய பகையாளிகள் நம்மை விரட்டுகிறார்கள். ஜாக்கிரதை; நாம் ஓடி ஒளிந்து கொள்வோம் என்று எச்சரிக்கை பண்ணிக் கொண்டேயிருந்தது. இப்படி எல்லா அணில்களும் ஓடவே, ஒரு மாத்தின் துனிக்கொம்பிலிருந்து, மற்றொரு மாத்தின் துனிக்கொம்புக்குத் தாவுகையில் இரண்டு சிறிய அணில்கள் கீழே விழுந்துவிட்டன. உடனே ஒரு பையன் ஓடிப்போய் அவைகளைப் பிடிக்கப்போனான். அவன் போய் ஒன்றைத் தொட்டதும் “ஐயோ பாவம், செத்துப் போய் விட்டன போலிருக்கின்றனவே” என்று அவன் மன மிங்கினான். போய்த் தொட்டதும் ஒரு அணில் பாய்ந்து கைக்கு அகப்படாமல் ஓடிவிட்டது. மற்றொன்று ஒடுவதற்கு முன், தன் தலைமேல் இருந்த ஒரு குல்லாவைப்போட்டு முடிப் பிடித்துவிட்டான். உபத்திரபாயரிடத்தில் வெகு சந்தோஷமாய்க் காட்டினான். அவரும் பிள்ளைகளை பெல்லாம் கிட்ட அழைத்து

ஒவ்வொருவருக்கும் அதைக் காட்டினார். அப்போது உபாத்தியாயருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அடியில் வரும் சம்பாஷணை நடந்தது.

பிள்ளை.—அணில்மேல்ல்லாம் ஏன் மயிர்ப்பூடிக்கொண்டிருக்கிறது?

உபாத்தியாயர்.—ரீங்கள் தெருத்திண்ணையில் பனிராசில் பிடித்துத் தூங்கினால் உடம்பில் என்ன போட்டுக் கொள்வீர்கள்?

பிள்ளை.—குளிரடிக்காததற்கு மேலே போர்வை போட்டுக்கொள்வேன். தலைக்குக் கூட பனிக்கூலிபோட்டுக்கொள்வேன். குழந்தைகள் தூங்கினாலும் அப்பாவாவது, அம்மாவாவது, போர்த்து விடுவார்கள்.

உபா.—அணிப்பிள்ளைகள் இரத்திரி பெல்லாம் மாப்பொந்துகளில் வசிக்கும். அது குளிரினால் கஷ்டப்படாமலிருக்கச் சுவாமி அதன் தேகத்துக்கு மயிராலேயே ஒரு போர்வை போட்டிருக்கிறது.

பிள்ளை.—அணில்மேல் மூன்று கோடுகளிருக்கின்றனவே, அவைபென்ன?

உபா.—முன் காலத்தில் நீதையைத் தேடிவந்தைக்குப்போக அணைபோட உதவி செய்ததால் ராமபிரான் அடைபாளமாய்க் கையால் தடவினதாகச் சொல்வார்கள்.

பிள்ளை.—மாப்பொந்துளும், மாத்திலும் கூடு கட்டுகிறதே. அது ஏதால் கட்டும்?

உபா.—பள்ளிக்கூடத்துத் தாழ்வாரத்தில் அணில் கூடு பார்த்தீர்களே. அது ஏதால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது?

பிள்ளை.—உரிமட்டைநார், கந்தைத் துணி, மெத்தென்றிருக்கிற சாமான்கள் ஏதாவது அகப்பட்டால் அவைகளால் கூடு கட்டும்.

பிள்ளை.—இவைகளெல்லாம் எதற்கு? மாப்பொந்துதான் இருக்கிறதே. கூடு ஒன்று எதற்கு?

உபா.—சரி, நீ வீட்டில் தரையில் பிடித்துக் கொள்ளாமல், அம்மாவைப் பாய்வேண்டும், மெத்தை வேண்டும், தலைபணைவேண்டுமென்கிறாயே? உங்கள் அம்மா குழந்தைகளைக்கீழே விடும்போதும் தொட்டிலில் விடும்போதும், ஒன்றும் அகப்படாவிட்டால், கொடியிலிருந்து புடவையோ, வேஷ்டியோ, எடுத்து மடித்துப் போட்டு அதில் குழந்தையை விடுகிறீனா? ஏன் அப்படி விடவேண்டும்?

பிள்ளை.—இல்லாவிட்டால் குழந்தைக்கு

வலிக்காதோ? நான் தரையில் பிடித்துக்கொண்டால் உடம்பெல்லாம் வலிக்காதோ?

உபா.—சரி, அப்படித்தானே அணிப்பிள்ளை தன் குழந்தைகளையும் காப்பாற்றும்—“காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு” என்று சொல்லும் கேட்டிருக்கிறீர்களா?

பிள்ளை.—அணில் எங்கே பெல்லாம் கூடு கட்டும்?

உபா.—அநேகமாய் மாப்பொந்துல்தான் கட்டும்—சிலவேளை, வீட்டில் ஏதாவது மூலையிலே பூனைக்கேட்டாத இடத்திலே கட்டினாலும் கட்டும்—அதன் காகுகளைப் பார்த்தீர்களா? நன்றாய் உற்றுப்பாருங்கள். உன்காகைப்பார்—என்காகைப்பார், அணிற்காகையும்பார்—நாம் எவ்வளவு பெரியவர்கள், அணில் எவ்வளவு சிறியது?

பிள்ளை.—அதற்குக் காகு பெரிது—ஸார், ஏன் அதற்குக் காகு அவ்வளவு பெரிதாயிருக்கிறது?

உபா.—பெரிதாயிருப்பதால், நொஞ்சம் சப்தம் பண்ணினாலும் அதற்கு உடனே காகுகேட்கும்—அதன் பகையாளிகளிடத்திலிருந்து உடனே ஓடிப்போம். அதின் கண்களையும் நன்றாய் உற்றுப் பாருங்கள்.

பிள்ளை.—நல்ல கருப்பாயிருக்கிறது. நாலு ஐந்து உளுந்தைச் சேர்த்து வைத்தால் எவ்வளவு இருக்குமோ அவ்வளவு பெரிது. அதற்கிருக்கிற சரீரத்துக்குக் கண்களும் காகுகளும் மிகப் பெரியவை.

உபா.—ஏன் இப்படி இருக்கிறது? யாராவது சொல்லக்கூடமா?

பிள்ளை.—கண் பெரிதாயிருந்தால் நன்றாய்த் தெரியும்—கொஞ்ச சப்தமாயிருந்தாலும் சீக்கிரம் பெரிய காதால் கேட்டுத் தப்பி ஓடுவது போல், பகையாளி தூரவந்தாலும்கூட நன்றாய்த் தெரிந்து தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிவிடும்.

மற்றொரு பிள்ளை.—இதன் வாலினால் என்ன உபயோகம்?

உபா.—குளிர் அதிகமாயிருந்தால், ரீங்கள் காலையும், கையையும் மடக்கி சுருட்டிக்கொண்டு பிடித்துக் கொள்வதுபோல் வாலு மடக்கி மூஞ்சி பெல்லாம் குளிரில்லாம் மூடிக்கொள்ளும்.

பிள்ளை.—இந்த அணில், மாத்தி விருந்து விழும்போது வால் அகலமாயிருந்தாற்போ

விருந்தது. இப்போது பார்த்தால் அவ்வளவு அகலமாய்த் தெரியவில்லையே, ஏன்?

மற்றொரு பிள்ளை.—இந்த அணில் மரத்திலிருந்து விழுந்தபோது, ஒரு பட்சி மரத்திலிருந்து கீழே வந்துட்கார இறக்கைகளை விரித்துக் கொண்டு வந்து தங்குவது போலிருந்தது வார்.

மற்றொரு பிள்ளை.—நம்முடைய காலேஜில் மாட்லி (Madeley) துரை ஏரோப்ளேனி (Aeroplane) விருந்து தரையண்டை வரும்போது ஏரோப்ளேன் இறக்கைமாதிரி இருந்தது.

உபா.—சரி, சரி, கெட்டிக்காரப் பையன்கள் நீங்கள். இப்படித்தான் விஷயங்களை உற்றுப்பார்க்க வேண்டும். அநேக விஷயங்களை இதேமாதிரி நீங்கள் கவனித்து உற்றுப்பார்த்தால் மிக கெட்டிக்கார ஆவீர்கள். அணில் ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றொரு தாழ்ந்த மரத்துக்குத் தாவப்போது, பட்சிகள் தங்கள் இறக்கைகளை உபயோகிப்பதுபோல் அணிலும் தன் வாலை உபயோகிக்கும்.

பிள்ளை.—அதன் பகையாளிகள் எல்லாம் யார்?

உபா.—பூனை அணிலுக்குப் பகையாளி. காக்கைகள், தோட்டத்தில் சின்ன அணிற்பிள்ளைகள் அகப்பட்டால் அவற்றைக் கொத்தித் தூத்திக்கொத்திரவு செய்யும்.—பெரிய பட்சிகள் எல்லாம் அதைத் தொந்திரவு செய்து அகப்பட்டால் சாப்பிட்டுவிடும். கொட்டைப்பிராந்து, ஆந்தை, கருடன், கழுஞ்சூ, இவைபோன்ற பட்சிகள் ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்து ஏந்திக்கொண்டுபோய் முக்கால் கொத்திக்கொன்றுவிடும். இவைகளைக் கண்டதோ இல்லையோ, உடனே ஓடி, கிட்ட இருக்கும் மரத்திலேறி பொந்திலாவது, மரக்கீளைகளில் இலை அடர்த்தியாயிருக்கிற இடங்களிலாவது ஒளிந்துகொள்ளும். காலை யில் எப்போது அணில் இறங்குமென்று நரி மரத்தடியில் காத்துக்கொண்டிருக்கும்.

பிள்ளை.—அணிற்ஞ்சூகளுக்கு யார் சாதம் போடுவார்கள்?

உபா.—உனக்கு உன் அப்பா, அம்மா சாதம் போட்டு வளர்ப்பதுபோல், அப்பா அணிலும், அம்மா அணிலும் அதன் குழந்தைகளுக்கு பழம், கொட்டை இவைகளை வாயில் கொளவிக் கொண்டு பல்லால் கொறித்து அவைகளுக்குக் கொடுக்கும்.

பிள்ளை.—ஒரு அணிலுக்கு எத்தனை குழந்தைகள்?

உபா.—சிலவேளை இரண்டு, சிலவேளை மூன்று, சிலவேளை, நான்குட ஒரு அணிலுக்குப் பிறக்கும்.

பிள்ளைகள்.—இவைகளுக்கு என்ன பெயர், வார்?

உபா.—நீதான் இதற்குப் பெயர் இட்டுக் கூப்பிடு.

பிள்ளை.—இது அடர்ந்த மயிருள்ள அணில். மற்றொரு பிள்ளை.—ஓடினது கருப்பு அணில். மற்றொரு பிள்ளை.—குதித்துக் குதித்து விளையாடும் அணில்.

“சரி, கெட்டிக்காரப் பிள்ளைகள். மணி படித்தாய் விட்டது. போவோம், வாருங்கள். பையா, இந்த அணிற்பிள்ளையை அந்த மரத்தடியண்டை விட்டு விடு. அதன் தாயும் தகப்பனும் அதைக் தேடும்” என்று வாத்த்தியார் சொல்லவே, பையன் அதை எடுத்துக்கொண்டு மரத்தண்டை விட்டுவிடுவதுபோல் போய், அதை விடாமல், ஜாக்கிரதையாய் விட்டுக்கு அன்று இரத்திரி. கொண்டுபோய் ஒரு சின்னக் கூட்டில் விட்டடைத்தான். அந்தக் கூட்டில் விட்டு, நெல், வாழைப்பழம், ஜலம், கடலைக் கொட்டை, பட்டாணிக்கடலை எல்லா வற்றையும் போட்டான். அணிலோ அவற்றில் சிலவற்றைக் கொறித்துவிட்டு, உடனே ஓ—ஆரம்பித்தது. எவ்வளவு பாடுபட்டும் ஓட முடியவில்லை. அன்றிரவு முழுதும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இரத்திரியெல்லாம் தாய் அணிலும் தகப்பன் அணிலும், தோதை விடமெல்லாம் தேடி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அதனுடன் பிறந்த மற்றக்குஞ்சுகளும் அதைக் காணாமல் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த அணிலை எடுத்துவந்த பையனுடைய தாயாரும் தகப்பனாரும் பையனைக் கோபித்துக்கொண்டார்கள். சொன்ன படி காலையில் எந்த மரத்தடியில் அணிற்பிள்ளையைப் பிடித்தானோ அந்த மரத்தடியில் கொண்டிபோய் விட்டுவிட்டான். கூட்டைத் திறந்தானோ இல்லையோ, ஒரே பாய்ச்சலாய் ஓடி மரத்திலேறி, கொம்புக்குக் கொம்பு தாவி, கத்திக்கொண்டே போயிற்று. உடனே மேல் கீளையிலிருந்து பெரிய தாய் தகப்பன் அணில் (இதன் தொடர்ச்சி 415-ம் பக்கம்.)

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

ஆத்திசூடி விளக்கம்

50. சேய்வன திருந்தச்சேய்

செய்யவேண்டியவைகளை நன்றாகச் செய்து விடவேண்டுமென்பது இதன்பொருள். செய்ய வேண்டியவையாவை, நன்றாகச் செய்வது என்றால் என்ன, என்ற கேள்விகள் பிறக்கும்: செய்ய வேண்டியவைகள் இன்னவை என்பதை நமது புத்திநுட்பத்தால் மாத்திரம் ஸமயஸந்தர்ப்பங்களுக்கு இசைய, நாமே தீர்மானித்துக்கொண்டுவிட முடியாது. இவைகளை ஸரிவர உணர்ந்து புத்திமான்கள் ந்யாயமாக நடப்பதற்கு உதவியாக விருக்க நமது ருஷிகள் சாஸ்திரங்களான ஸ்மிருதி புராணங்களை வேதவிஷய விளக்கமாக தாம் ஸமாதியில் ஞானதிருஷ்டியில் கண்டபடி வெளியிட்டுள்ளார். இவைகளின் உதவியின்றி சேய்வன இன்னவை என்று தீர்மானிக்கவே முடியாது. இவைகளில் உள்ளவை இன்னவை என்று ஒதியுணர்ந்த பின்னர் தகுந்த யுக்திகள் மூலமாக நாம் இவைகளின் பொருத்த உபயோகங்களையும், இவைகளால் ஏற்

(414-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கள் ஓடிவந்து கூட அழைத்துக் கொண்டுபோய், கட்டி அணைத்து முத்தங்கொடுத்து ஆகாரங்கொடுத்தன, 'குழந்தை, எங்கே போயிருந்தாய்' நேற்று இரத்திரி, நாங்கள் உன்னை எங்கே யெல்லாம் தேடினோம், ராத்திரி தூக்கமில்லை, ராத்திரி யெல்லாம் நீ எப்படி எங்களை விட்டிருந்தாய்? எங்கே சாப்பிட்டாய்? இனி இப்படிக்கொஞ்சகாலம் வரையில் போகாதே' என்று சொல்லின. உடனே சின்னக்குஞ்சு நடந்த விருத்தாரத்தத்தைச் சொல்லி அந்தப்பையனை தாயார் தகப்பனர் கோபித்ததையும், தாய் தகப்பனை விட்டுப்பிரித்துக் கூட்டில் அடைத்தால் எப்படிப் பையன் வருந்துவானோ அப்படித்தானே எல்லாருக்குமிருக்கும் என்று அவர்கள் அந்தப்பையனுக்கு சொன்ன புத்திமதியையும் சொல்லிற்று. பிறகு அந்தக் குஞ்சுகள் தாய் தகப்பன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சுகமாய்வாழ்ந்தன.

C. S. சுந்தரம் ஐயர், பி. ஏ., எல்.டி.

படுர் பலவித பலன்களையும் நன்கு ஆராய்ந்து திருப்திபடையலாம். இதுபற்றியே, ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மாவும், கிதை 16-ம் அத்தியாயம் 23, 24-ம் ச்லோகங்களில்

சாஸ்திரத்தில் சொற்றவ்விதத்தைத் தறந்தவனே சிந்தியில்ல்தன் இச்சை வழிச்செல்கின்றான்—சாரம்வன்
சித்திபெறல் இல்லன் ஸுகம்பெறலும் இல்லன்சேர் முத்திபெறல் தானுயிலன்.

ஆதலினால்செய்தல் செயாதொழிதல் ஆய்வைக்குத் தீதில் பிரமாணமது சாஸ்திரமே—போதவியும் தார்மார்ப சாஸ்திரத்தில் சார்மநெறி தேர்ந்திங்குச் சேருடன் நீ செய்தல் கடன்

என்று செய்வனவற்றை அறியும் வழியை விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். இந்த ஆராய்ச்சியிலிருந்து திருந்தச் செய்தல் இவ்வாறு என்பதும் ஒருவாறு வெளிப்படும். செய்வனவற்றை வெளியிடும் சாஸ்திரங்களில் எவ்வாறு அவைகளைச் செய்து முடிக்கவேண்டும் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவ்வாறே இடையிலவாக்கூடிய துயரங்களில் அமுந்தி கலங்காதும், ஸுகங்களில் மூழ்கி மயங்காதும் செய்துமுடிப்பதே திருந்தச்சேய்வது, சாஸ்திரங்களில் உள்ள விதி நிஷேத விஷயங்கள் எல்லாம் வைதிகமான ஜாதிரவாச்சரம் ஸ்திரி புருஷ தர்மங்களைப்பற்றியே நிர்ப்பதால், செய்வன திருந்தச்சேய் என்பதற்கு, ஜாதிரவாச்சரம் ஸ்திரி புருஷதர்மங்களை முன்னிட்ட சாஸ்திரங்களில் இன்ன இன்ன தருணங்களில் இப்படி இப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று காட்டியுள்ளபடி கஷ்டநிஷ்டிரேங்களால் வருந்தாதும் ஸுகங்களால் மயங்காதும் வழுவாது நடத்திச் செய்து முடித்து விடவேண்டும் என்று பொருள் கூறவேண்டும். செய்வனவற்றை லௌகிகம், வைதிக காம்யம், வைதிக நிஷ்காம்யம் என மூன்றுவகையாகப் பிரித்துக்கூறி இப்பொருளைப் பின்வருமாறு விஸ்தரிக்கலாம். இவைகளுள் முறையே முன்னதன் பழக்கம் பின்னதற்கு நம்மைக்கொண்டு சேர்க்கும் ஆற்றலுடையதாகும்.

(1) லௌகிகக் கடமைகளை நன்றாகச் செய்:—லௌகிக்கடமை என்பதனுள், பணஸம்பாத்தியம், குடும்ப ஸமரகூஷணம், பரிவாரகூஷணம், பணச்செலவு, இவைகளைச் சேர்த்து தற்காலத்தில் கூறப்படும் நாகரிகவாழ்க்கை எல்லாவற்றை

றையும் அடக்கிவிடலாம். வைதிக மதத்தைப் பற்றி நிற்கும் நமக்கு இவைகளும் அடுத்த படியில் கூறப்போகும் வைதிகக் கடைமகளாக வே இருக்கும்படி நமது சாஸ்திரம் செய்து விட்டன. இக்காலத்தில் சாஸ்திரங்களைக் கவனியாது லோகானுபவ மாத்திரமாக இவைகளை ஒழுங்கு படுத்தி நடத்தும் உலகத்தவர்களுடன் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கப் பழக்கத்தால் இவைகளை நம்மவருள் பெரும் பாலரும் அவர்களைப்போலவே சாஸ்திர ஸம்பந்தமின்றி ஒருவாறு நடத்தத் தொடங்கிவிட்டனர். இதுபற்றியே இதை வேற்றுமைப்படுத்தி இங்கு கூறப்படுமியினும் இவைகள் எல்லாம் நமது சாஸ்திரங்களில் காணப்படும்ஜாதிவர்ணச் சமீர் புருஷர்களுக்கு எல்லாம் பொதுவாக உள்ள தர்மமங்களில் அடக்கிவிடும் என்பதை நாம் மறவாதிருந்து இதை வேறாக இங்கு ஆராயவேண்டும். முன்காட்டப்பட்ட லௌகிகக் கடைமைகளை திருந்தச் செய்வதாவது குறித்தகாலம், குறித்தகாலம் தவறாது சொற்றுவாது பொய், கொடிய ஆசை, மாறாக மறைத்துக் கூறுவது இவைகளில்லாது நேர்மைபாக நடந்து கொள்வதே. இக்காலத்து ஸர்மாக்கம் எல்லாம் இந்த விபாயா நன்னடக்கை மாத்திரம் தான். இதை விட இக்காலத்தவருக்கு வேறு நன்னடக்கை விஷயத்தில் செய்வனவற்றை திருந்தச்செய்யும் விஷயம் விளங்கவேமாட்டாது. உலகஸூகம், செல்வாக்கு, கீர்த்தி இவைகள் எல்லாம் நேர்மையால் ஏற்படுவதால் செய்வனவற்றை திருந்தச் செய்வேண்டும் என்பதுதான் இக்காலத்தவர்களுக்கு. இப்படி இல்லா திருப்பினும் வந்துள்ள கீர்த்தியாதிகள் ஜனங்கள் நம்பிக்கைபால் குறையா திருக்குமாயின் பின்னர் நமது ஸூக சௌகரியங்களுக்கு ஏற்ப கண்டபடி ந்யாயாதிவரம்புகள் மீறி ரஹஸ்யத்தில் எப்படி வேண்டி மாணலும் இருக்கலாம் என்பதுதான் இந்தவித திருந்தச்செய்வதன் முடிவாகிவிடும். இப்படி திருந்தச் செய்து தேறி உறைத்த யோசக்கார மஹான்களை இக்காலத்தில் அதிகம். இவர்கள் திருந்தச்செய்து இதோடு நின்றுவிடுவதல்ல. வக்கீல் நாப்பிளக்கப்பொய்யுரைத்து நவரிதியம் தேடுவதும், வியாபாரி புளுக்கி பொருள் சேர்ப்பதும், வைத்யன் வ்யாதிவளர்த்து தனவானுவதும், உபாத்யாய் செல்வவந்தர் பிள்

ன்களை கைதுக்கிவிடுவதுவும், மேல் உத்யோகஸ்தன் கீழோர் நன்மைக்காக அவர்கள் லஞ்சபாகத்தை ஏற்பதும், இவைபோன்ற தக்காலக் கொடிய நாகரிக வாழ்க்கையில் இணங்கி நடக்கவேண்டியவையானவைகள் எல்லாம் அவனவன் செய்யவேண்டியபயனைச் செய்தேபோகும் என்ற அபிராயம் பாயி திடப்பட்டு விட்டது. இம்மாதிரி சாஸ்திர விரோதமாக இல்லாதவைகளைப் பின்பற்றவேண்டும். மோகூ வழிக்கு நேரே ஸாதனமாகா விடினும், சாஸ்திரவிரோதமாக இல்லாதவைகளைக் கைக்கொண்டு ஒழுங்கு தே வ்யவஹாரத்தில் சாஸ்திரங்களை அதிகமாகக் கவனியாது லௌகிகத்தில் செய்வனவற்றைத் திருந்தச் செய்வது. இம்மாதிரியான லௌகிக விஷயங்களில்கூட நமது ஸ்மிருதிகள் புழுத்து, மேல்வரும் மோகூ வழிக்கு ஸாதகமான வைதிக காமப் நிஷ்காமய கார்க்களுக்கு தகுந்தபடி உதவும்படி அவைகளை ஒழுங்குபடுத்தியுள்ளன. ஸ்மிருதிகள் கூறும் பொதுச் சிறப்பு ஒழுங்குகளுக்கு இணங்கி வைதிக மதஸ்தர்களான நாம் ஒழுக்கமுலவேண்டும். மற்றவர்களோ பொது தர்மங்களுக்கு விரோதமில்லாது முடமாகவே நல்லவழியில் இயங்கி செய்வன திருந்தச்செய்யவேண்டும். இப்படி ஒழுங்காக இராவீடி, உலக விஷயவ்யவஹாரமே ஸரிவா நடவாமை தடைப்பட்டுநின்றனவிலும். ரயில் முதலிய ஒழுங்கான ஏற்பாடுகளுக்குத் தகுந்த தருணத்திலும், வ்யாபாங்களில் மாறா விலை முகவியவைகளை ஏற்படுத்துவதிலும், வைத்யம் வக்கீல் வேலை முதலியவைகளில் நியாய விரோதமாக நடவாதிருப்பதிலும் முயலாதிருந்தால் பெருங்குழப்பமும் ஸம்பர்கப்பட்டவர்களுக்கு கையற்ற நிலையும் அவமானமுந்தான் முடிவில் ஏற்படும். ஆகவே, கேட்டை விலக்கவும், ஸூகத்தை அணுகவும் நல்ல வழி நடப்பதே லௌகிகத்தில் செய்யவேண்டியவற்றை நன்றாகச் செய்தாகும்.

(2) செய்யவேண்டிய காமய கார்க்களை திருந்தச் செய்:—உலகில் எல்லவாவு முயன்றும் அநேக தருணங்களில் ஸர்மாக்கத்தால் துக்கத்தை விலக்கி ஸூகத்தை அடைய முடியாமல் போய்விடுகிறது. இந்தத் தருணங்களிலும் துக்கங்களை ஒருபொருட்டாக மதியாது ஸூகங்களில் அற்புமெனக் கருதி முழுதாகு,

வைதிகமார்க்கங்களில் விஷயஸூக விருப்பத்துடனே முபல்வர் நம்மவருள் நம்பிக்கையுடையோர். இந்த வழி நோக்கினுள் ஜாதிவாணம் ஸ்கிரீபுருஷ தர்மங்களுக்கு நேர்ப்பம்மவர் நடந்து திரவேண்டும். முன்னர் கூறியபடி பொதுவாக நல்வழி நடப்போர்கள் எவராயினும் ஜன்மம் தரத்தில் வைதிக வரம்பான ஜாதியாதிகளுள் வந்து பிறந்து பொதுவாயுள்ள ஒழுங்கோடு சிறப்பாயுள்ளவைகளையும் அனுஷ்டிக்கும்படியான ஆற்றலைப் பெறுவர். விதார், தர்மவ்யாதர் முதலிய தாழ்ந்த ஜாகி மஹான்கள் இவ்வாறும்மீறி நடவாது செய்வன திருந்தச் செய்தவரே. நமது பெரியோர்களான நுஷிகளும் இவ்வழி நடந்தவரே. இவ்வாறுமீறி நடந்ததும் பூகன் என்ற சூத்திரமுனிபை ராமரே போய்க் கொன்று ஸரிப்படுத்தவேண்டியவர்தது. மேல் ஜாதியான்கீழ்ஜாதியானுக்குத் தந்தருமத்தை நடத்திவைத்து தாழ்ந்த நிலைமை அடையவேண்டியவர்தது. வைதிககர்மாக்களை ஒழுங்காக அனுஷ்டிப்பதே செய்வன திருந்தச் செய்வது. இதனால் நல்லவாஸனை கெட்டவாஸனைகளை அழுத்தித் தலைதுக்கி மனம் சுத்தப்பட்டுக்கொண்டே வரும். பழைய பாபங்கள் நீங்கிக் கொண்டே வரும். கர்மபந்தம் குடர்ந்து கொண்டேவாஸலாக்கவாஸம் நல்ல குடர்ந்துப்புகி மே நமுலமை ஆகிய நல்ல நிலைகளேவரும். கொடிய நிலைகள்வர இடம் குறைந்து கொண்டே வரும்.

(3) செய்யவேண்டிய கர்ம உபாஸனா ஞான நிஷ்டையாதிகளை திருந்தச் செய்:—முன் குறிக்கப்பட்டுள்ள வைதிககர்ம கர்மாக்களையே ஸூகம் என்று மேல் உண்டாகவேண்டும் என்ற ஆசையைவிட்டு, விஷய ஸூகத்திற்கு அதனதுக்கத்தன்மை உணராத ஆசைப்படுகின்ற மனதின் குற்றம் நீங்கவேண்டும், விஷயஸூக ஆசையின்மையே கைகூடவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் (இதற்கு வைராக்ய முமுக்ஷுத்துவம் என்று பெயர்) அது கைகூட சசாக்ஞெயால் ஏற்பட்டுள்ளவைகள் வைதிக கர்ம உபாஸனா ஞானநிஷ்டைகள், அவைகளைச் செய்யா திருப்பின்பாபமாயினும் ஸூகவாழ்ந்துடன் செய்தால் ஸலாக்கம் கிடைக்குமாயினும், இந்த மேலான மனம் ஓயும் நிலைக்குக் கொண்டிசேர்க்கக் கூடிய ஈசன் ஆராதனைகளை அவைகள் என்ற ரஹஸ்ய உணர்வுடன் அனுஷ்டித்தால் நேரே மோக்ஷ ஸாதனமாகி விடும் அவை எல்

லாம். இப்படிக்கருதி வைதிக கர்மாக்களை காரியங்கள் செய்வது போன்ற ஆவல்வேகத்துடன் சற்றேனும் வேதவிதி வழுவாது செய்து முடிப்பதே செய்வனவற்றை திருந்தச் செய்வது. இப்படிப்பற்றி நடப்பதற்கு இடையூறுகள் நல்வரும். பலன் உடனே தோற்றமெரிருக்கலாம், சாமிகளாயும், உலக விஷயப்பற்றுடனும் திருந்தச் செய்பவர்களுக்கு எளிதில் பலன் வரலாம். திடீரென்று நாம் வைராக்யத்துடனிருப்பதால் மனம் சுத்தப்பட்டு விட்டது, வேத ஒழுங்கு முதலிய விதிவாம்புகள் நமக்கு வேண்டியதில்லை, நாம் எப்படி நடந்தாலும் தாமரைஇலை தண்ணீரைப் போல அவை நம்மை ஓட்டவே மாட்டா, லோகாநுக்ரம் செய்து உபகரிப்பதற்காகவே நாம் வைதிகவழி இருந்தல் வேண்டும். இது நடவாத இடங்களில் எப்படி வேண்டுமெனினும் இருக்கலாம், புன்யம் நமக்கு அனாவசியம், பாபம் நம்மை என்ன செய்யும் என்ற இந்த முகாந்தாங்கலால் கலக்கமும் இறுமாப்பும் எழுந்து மனம் கலக்கியிடும். இக்கலக்கத்திற்கு ஆளாகிபெரியசாமியாராக விளங்கிவரும் மஹான்கள் அநேகர் இக்காலத்தில் ஈசவானுக்குச் செய்யவேண்டிய பூஜைகளைத் தாம் கூசாது ஏற்று காரைகள் போல வரைய வருகின்றனர். இவர்களை எல்லோரும் செய்வன திருந்தச் செய்தவராகக் கொண்டே தமது கர்மாக்களைவிட்டு சத்திகளை தெருக்கத்தென்னும் பஜனையிலாவது, சாமியார் ஆராதனம் என்ற மனுஷ்யவழிபாட்டிலாவது சிதறவிட்டு ஞானம்பித்தறி வைதிகவழியை அணுகித்திருந்தச் செய்வனவற்றைச் செய்ய சக்தியற்றவர்களாகி விட்டனர். ப்ரபஞ்சம் ஒருவனுக்கு வேறுகத்தோற்றிக் கொண்டிருக்கும் வரையிலும் வைதிக விஷயத்தில் நிஷ்காமம் இயற்கை போலப் பின்பற்றும் ஆற்றல் விலக இடமே வில்லை என்பதை வற்புறுத்த வந்ததே இந்த ஸூத்திரம். கைகூட கர்ம ஸர்வஸங்கம் இவைகளை விட்ட ஸர்வாஸிக்குக்கூட வைதிககர்ம செய்யவேண்டுமென சில உண்டு. அவைகளை அவன் திருந்தச் செய்துகொண்டேதான் இருப்பன் என்பதைக் குறிக்கும் இந்த ஸூத்திரம். மற்றவர்களோ அவன் அனுஷ்டிக்கும் வைதிக கர்ம உபாஸனா ஞானதிகளை முயற்சியை முன்னிட்டு அனுஷ்டிக்க வேண்டும் திடீமாக அப்ப (இதன் தொடர்ச்சி 418-ம் பக்கம்.)

காந்தி தம்பதிகளின் சென்வண விஜயம் GANDHIS AT MADRAS

பிரதமாதாவின் அரிய புத்ராய் விளங்கி தம் தாய்நாட்டிற்கு அகத்தம் புறத்தம் எங்கணும் ஊறு படாமல் காப்பதினியித்தம் தம் வாணாைச் செவலிட ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டெள்ள மஹா தீரான ஸ்ரீமான் காந்தியைப்பற்றிக் கேள்விப்படாதவரும் உண்டோ? தென் ஆப்ரிக்காவில் இந்திய புத்ரர்கள் பலவிதகொடுமைகளுக்கும் சிறுமைகளுக்கும் ஆட்களாய் உபத்திவிப்பப்டிச் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில் அவர்களுக்குத் தலைவராயும் உபதேசகராயும் முன்னின்று அவர்களது உபத்திரவம் கீர்தும் வரையில் அவர்களுடன் எல்லா அவஸ்தைகளையும் அனுபவித்தது தமது பொறமையினாலும் அதன் வழியாய் ஜயபடை யுறு மொறமையினாலும், தென் ஆப்ரிக்கா இந்தியரின் நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்தி இந்தியரும் உயர்ந்த நாகரிகத்தை யடைந்த நாட்டினர் என்பதை உலகிற்கே விளக்கிக் காட்டியுள்ளார் என்பதையாம் கூறவந்தே வேண்டுகோள்? பூர்வ காலத்தில் தர்மம் ஸய்யம் இவைகளின் பொருட்டு பலவித கஷ்டங்களை அனுபவித்து கடைசியில் வெற்றியடைந்த ஹரிச்சந்திரன் என்கிறவர்கள் போன்றும் தம் கஷ்டங்களுக்கு மாறாக கேவலம் மேனூட்டார்போல சரீரபலத்தை உபயோகிக்காமல் தம் மனோதிடத்தாலும் ஆத்மசக்தியாலும் தங்கமீது எதிர்த்தவரும் கொடுக்கஷ்டங்களை ஒழித்தார்கள் ஸ்ரீமான் காந்தியும் அவர் பத்தனியும் தென் ஆப்ரிக்காவில், இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள் சென்னைக்கு சமீபத்தில் விஜயம் செய்தது சென்னை வாசிகளின் பாக்யமே!

அவர்கள் இங்குவந்தபொழுது ஜனங்களுக்கு ஏற்பட்ட உற்சாகத்திற்கும் மனக்கிளர்ச்சிக்கும் அளவேயில்லை. மேளுகைகளுக்குச் சென்று இந்தியாவின் வேதாந்தமாத் கொள்கைகளைப் பறையறையிவத்த யதிசுபோதாராய் விளங்கிய ஸ்ரீமத் ஸ்வாமிய விவேகாநந்தர் 1897-ம் வருஷம் சென்னைக்கு வந்திருந்த காலத்தில் நமது ஜனங்களுக்குள் ஏற்பட்ட குதுஹலத்தை யும் உற்சாகத்தையுமே இதற்கு ஒப்பிடலாம், பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில் வந்ததித்தப்பிராகாசித்த அனேக

(417-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பொழுதுதான் மஹான் நிலை நமக்கும் வரும், ஆதலால் எந்நிலையிலிருப்பினும் அதற்கேற்ப சால்திரங்களில் என்ன செய்யவேண்டும் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளதோ அதை அவைகளில் கண்டபடி வழுவாது ஈறஸ்ய நோக்கம் உணர்ந்து நடத்தி விடுவதே செய்வன திருந்தச் செய்வதாகும்.

இந்திய தேசாபிமானத் தார்கைகளில் எண்ணிறந்த நமது எளிய ஸஹோதர்களுக்கு ஞானஸம்பத்தும், கல்வித்தேவனும், மனோநசாகப் பெருமையுமும் ஏற்பட்டாலொழிய இந்தியதேசம் முன்னுக்கு வரமுடியாதென்ற பெரிய அபிப்பிராயத்தை முற்றும் கைக்கொண்டவர்கள் ஸ்ரீமத் விவேகாநந்தரும் ஸ்ரீமான் காந்தியும். "நம்மிந்தியதேசம் உண்மையாக உண்மையாக யவேண்டுமோல் கல்வியறியும், கியாயமும் பயிரிடுங்குடியானவனுடைய வீட்டுவாசலையையேண்டும்; இவ்விரண்டு அரிய நன்மைகளையும் அடக்குடியானவன் பெறவேண்டியதாயின் அதிகாரப் பிரயானமும் மிகந்த பொருட்செலவும் அவனுக்கு ஏற்படக்கூடாது" என்று ஸ்ரீமத் விவேகாநந்தர் ஓர் உபன்பாஸத்தில் கூறியுள்ள அபிப்பிராயத்தைக் கடைப்பிடித்தவராய் ஸ்ரீமான் காந்தியும் நம் தேசம் பொதுஜனத் தலைவர்களுடன் இயல்பியத்தில் தாம் மாறபடுவதாக மிகப்பலிர்ந்தமாயும் சுருக்கமாயும் சமீபத்தில் வெளியிட்டார்.

இவ்வகராய் இவ்வாரிமில்போல் தொடர்ந்து எல்லா வழிகளிலும் எல்லா நிலைகளிலும் மனங்கோணுதுபெற்றிதி செய்துவரும் இவர்புத்தனியையும்-நல்லாபெற்றுபசரித்த கௌரவப்படுத்தி சென்னைவாசிகள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்தது மிகவும் பாராட்டற்பாலது. பொது ஜனங்களும் தனிச்சங்கங்களும் வக்கீல்களும் மாணவர்களும் இந்துக்கள் முதலும் மயக்கிற் றிஸ்வதார்களுள் எல்லோரும் ஒருமித்தும் தனித்தனியும் காந்தி தம்பதிகளை உபசரித்தது சென்னை ராஜதானியும் மஹான்ளுக்கு வேலை செய்வதில் பின் வாங்கியதல் என்பதைச் குறிக்கின்றது. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு ஸங்கத்திற்கும் ஏதாவது சிறந்த உபதேசம் காந்தி செய்ததும் தவிர, அவைகளுக்கு உதாரணங்களைத் தம் அனுபவத்திலிருந்தே எடுத்தக் காட்டினார். அவரது தேசாபிமானத்திற்கு எவ்வளவு என்பது கிடையாது அத்தேச மதபாஷாயிமானங்கள் வெறும் வார்த்தைகனல்ல, ஒவ்வொருவராலும் றோகக் காரியங்களாகச் செய்த முடிக்கக் கூடியவைகள் என்பதை மிகவும் தெளிவாக எடுத்து சொல்லித் தாமக்கவே நடத்தும் காட்டினார்.

எங்கும் புகழ்பெற்ற விளங்குகின்ற இவரது தாழ்மையும் அடக்கமும் சாந்தமும் என்னே! தனவந்தராயும் மிகவும் கௌரவமான குலத்தில் பிறந்தவராயுமுள்ள இவர், முற்காலத்தில் மானிடகோபுரிகளின் கொடுமைகளை நீக்கவந்த மஹா அவதார புகழ்வுர்கள் போல் ஸாதாரண ஜனங்களுடன் தாமும் ஒருவராய்நுந்து அவர்களுடன் அனவராயி அவர்களுக்குக் காப்பாடுபடவேண்டி அந்நகரத்திரியாய் மிகவும் ஸாதாரண உடை உடுத்த புனைவண்டியிலும் முன்னரவது வகுப்பில் பிரயாணம் செய்த வந்தன ரென்றால் என் சொல்வார்! பஹிர்ங்கமாய் மேடைகளில் பேசுவதும் ஆரவாரம்செய்வதும் உலகத்தில் மற்றவர் மெச்சும்படியாக நடப்பதுமாயிராமல்

(இதன் தொடர்ச்சி 433-ம் பக்கம் பார்க்க.)

ஆரிய மித்திரன்

அல்லது

வாழ்க்கைபின் உண்மைநிலை

ARYAMITRAN
(A short Story)

அனேக மாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னால் அக்கநாட்டில் ஆரியமித்திரன் என்னும் அரசன் ஒருவனிருந்தான். மன்னுயிரைத் தன்னுயிரொனக் கருதுவதில் மனுமார்தாதாவுக்குப் பின்னிட்டுவனல்லவன்.

“தாயொரு மண்பிறைவொரு நலம் பயப்பில் சேயொரு முன்னின்றொரு செல்கதிரியுக்கு நீரான கோயொரு மென்னின் மந்திரொரு துணைக்குகே ஆய்ப்புகுங்கா வறிவொருமொர்க்குமன்றார்” (ள்வ) என்று கம்பர் தசரத சக்கரவர்த்தியைப் புகழ்த்த நமது ஆரியமித்திரனுக்கும் நன்கு பொருந்தும்.

வெள்ளமும் பறவையும் விவக்கும் வேசையர் உள்ளமும் ஒருவழி ஒடும்படி ஆணை செலுத்திய ஆரியமித்திரனுக்குத் திடென்றது அசாலமிருட்டி யோவிருந்தது. வேட்டைக்குப்போய்க் களைத்துத் தாக விடையோடிருந்த தருணத்தில், யிகவும் குளிர்ந்த தண்ணீரைப் பருகியதால் ஐராம் கண்டு பிடித்த பிடுக்கையோடிருந்தான் அரசன். அரண்மனை வாசலில் எள்ளுக்கூட்டி விழ இடமில்லாதபடி ஜனங்கள் நின்றுகொண்டு தன்பட்டுக்கிய முகத்தானால் அரசனுடைய தேசஸ்திதியை அறிய யாவாற்றிருந்தனர். அரண்மனைக்குள்ளே அரசன் படுத்திருந்த அறையில் அசுவினி தேவர்க்குச் சமமான இரண்டு வைத்தியர்களும் மற்றைய பிரதான உத்தியோகஸ்தர்ளும் இருந்தனர். அரசனுடைய பட்டமகிஷி திரைக்கு மறைவில் அமுதகண்ணும் சிந்திய மூக்குராக விரும்பினார்.

அத்தருணத்தில் அரசனுக்குத் தன் நினைவே இல்லை. சுவாசம் மட்டும் மெதுவாக வந்துகொண்டிருந்தது. வெளியே நின்ற ஜனங்கள் காவற்பார்களை மீறிக்கொண்டு உள் துழைந்து சப்தம் செய்யாமல் அரசனைப் பார்க்கப் போய்க்கொண்டிருந்தனர். அப்படிப் போவதாஜனாண்டான சப்தத்தால் அரசன் விழித்தானா? இல்லை. பிரகாசமாக எரியும் தீப்பங்களால் அரசன் கண்ணுக்குக் கூச்சம் ஏற்பட்டதா? இல்லை ராஜ சபையில் அணுகூட்ட அருகரல்லாதார் பலர் வந்ததை அரசன் அறிந்துகொண்டானா? இல்லை. வெண்ணில் அவனுக்குப் பஞ்சேர்த்திரியங்களும் அடக்கிவிட்டன. கடைசியாக, கண்கள் மூடின. வாய் மூடிற்று. இருதயமும் சப்தம் செய்யாமல் நின்றொழிந்தது. சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் சுவமிருந்த அறை கிரீமானுஷ்பமாயிற்று.

அரசனுக்கு ஞாபகம் திரும்பி வந்தபொது எங்கும் நிச்சயமாகவே யிருந்தது. சுவர்க்கத்தி விரும்புது

போல அவனுக்குத் தோன்றியது. பிரகாசமாக ஐந்தாறு தீப்பங்கள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அவனுடைய முகத்தைத்தவிர மற்றைய பாகமெல்லாம் பட்டு வஸ்திரத்தால் மூடப்பட்டிருந்தது. புஷ்பமாலைகள் சரம் சரமாக கட்டிலின்மீது தொங்கின. வாசனைத் திரவியங்களின்மீது படிந்து வீசிய இளங்குளிர் காற்று உற்சாகத்தைத் தந்தது. சற்று தூரத்தில் ஆறு சிப்பாய்கள் கத்தியும் கையுமடக்க காவல் செய்துகொண்டிருந்தனர். என்றலும் அவர்கள் அனைவரும் அயர்ந்து தூங்கினார்.

அவ்வமைதி வெகு மனோகரமாக வீருந்தபடியால் அரசருக்கு எழுந்திருக்கப் பிரியமில்லை அரண்மனைக்கு வெளியே ஜராம் கூறுபவர்கள் நடுநிசிக்கு இன்னும் ஒரு முகூர்த்தம் இருப்பதாகச் கூறியது அரசன் காதல்களில் விழுந்தவுடன் அவன் மெதுவாக எழுந்திருந்து புன்சிரிப்போடு கட்டில் உட்கார்ந்தான். உடனே அவனுக்குப் பெருந்தக்க முண்டாயிற்று. கட்ட ஆரம்பித்த ஆலபங்கன் பல அராகுறையாக நின்றன. ராஜ்ய விஷயமாய்ச் செய்த சீர்திருத்தங்கள் முற்றுப்பாடையவில்லை. தான தருமங்கள் செய்ய வேண்ணியது நிறைவேறவில்லை. தன்னை நம்பிவந்த குடும்பங்கள் பல பாழாய்ப் போகும். இத்த எண்ணங்கொண்டலாம் அவனுக்கு அத்தியமந்த ஏக்கத்தைக் கொடுத்தன. ஆதலால் அவன் தழுதழுத்த குரலில், “ஹி ஐகதீசா! என் ஆயுட்காலத்தை இப்படியா சருக்கியருளவேண்டும்? எனது பிராணுகளின் நன்மைக்காகச் செய்யவேண்ணிய காரியங்கள் பல குறையாகக் கிடப்பதை நீர் காணவில்லையா?” என்று மெதுவாகப் பிரார்த்தித்தான். அத்தருணத்தில், “அரசனே! உனதுமரணம் ஏற்கெனவே நேர்ந்துவிட்டது. நீ பிரார்த்தித்தபடியால் உனக்கு இன்னும் ஒரு முகூர்த்தகாலம் அவகாசம் கொடுக்கிறேன். அக்காலத்துக்குள் நீ உயிரோடிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திப்பவா என்று பேரைக் காண்பாயானால், உனது ஆயுளை நான் நிச்சயமாகக் கொடுப்பேன்” என்ற அசரீரிவாக்கு எழுந்தது.

அரசனுக்கு இரண்டு விதத்தில் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. தனது வேண்டுகோளை கடவுள் கேட்கவேண்ட்பது ஒன்று. பிராணுகளின் கேட்கும் தன் கேட்காமெனக் கருதியிருந்த தனக்கு மூன்றுபேர் அகப்படாமலிருப்பார்களா என்பது ஒன்று. தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் ஒரு முகூர்த்தகாலத்தை வீண் மனோராஜ்யத்தில் செலவழிக்கக்கூடாதென்று தீர்மானித்து, படுக்கையில் தலையணைகளை அடுக்கி மனிதனைப்போல வைத்து உழமிட்டு மெதுவாக வெளிப்புறப்பட்டான்.

அரண்மனை வாசலுக்கு வந்ததும், முதலில் எங்கே போவது என்ற சந்தேகம் உண்டாயிற்று. “பிராண ளாதன்” என்று அனாதரமும் தன்னைக் கொண்டாடிய தன் மனைவியிடம் போகலாமாவென்று நினைத்தான். ஆனால் அத்தருணத்தில் அவன் மிகுந்த துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பானாதலால், அங்கு போவது

உசிதமல்லவென்று நினைத்து, வேறு பக்கம் திரும்பினான். நிலவு வெளிச்சத்தில் பட்டணம் முழுவதும் அடுக்கடுக்காய் தெரிந்தது. “லக்கணக்காய்க் குடியிருப்பவரில் மூன்றபேர் அசுப்புவது தூர்வபாமா வேண்டிமொழுவ எனக்காக உயிரைக் கொடுக்க முடியாமை போர் முன்வருவார்களே!” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்ட அரசன் அப்பால் செல்லுகையில், அங்கு வாகப்படியில் ஒரு சிறு குழல் மை உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தது.

அவ்விடத்தில் காவல் செய்துகொண்டிருந்த சிப்பாய் அருகில் வந்து “குழந்தாய்! ஏன் அழுகிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“என் அப்பாவும் அம்மாவும் அரண்மனைக்குப்போயிருக்கிறார்கள்; ராஜா செத்துப்போய் விட்டாராம்; பரிசுகள் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை, எனக்குப் பசிக்குறது. தூக்கம் வருகிறது. ஐயோ! ராஜா உயிரோடிருக்கக் கூடாதா?” என்று அக்குழத்தை சொல்லிற்று.

அரசனுக்கு இதைக்கேட்டதும் அத்தியந்த சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. தனது பிராணிகளில் தன் உயிரை வேண்டி ஒருவரைக் கண்டிவிட்டானல்லவா? அரசனுக்குக் குழந்தையல்லவோ. ஆகவே இத்தகு குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்தி அதற்கு ஏதாவது தீர்மானம் கொடுத்திருப்பான். ஆனால் தனக்கு ஏற்பட்ட முகூர்த்தத்தில் கால் முகூர்த்தம் கூழிந்து விட்டது. மேலும் அவன் தனது உயிர்த்தொழிலான அக்கினியித்திரான் வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான். போகும் வழியெல்லாம், ‘ஐயோ! பாவம்! அக்கினியித்திரான் எனக்காகயிசைவம் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பான் என்பது நிச்சயம், அவன் எனக்கு முன்னால் இறந்திருப்பானால் நான் தாங்கியிருக்கமாட்டேன்’ என்று மரோராஜ்யம் பண்ணிக்கொண்டே சென்றான்.

அரசன் அக்கினியித்திரான் வீட்டுக்குள் துறையூர்த்தம், அங்கே மூட்டைகள் வண்டிகளில் ஏற்றப்படுவதையும், குதிரைகள் கட்டப்படுவதையும், விளக்குகள் கொண்டுபோகப்படுவதையும் மற்ற முன்ன அவசர சாரியங்களையும் கண்டான். அக்கினியித்திரனிடமிடமிட காணவில்லை; அறையச் சேறாய் தேடினான். அங்கும் அவனில்லை. “துக்கத்தினால் அக்கினியித்திரன் இறந்தபோயிருப்பானோ?” என்று கூட அரசன் சந்தேகித்தான். கடைசியாக, அக்கினியித்திரன் தனியாக உட்கார்ந்த படிக்கும் அறங்குள் அரசன் துறையூர்த்தம். அங்கும் அவன் காணப்படவில்லை. ஆனால் அங்கிருந்த அலங்கோலத்தால், அவ்வறையினின்றும் சற்று முன்னர்தான் அக்கினியித்திரன் வெளியேறியிருக்க வேண்டுமென்பது தெரிந்தது. விளக்கின் கீழ்ப்பாதி சுருகிய கடித்தன்தின் கிடந்தது. அது அரசனுடைய கையெழுத்திலிருந்தபடியால் அதை அவன் எடுத்துப்பார்த்தான். ஜனங்களுடைய கண்ணைக்காக அவன் செய்யவெண்ணிய ஏற்பாடு ஒன்று அதில் எழுதப்பட்டிருந்தது. தன் ஏற்பாடு இப்படி விரைபும்

போவதைக் கண்டு வருந்திய அரசன், அக்கடித்தன்களைக் கீழே எறிந்தான். உடனே இருவர் அவ்வறைக்குள் துறையூர்த்தம். அவர்கள் பின் வருவாறு பேசிக்கொண்டனர்:—

“அக்கினியித்திரன் எங்கே?”

“புது ராஜா பேட்டிக்குப்போயிருக்கிறார். நாங்கள் சங்கடத்திலிருக்கிறோம். புது ராஜாவுக்கு பழையவா சலுகைய ஏற்பாடுகள் ஒன்றிரண்டு பிடிக்கவில்லை. அக்கினியித்திரன் பழையவாசலுகையை கண்பாசலுகையால், அதற்காவே புதிதாராஜா அவரீது சற்று அருவருப்பாக விருப்பார், ஆதலால் கொஞ்சம் முன்னாலேயே போயிருக்கிறார். நாமெல்லோரும் காலத்தகு ஏற்ற கோலம் போடுபவர்தாமோ!”

“வால் சுவந்தான்; அக்கினியித்திரன் செய்யவெண்ணிய ரிதியாய், காணும் சொல்கிறேன். பழைய ராஜாவுக்குக் கொஞ்சமேனும் தாரதாரம் தெரியவில்லை. வக்காட்டோடு சண்டைக்குப் போகவேண்டுமென்றேன். கூடாதென்று மறுத்துவிட்டார் சண்டைக்குப் போயிருந்தால், அங்கு கிடைக்கும் கொள்ளையினால் நாமெல்லோரும் குபேரர்களாகியிருக்கலாம். வலியவன் எளியவனே சண்டைக்குப் போகக்கூடாதென்று அவர் சொன்னார். வலியவனுக்குத்தான் இது காலமாயிற்றே.”

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள் அரண்மனைத் தளர்த்தரும் கொத்தவாலும் இவர்களுடைய சம்பாஷணையை இன்னும் கேட்கப்பிரியாமில்லாதவராய் அரசன் அப்பால் சென்றான்.

“உத்திரோக முறையை யில் என்னால் தண்டிக்கப்பட்டிருக்கும் இவர்கள் இப்படிப் பேசிக்கொள்வதில் ஆச்சரியமில்லை, எனது பிராணிகள் என்னிடம் பூர்ணவசியா முன்னவர்களாக இருப்பார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அரசன் போனான்.

சாதாரணமாக சந்தை கூமிடத்தில் ஜனங்கள் அல்லும் பகலும் கூடியிருப்பாராதலால் அரசன் அவ்விடத்தை நோக்கச் சென்றான். அவன் எதிர்பார்த்தபடியே அங்கு ஐந்தாய் பேர் கூடி, குதாடிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய சம்பாஷணையைக் கேட்கவாமென்று அரசன் அங்கு நின்றான்.

“தொலைந்தது சனி; ஒரு காசகூட அதிகமாகச் செலவழிக்காத அரசன் இருந்தென் போமென்று புது ராஜா ஜோர் போயிற்று” என்றான் ஒருவன்.

இன்னொருவன், “ஆமாம். இவனுக்கு எப்போதும் தெருத்தெருவாய் அலைந்த மூல முடிக்குகளிலும் சந்து பொத்துகளிலும் என்ன நடக்கிறது என்று முன்புபுதுதான் வேலை, ராஜாவாக இருந்தால் கலுவல்தேடு உள்நடக்கியிருக்கவேண்டாமா?” என்றான்.

“என்னடா, அப்பா! இந்த ராஜா சாலத்தில் கூத்து உண்டா? பாட்டு உண்டா? வேறு விளையாட்டுத்தான் உண்டா? இவைகளை எப்போது காண்போம் என்று ஆகிவிட்டது” என்றான் இன்னொருவன்.

“மரணத்தண்டனைபை அடியோடு எடுத்துவிட

வேண்டியென்றாலும் இந்த ராஜா அப்படியானால் சிறையிலடைபட்ட கைதிகளைக்கொண்டு எல்லா வேலைகளையும் செய்ய எண்ணிக்கொண்டிருந்தான் போலும்! ராஜாவின் மனத்தை அறிந்தவர் யார்?" என்றான் வெற்றெருவன்.

அரசனோடு இந்த சம்பவத்தையும் பிடிக்கவில்லை யார் பொருட்டாக உடல்பொருள் ஆவியைச் செலவிட்டானோ, அவர்களே அவன்செய்ததை உணரவில்லை.

இதற்குள் அரை மூகூர்த்தம் கடந்துவிட்டது. அன்பர்கள் குறை கூறுவதால் விரோதிகள் வைவது கொடுமையாக விராது என்று நினைந்த அரசன் தனது ஜன்ம சத்தருக்கள் அடைபட்டிருக்கும் சிறை மடலையிலிருந்து அங்கே அவ்வடத்தில் ஒருவன் மட்டுமிருந்தான். அவன் எதையோ சிந்தித்தவனாகத் தரையில் மல்லாந்து படுத்தக்கொண்டிருக்கையில் சிறைக்கதவைத் திறந்துகொண்டு சிறைக்காவலன் உள்ளே துறைமீட்டான். கதவு திறக்கப்பட்ட சப்தத்தால் விழித்துக்கொண்ட குற்றவாளி சிந்திப்பார்ந்தது "என்ன சாவலரே, நீனைக் காலையில்லவா என்னைத் தூங்கிவிட்டுவெண்டியது? அதற்குள்ளேயே வந்துவிட்டீர், இருந்தாலும் நான் பயப்படவில்லை; சற்று பின்னர் போகிற உயிர் சற்று முன்னர்ப்போனால் என்ன? நான் தயாராகவே இருக்கிறேன். எனக்கு ஒரு உதவி மட்டும் செய்யும், இதோ ஒரு சடிதம் எழுதிவைத்திருக்கிறேன், அதை எதை மனைவியிடம்கொடுத்திவிடும்" என்றான்.

"அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. ராஜா இறந்து விட்டார் புதிய ராஜா பட்டத்துக்கு வரப்போகிறார். அவருடைய கொள்கைகள் உன் கொள்கைகளைப் போன்றனவாதலால், உன்னை மன்னித்திருக்கின்றனர். எந்த நிமிஷத்தில் நீ கொலைத்தண்டனையடைவது இருந்தாயோ அந்த நிமிஷத்திலேயே நீ விடுதலை பெறுவாய்" என்றான் சிறைக்காவலன்.

"இறந்து விட்டாரா?" என்றான் குற்றவாளி மிகுந்த திக்பிரமையுடன்.

"ஆமாம் இறந்துவிட்டார்" என்று காவலனுடன் வந்த அக்கினியித்திரன் பதில் சொன்னான்.

குற்றவாளி எழுந்திருந்து நின்றது, புருவத்தின் மீதுருந்த வியர்வையைத் துடைத்துவிட்டு, "ஐயா! அரசர் இறந்தது எனக்கு மிகவும் துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. எனக்கு அவரிடம் புள்ள விசுவாசம். என்னையும் அவர் ஒருவாறு அன்பாகவே நடத்தி வந்தார். ஏதோ காலவித்தியாசத்தால் நான் சிறைப்பட்டேன். அது கிடக்கட்டும்; சின்னஞ்சிறு வயதள்ள ராணியின் மனம் எப்படிப் பதைக்காது? ஐயோ! அவர் உயிருடன் இருந்திருக்கக் கூடாதா?" என்றான்.

குற்றவாளியின் கண்களில் ஜலம் வந்தது. அக்காட்சியைக் காணப் பொருது அரசன் அப்பால் அகலியபோது முக்கால் மூகூர்த்தம் கடந்துவிட்டது. அரசனுக்குத் துக்கம் வந்துவிட்டது. அவருடைய நன்மைக்குப் பாடுபட்டானோ அவர்கள் அவனை மதிக்கவில்லை. ஒன்றமறியா இளம் குழந்தை யொ

ன்றும், ஜன்மசத்தரு ஒருவனும் அவனுக்கு அது கூலிகளாக இருந்ததைக் கண்டு, "என் இறந்தக் காரியத்தை மேற் கொண்டோம்" என்று எண்ணினான். கடவுள் செயலுக்குப் பழுது சொல்லவா? தனது நற்காலத்துக்காகவே அவ்வாறு அகால மாணம் கேர்ந்ததானாலும் என்று சிந்தித்தான். ஆகவே மாணத்தில் அவனுக்கிருந்த பயமும் வெறுப்பும் நீங்கின. என்றாலும், எஞ்சிய அற்பகாலத்துக்குள் தன் மனைவியையும் சோதிக்கலாமென்று அவளிருக்குமிடம் சொன்னான்.

அங்கு அவன் தன்னத் தனியளாய் முகத்தில் தனியைப்போட்டு மூடிக்கொண்டிருந்தான். எங்கு பார்த்தாலும் அவகொலையே நிரம்பியிருந்தது. "ஐயோ! ஒருத்திகட என் உயிர் துணைவியின் அருகில் இல்லைவே! என்ன குறும் இது?" என்று அரசன் எண்ணினான்.

அடுத்த நிமிஷத்தில் அவ்வறையின் சுவரிலுள்ள கண்கள் கதவு ஒன்று திறக்கப்பட்டது. அக்கதவு இருப்பது தனக்கும் தன் மனைவிக்கும் மட்டும் தெரியுமென்று அரசன் நினைத்திருந்தான். அக்கதவின் வழியாக ஒரு மனிதன் உள்ளே வந்தான்.

முகத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த ராணி வந்தவனை மெளனம் சாதிக்கும்படி சாடை காட்டிவிட்டு, பிறகு "இத்தனை எழியகையா இவ்விடம் வருவதற்கு? சனிதான் தொலைந்து விட்டே. இனி நமக்கு என்ன பயம்? நாம் சுகமாகக் காலம் கழிக்கலாம்" என்று சொன்னான்.

இப்பாவச் சொல்லிக் கேட்டவுடன் அரசன் திரும்பிவந்து மனைவி படுக்கையில் படுத்திக்கொண்டான். "தெய்வமே உனது செயலுக்குப் பழி சொல்ல வல்லவன் யாவன்? இந்த ஒரு மூகூர்த்தங்கூட நீர் எனக்குக் கொடுத்திருக்கவேண்டாம். கோடானு கோடி ஜனங்களில் என் விஷயமாக அனுதாப்பிடுவோர் ஹவரில்லையே, கடைசியாகக் கண்ட காட்சி நான் கனவிலும் கண்டபிரயாதாக விருந்தது போதும். போதும் இவ்வாழ்க்கை" என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான்.

உடனே ஜாமச் கூறுபவர்கள் நடு நிசியாயிற்று என்று கூறினார்கள்.

காவல் செய்து கொண்டிருந்த சிப்பாய்கள் திடீரென்று விழித்துக்கொண்டனர், படுக்கையில் அரசன் முன்போலவே படுத்திருந்தான். ஆனால் அவன் முகம் பார்ச்சுப் பயங்கரமாக மாறியிருந்தது.

ராணியின்மார் இன்னொருதரம் வந்து பார்ச்சுவிடக் கூடாது என்று அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டார்கள். ஸ்ரீ கைலர்.

சென்னை ஹைகோர்ட் கோடை விடுமுறை.— சென்னை ஹைகோர்ட் வெயில் காலத்திற்காக மே மாதம் 3-ந் தேதி முதல் ஜூலை மாதம் 10-ந் தேதி வரைக்கும் மூடப்படும். மீஸ்டர் ஜஸ்டிஸ் ஸ்டென்லர் விடுமுறைகால ஜட்ஜியாக விருப்பார்.

ரணகேசரி அல்லதராஜபக்தி

RANAKESARI

(388-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அங்கம். 4

களம்.1

இடம்: சோன் அரண்மனை வாயில்

காலம்: மாலை.

ரண.—இனித்தான் த்வைதீபாவத்திற்கு ஸமயம். இந்த ரணகேசரியின் ராஜ்ய தந்திரங்களில் பயிற்சிக்கு ப்ரயோஜன சாலம் இனித்தான். சற்றும் தயவென்பதே யில்லாத இந்தச் சோனிடம் வேறெதுவும் ப்ரயோஜனப்படாது. வைரத்தை வைரத்தால் வெட்டவேண்டும். இரப்பத்திற்கு ராஜா மூங்கிற்றடி. அப்படியப்போல் ஸ்ரீதச் சோனை வஞ்சனையால் மொற்றிவிடலன்றி கார்யம் ஸாத்யமாகாது. ஆகையால் சோனையாக ஸந்திரானத்தை யடைந்து, அவனிடம் வேலகையாமாந்து, அவனுடைய சம்பிக்கைக்குப் பாத் திராதி, காராக்ரஹத்திற்கே தலைமை யதிகாரியாக வேண்டும். ஸமயோசித புத்தியே, ஸமயத்திற்குத் தஞ்ச்ப்படி உதவிபுரியாய்! (சற்று உள் ப்ரவேசித்து) யாரடா, லேவகன்! சாமுதேசத்திலிருந்து ஒரு சக்த வீரன் வந்திருப்பதாகவும் அவன் அரசனைப் பார்க்க விரும்புவதாகவும் தெரிவிப்பாய்!

சே.—ஸவாயி இன்னாரென்று பேர் சொல்லாவிட்டால் ப்ரயோஜனமில்லை. இது ராஜாக்கரை, ஸவாயி.

ரண.—ஸமரவீம்ஹன் என்று சொல்லு.

விதூ.—(தனக்குள்) ஸமரவீம்ஹனு இவர். ஸவாயி மன்னிக்கவேண்டும். இதோ சொல்லிவிட்டு வருகிறேன். (உள்ளேப்ப்ரவேசித்து) மஹராஜ—ந்வார தேசத்தில் ஸமரவீம்ஹர் என்று ப்ரக்யாதிபெற்ற சோமுதேசத்த வீரர் வந்திருக்கிறார். தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

சே.—யார், ஸமரவீம்ஹனு. இங்கே வரச்சொல். விதூ.—(ரணகேசரிமைய்ப்பார்த்து) ஸவாயி, வருப்படி அரசன் ஆக்கரை பிறத்திருக்கிறது.

ரண.—(உள்ளே ப்ரவேசித்து) ராஜா! நமஸ்காரம். சே.—நான் தங்களைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் பார்த்ததில்லை. ஏன்—உட்காரலாம். தங்களைக் காணும்படி இப்பொழுதுதான் அந்ருஷ்டம் கிடைத்தது.

ரண.—ப்ரபு—லேவகன் சாத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கென்று இவ்வளவு மரியாதை?

சே.—இருந்தாலும் வீரயலட்சுமி உம்மியால் குடி கொண்டிருப்பதால் தவமம்சம்பெற்றவான்றோ?

ரண.—ப்ரபு, அவைகொல்லாம் கிடக்கட்டும். நான் சோமுராஜனது லேவகனை. என்னிலும் மரி

யாதைக் குரியவர், அவ்விராஜ்யத்தில் அநேகர் உண்டாயினும் இந்தக் கார்யத்தை என்னிடம் சொன்னார்.

சே.—சோமுராஜனிடமிருந்து கார்யமாகவா என்னிடம் வந்திருக்கிறீர்கள்? ரொம்ப ஸந்தோஷம். என்ன விசேஷம்?

ரண.—ப்ரபு, நான் போகமாட்டேனென்று சொன்னேன். அவர் கேட்கவில்லை. நானே போகவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தினார். அப்படி என்ன செய்யலாம்? ராஜாக்கரை, புறப்பட்டு வந்தேன் செய்யலாம்?

சே.—(பரபாப்புடன் முகத்தில் விவரணம் தோன்ற) ஏன் என்ன விசேஷம்?

ரண.—(வ்வுகதம்) இன்னதென்று சொல்லாமல் கூடமாகச் சொன்னதில், இவர் முகம் விவரணம் அடைவானே? முன்னர் நம்முடைய அரசர் சோனை முறியடித்த காலத்து, சோமுன் டோர்ச் சேவகர்களே நம்மரசுக்கு உதவித்தார்கள் என்று ஹரிஹர தேவர் சொன்னார். அப்படியிருக்க, சோமுராஜன் பெயர் சொன்னவுடன் ஒரு பய பக்தியும், அவரிடமிருந்து கார்யமென்று கூடமாய்ச் சொன்னதில் முக விவரணமும் இவருக்குண்டாயது ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது.

சே.—என்ன ஸமரவீம்ஹரே, ஒன்று மும் பேசாமல் மெனமாய் யோசிக்கிறீர்களே. ஏதாயிருந்தாலும் சொல்லிவிடலாம். உம்பேரில் என்ன குற்றம்? அரசன் சொல்லச் சொன்னதை நீர் மென்று விழுங்குவானே—?

ரண.—அப்படி யென்றமில்லை. நான் சற்று மரியாதைக் கரமங்கள் தெரியாதவன். தழுத்தனமாய் ஸங்கதிகனைச் சொல்லிவிடுவேன். ராஜ ஸங்க்தியில், அதிலும் என்னுடைய ஸ்வபாவம் முழுவதையும் பழகியறிபுரதவர் ஸந்தியில், நான் பேசினால், எந்த துத்தனத்தால் ஏதாவது மனஸ்தாபத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற பயத்தால்தான் நான் போகமாட்டேனென்று.

சே.—(பெருமூச்செறிந்து) ஒஹோ, அப்படியானால் நீங்கள் கார்யத்தை யின்னும் சொல்லிவிடலையே!

ரண.—நானென்னவோ இப்படிப் படுக்கிறேன் என்று எண்ணக்கூடாது. இன்னின்ன மாதிரி சொல்லு என்று அரசன் என்னை அறையிலாட்டி அம்பலத்தில விடுத்தார்.

சே.—ஹா—ஹா—அப்படியா! சக்தவீரர்களுக்கும் ராஜபக்தியும் விச்வாஸமுமே உருவானவர்களுக்கும் கள்ளகப்படி அதிகமாகத் தெரியாதென்று நான் அறிவேன். சும்மா சொல்லுங்கள். எனக்கு வருத்தமே யில்லை.

ரண.—அதெல்லா மொன்றுமில்லை. தாங்கள் பாண்டியனை—

சே.—சிறையி லடைத்திருக்கிறேன். இஷ்டப்படி டுத்து கொள்ளுகிறேனென்று உம்பரசனிடத்தில் சொல்லுங்கள்.

ரண.—தாங்கள் வீரமர்த்தனைச் சிறைப்படுத்திய

விஷயம் எம்மாசனனுக்கு கண்ணகக் தெரியும். அத னுல்தான் என்ன இங்கேயனுப்பியது.

சே.—தெரியுமா அவருக்கு! ஹா ஹா, என் னமோ அவருக்கு தெய்வக் ஞானமாகத்தா னிருக்கி ருது அல்லவா?

ஈண.—(ஸ்வகதம்) இவன் போகிறவழியில்விட்டுப் பார்ப்போம். (ப்ரகா) ஆம். எனக்குத் தெரியாது? அவரிடம் எங்களுக்குெல்லாம் தேவதாவிசுவாஸம் ஏற்பட்டிருப்பதே இது காரணம்பற்றியே யன் றே (சேன்முடிக்கையுற்றப்பாந்துக் கொண்டே) அவ்விததேய்வ அறிவு தன்னிடமிருப்பதை தங்களுக் குப் பரீகஷுக்கூட காண்பித்திருக்கிறாராமல்லவா?

சே.—(ஹிங்கிய குரலுடன்) ஆம் வாஸ்தவந்தான்.

ஈண.—(ஸ்வகதம்) அந்தக் கரிக் காலச்சோழன் இவனுக்கு எவ்விதத்திலோ பயம் காண்ப் திருக்கி ருன். இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமில்லாத ஸம்பாஷ ணையில் இவருக்கு இவ்வளவு கடுக்கம்பிறப்பானேன்? (ப்ரகா) எல்லா ஸங்கதிகளும் ஸவிஸ்தாரமாய் என்னிடம் சொன்னார்.

சே.—எல்லாமா? எல்லாவற்றையுமா?

ஈண.—(ஸ்வகதம்) ஒஹோ, பிசாசைக்கண்டு நடு ங்குவது போலன்றே சோழன் பெயரைக்கேட்டு ஹிங்குகிறான். ஒரு யுக்தி தொடுக்கிறேன். (ப்ரகாசம்) எந்தக் காரியத்தி லென்னை ஏவினாலும் அதைத் தலையாலே செய்கிறேன் என்று நீர் அவரிடம் ப்ர திக்கை செய்திருக்கிறவரை என்னிடம் சொன்னார்.

சே.—ஹா—ஹா—

ஈண.—அவருடைய ரஹஸ்யங்கள் முழுபுதம் எனக்குத் தெரிந்ததால்தான் என்னைத் தங்களிடம் அனுப்பினது. இதெல்லாம் வெளிக்காட்டக் கூடாத காரியங்களல்லவா?

சே.—(மிரள விழித்து) ஆனால்—காசி—பல— எல்லா விஷயமும் தங்களுக்குத் தெரியுமோ?

ஈண.—எனக்குத் தெரியாத ரஹஸ்யமொன்று மில்லை. எனக்குத் தெரியாமல் அவர் ஒரு காரியமும் நடத்துவதில்லை. அது கிடக்கட்டும்—இப்பொழுது வந்த காரியத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம். பண்டியுனி டம் சில ரஹஸ்யமான விஷயங்கள், அவர் இங்கு வருவதற்குள் அறியவேண்டியிருக்கிறது.

சே.—உங்கள் மஹாராஜாவா இங்கு வரப்போகி ரார்? எப்போது?

ஈண.—ஆம். நாளைக்கொரு நாள் க்ரமித்து வரு கிறார். அதற்குள் அவனைக் கேட்கவேண்டிய விஷயங்கள் சிலவற்றைக் கேட்டறிந்து வைக்கச் சொன்னார். இது அவசிய காரியமாகச்சே, இதில் எவ்வித ஆகேஷணையும் நீர் செய்யலாகாதென்றும் அப்படிச் செய்வதானால் பழையகதைகளை ரூபக சூட்டிப்படிக்கும் சொன்னார்.

சே.—நான் ஆகேஷணை செய்வதா யிருந்தால் தானே!

ஈண.—ஆம். அவர் அறிகுறியாக மோதிரம் கொடு

த்திருக்கிறார், வேண்டுமோ? (என்று பைக்குள் கை விட்டுத் தேடுகிறான்).

சே.—ஸ்வாமியே வேண்டாம், எல்லா ஸமாசாரங் களும் தங்களுக்குத் தெரிந்திருப்பதே பெரிய அறி ருதரி. வரல்கள், உங்களை நானே காராக்ரஹத்திலி ருக்கும் அந்தப் பண்டியுனிட்டுத்தில் கொண்டுபோப் பிடுகிறேன்

ஈண.—(ரங்கத்தில் முன் வந்து) எந்தக் காரியத்தில் னாம் இறங்குகிறேயோ, அது சீக்கரம் முடிவதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்கள் தாமதமின்றி நேருதலே அச்சாரியம் தாமதமின்றிக் கைகூடு மென்பதற்குரிய தோர் சபசுருணயாகும். தெய்வபலம் பூர்ணமாக இரு க்ருமாலும், அணுவும் மேருவாகிறது, புல்லும் ஆயுத மாகிறது. தடுக்கிவிழுந்தாலும் அதவுமோர் அடிவரி சையாகிறது. இப்படி எதிர்பாராதவண்ணம் கார் யத்தைகூடிவந்ததே பெருமாச்சாரியம். நம்பரசன்மிது கருணையற்று கஷ்ட பரம்பரையை மேன்மேலும் பொழிந்த தெய்வவானே பச்சாத்தாயத்துடன் தாம் செய்த தீக்குகளுக்குப் ப்ரதீகாரம் செய்யப் பாயத்தே மெடுத்திருப்பதையேல் தோன்றுகிறது கடவுளே! இப்படியே என் காரியங்கள் மேன்மேலும் ஜயமடை யுமானால், நான் க்ருதார்த்தனுவேன்.

(ரிஷக்ரகமிகிறார்கள்.)

அங்கம் 4

களம் 2

இடம். காராக்ரஹம் காலம்-மாலை.

வீர.—ஸூர்த்தகோ, உம் கருணையிருந்தவாறென் னே யென்னே? கிசுவர்யமதத்தால், அதிகார மதத் தால் நம்மை ஸ்ரமிக்கமாட்டா. னென்றெண்ணியே எனக்கு நின்றுத்தி மார்க்கத்தை தடுத்தாட்கொண்டு காட்டவன்றே ப்ரபு இங்ஙனம் தாம் அருளினே! நேரபகவா! இப்பொழுது தங்களுடைய நாமமேஅன வரதமும் என் னாவில் நிற் கின்றது. எனக்கினி யென் னாகுறா! என் பாக்யமே பாச்யம். நேர ஈசுவரா! இனி உம்மை மறப்பதில்லை. உம்முடைய த்யாந்த தால், நான் உம்முடைய தயவிற்குப் பாத்ரானுவேன், இனி ஜம்மத்தை யொழிப்பேன்—சிவ—சிவ—

(சேரணும் ரணகேஸரியும் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.) இதை சேரணும் ரணகேஸரியும் வருகிறார்கள்! ரணகேஸரி என்னைச் சிறைமிட்ட வந்திருப்பானே! எனக்குச் சிறையிலிருந்து தப்பித்தென்ன ஆகவேண் டியதிருக்கிறது?

சே.—வீரமர்த்தனா! உன்னிடம் ஏதோ சில ஸமா சாரங்கள் பேசவேண்டிய யிருக்கிறதென்று சோழ மஹாராஜனிடமிருந்து ஸமரவயிஹர் வந்திருக்கி ரார். அவர் கேட்பனவற்றிற்கெல்லாம் ஸரியாகப்பதில் சொல்லவேண்டும். தெரியுமா? ஜாக்கிரதை.

(ரிஷக்ரகமிகிறார்கள்.)

வீர.—ரணகேஸரி.

ரண.—அந்தப்பெயர் வேண்டாம் ப்ரபு, ஸமரலில் ஹன் இப்பொழுதெனக்குப் புதுப்பெயர்.

வீர.—எதற்காக இப்புதுப்பெயர் வழித்தாய்.

ரண.—தங்களைச் சலபமாய் தர்சிக்க வேண்டிய தற்காகத்தான்.

வீர.—ரணகேஸரி, உன்னுடைய பக்தி விசுவாஸத்தை நான் நன்றாய்றிவேன். அப்படியிருந்தும், நானுனைப் ப்ரதான மந்திரி உத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கி அந்த தர்மதியை ராஜ்யத்தில் ப்ரதான மந்திரியாக உத்தியோகம் கொடுத்தேன் என்ற விஷயத்தில் என்னேயில் உனக்கு வருத்த மிருக்குமே! என்னை மன்னிப்பாய்? நான் ஸ்வேச்சையாய் அக்காரியத்தைச் செய்யவில்லை.

ரண.—ராஜர், தங்களுடைய ஸ்வபாவம் முழுவதையும் பழக்கத்தால் நன்கறிந்த நானே இத்தகைய காரியம் நேர்ந்ததற்காகத் தங்களைப்போல் வருத்தமடைவேனால் என்னைவிட முட்டாளுமுண்டோ? ப்ரபு, எனக்கதில் மனஸ்தாபமேயில்லை. ஆனால் இன்னதென்று விளங்காத ஒரு சஹஸ்யம் மட்டும் இதற்கெல்லாம் அடியிலிருக்கவேண்டும் என்று ஊழலித்தேன். நான் தங்களைவே கேட்டிருப்பேன். என்னமோ காலவியாஸம் இப்படிக்கெல்லாம் நேரவேண்டியதிருக்கும்பொழுது தங்களை எப்படிச் சேட்சுவரும்.

வீர.—ரணகேஸரி! நான் உன்னிடம் யோசனை கேட்காமல் போனதன்றோ இவ்வளவு கஷ்டசாலங்களுக்கும் இடமாயது.

ரண.—ப்ரபு, தங்களைப்போல் சாற்றப்பட்ட குற்றத்திற்கு எவ்விதத்திலும் தாங்கள் காரணமாகவாவது உடங்கொள்வதாவது இருக்கமுடியாதென்பது நிச்சயமாய் என் மனத்திற்குத் தெரிந்த விஷயம்.

வீர.—அப்பா ரணகேஸரி, நீ ஒருவனாவது என்னைப்போல் எல்ல அயிப்பாயம் கொள்கிருக்கிறதேயே! உனக்கு ஆயிரக்கோடி வந்தனம்.

ரண.—ப்ரபு! நானொருவனல்ல, என்னைப்போல் தங்களைமட்டு நன்றாய்ப் பழகினவர் தங்களைமேல் ஒரு விதத் தொஷத்தையும் நம்பார்சன். அது கிடக்க, இவ்வளவிற்கும் அடியில் ஒரு ஆழ்த் சூழ்ச்சியிருக்கவேண்டுமென்பதமட்டும் எனக்கு நிச்சயம். ஆதலால் அந் ரஹஸ்யத்தைத் தங்களைமட்டு அறிந்துகொண்டு போகலாமென்றே இவ்விடம் வந்தது.

வீர.—அப்பா ரணகேஸரி! என்னென்ன சொல்லவேண்டும்? எப்படிச் சொல்வேன்! எனக்கு மனந்தண்ணிய வில்லைவே.

ரண.—ராஜர்! கைதாயத்தைக் கைப்பிடியங்கள்! தன்கடல் போல் ஆழ்த் மனத்திடமுடைய உங்களைப்போன்றவர் இப்படி மனத்தளர்வுற்றால் மற்றவர் கதிலேன்ருவது?

வீர.—ஐயோ, நீலகண்ட சாஸ்திரி.

ரண.— நம்முடைய காரியம் பெரியதாயிருக்கக்

யில் ஏதோ கடந்துபோன விஷயத்தைக் குறித்து துக்கிக்கிறீர்களே!

வீர.—அப்பா ரணகேஸரி! இந்த சஹஸ்யத்தை நீலகண்டசாஸ்திரிகள் ஒருவரிடந்தான் நான் சொன்னது, நான் சொன்னவன்ஹைக்கே அவர் கொலை யுண்டாரே! அப்படியிருக்க, நான் உன்னிடம் எப்படித் துணைத்து சொல்வேன்! உன் தலைக்கும் வருமடா—ரணகேஸரி.

ரண.—ப்ரபு, நான் அப்படித்தான் ஏதாவதிருக்கவேண்டுமென்று நிதானித்தேன். ஆனால் ப்ரபு, அது இன்னொன்று கண்டுபிடிப்பதற்கு வேண்டிய ஹேஷ்பங்கன் எதாவது உங்களிடமிருந்து தெரிந்துகொண்டு போகலாமென்று வந்தேன்.

வீர.—ரணகேஸரி! இந்தச் சாரியத்தில் நீப்ரவர்த்திக்கவேண்டாம். உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நீ இடில் இறங்காதே.

ரண.—ப்ரபு, நான் எவ்வித ஆபத்து வந்த போதிலும் பின் வாங்கவில்லை, பயப்படவில்லை. தங்களை மறுபடி பாண்டியத்தேசத்து வலிஹாஸனாதிபதியாகச் செய்கிறவரை ஏகவார போஜனமே செய்கிறதென்றுப் பரிசீலனை செய்துகொண்டேன். மனதிலொன்றையும் வைக்காமல் சொல்லுவீர்களானால், அதைக் கொண்டு இந்தக் கஷ்டபரம்பரைகளை விலக்கலாமென்று எனக்கு கைதியாயிருக்கிறது.

வீர.—ரணகேஸரி, ப்ரேசத்திற்கு அலங்காரம் செய்கிற ப்ரயத்தம்போல் ஏன் ஹப்தகையான என் விஷயத்தில் சிரமப்படுகிறாய்? உன்னுடைய சிரமமானது ஸபலமாவதானாலும், ஒரு வேளை போகிறதென்னவாம், அதிலென்ன ப்ரயோஜனம்? அந்த யோசனையை விடு.

ரண.—ப்ரபு! நீங்கள் அப்படிச் சொல்லலாகாது. எப்படியிருந்தாலும் என்னிடம் சொல்லுங்கள்.

வீர.—என்னை வீணாகித் தொந்திரை செய்யாதே, நீ என்ன ப்யயத்தம் செய்தாலும் என் விஷயமானால் அது பலிக்காது. ப்ராஜைகள் என்வித உன்றைக்கு கல்லெண்ணம் கொள்ளுகிறார்களோ அன்றைக்கல்லவோ நீ செய்யும் எந்தக் காரியமும் ப்ரயோஜகப்படப்போகிறது. ஆதலால் இந்த வீணப் பிரசிரமத்தை விட்டோடாழி.

ரண.—ராஜர்! அதொரு ச்ரமமான காரியமன்று. இப்பொழுது தங்களைக் கொலைகாரன் என்று எந்த நிஜமான ஆதாரத்தைக்கொண்டு நம்பினீர்கள்? அப்படிப்போல குற்றமற்றவர்கள் என்று ஜங்களுக்கு திருப்தியாய் ரஜ்யப்படுத்த எந்ரோமாகும்?

வீர.—ரணகேஸரி! என்ன நீகூடத் தெரியாமல் பேசுகிறாய். ஒருவனுக்குக் கேட்ட பெயர் வந்தபிறகு அதை விலக்கி நல்ல பெயர் எடுப்பது எவ்வளவு ச்ரமஸாத்தம் என்பது உனக்குத்தெரியாததா? என்னுடைய பூர்வ சரிதங்கள் எதற்குச் சார்பாயிருக்கின்றன? யோசித்துப்பார். அந்த மஹாபாயி தர்மதி ப்ரேசத்தையெடுத்துச் சென்றவன் நானே என்று

என் வாயாலேயே வரும்படி செய்தவிட்டானே! ரணகேஸரி, வேண்டாம்! வீண்சலசெம் வேண்டாம்! ரண.—ப்ரபு, ப்ரயத்நம் செய்யாவிட்டாலும் விஷய மாவது எனக்குத் தெரிந்திருக்கட்டுமே. அதிலெ ன்ன் ஹூகி?

விர்.—அது ஸரி, விஷயத்தெரிந்தால் உன்னுடைய ஸ்வாமி பக்தி உன்னைச் சும்மாவிருக்க வெட்டாது. அப்பொழுது மரணத்தான் நீயடையும் பல குரும.

ரண.—என்ன ப்ரபு! என்னையும் அப்படி நினைத்து வட்டீர்கனா?

விர்.—ரணகேஸரி உன்னருமை முழுதிலும் அறியாதவன் லவ நான்! எவ்வளவு தீரவீரபாரக்ரமாலியாயிருந்தாலும் தெய்வக்கிண யெதிர்ப்பருண்டோ எங்காகிலும்?

ரண.—ஆனால் தெய்வ க்ருதமென்று தெரிந்து கொண்டால் அப்பும் அதை விவக்க எந்த முடனையினும் ப்ரயத்நம் செய்வானே?

விர்.—அப்பொழுது ஏன் என்னை வினிஸ் தொந்திரா செய்கிறாய்? எனக்கு நேர்ந்திருக்கும் கஷ்டம் அனைத்தும் மானிடராலன்று என்று பூர்ணமாய்கம்பு. இந்த ப்ரயத்நத்தை விட்டாழி. எனக்கு இனி ராஜ்ய ஆசையேயில்லை.

ரண.—எப்படி, ஸேகவன்செரிஸ் ஆயாஸ்ப்படக் கூடாது, ஏதோ தாங்கள் காலக் கொடுமையால் வஞ்சி க்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள் என்று எனக்கென்றமோ தென்முறிதது. அன்றியும், அன்று சீலசண்டசா ஸ்திரி கொலைமுண்டினன் அஸ்கமித்த இரண்டு நாழிகைக் கருத்த கம்பளியால் மூடிக்கொள்ளப் பட்ட சரீரத்துடன் மிகக் கருத்த முகமுடையவளுக் ஒருவன் தங்களுடைய அறையிலிருந்து வெளி வந்ததையும் அவன் அரண்மனைமையவிட்டு நீக்கினதையும் கோட்டை வாயிலடையவும் ஒரு குதிரையில் தாவி யேரடியதையும் என்கீழிருந்த இரண்டு வீரர் பார்த்திருக்கின்றனர். அந்தக் சரியான நாளும் பார்த்தேன். முகத்தை மூடிக்கொண்டு நடைமைய வேகப்பறித்தினன். நான் அவனைத் தொடர்ந்து பிடிக்காமற் போனது. என் முட்டாள் சனம்

விர்.—நல்லவேளை அவனைப் பிடிக்க ப்ரயத்நம் செய்யாதருந்தாய்.

ரண.—அவனைப் பிடித்தால் இவ்வளவும் வெளியாகுமென்று எனக்குத் தோற்றுவதால் தான் நான் உங்களைத் தேடிவந்தது.

விர்.—அப்பா ரணகேஸரி, வேண்டாம், தவிர், வேண்டாம். தவிர்.

ரண.—ப்ரபு இத்துணை கஷ்டங்களுக்குப் ஆசார பூதனாயிருந்த அவளை என் கண்டுபிடிக்காமல் விடுகிறதில்லை. இது ஸத்யம்.

விர்.—ஐயோ அது சகீசுவரனன்றோ? அதன் வசகப்பட்டு நாடுகளுவன் தவிப்பது போதும். ஐயோ சகீசுவரா, இன்னுமா என்னை விரட்டிகிறாய்? உண்கின்னம் த்ருப்பியில்லையா?

ரண.—(ஸ்வகதம்) அப்படியா! ஸரிதான். ஸரிதான். அப்படித்தானிருக்க வேண்டும் (ப்ரகாசம்) இவ்வளவும் சகீசுவரன் செய்கையென்று தாங்கள் சொன்னபிறகு இவ்விஷயம் முழுவதையும் கூலக்கஷ்டமாய் அறியவேண்டுமென்ற ஆவல் உண்டாயிற்று. ப்ரபு, ஸவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேண்டுகின்றேன்.

விர்.—ஐயோ ரணகேஸரி, சகீசுவரனென்று ஏன் சொன்னேனென்று விசாரப்படுகிறேன். இந்த விஷயங்களை வெளியிட்டுத்தருத்தான் நான் ராஜ்யத்தை விட்டு வெளியேறும்படி தொண்டிவந்து விட்டது அந்த சரி. என் விஷயமாய் நான் பயப்பட்டு வில்லை. ஏனெனில் மரணமொன்றுதான் நானனுபவிக்கவேண்டியதாகப் பங்கியிருப்பது. அதுவும் என்னுடைய தக்காலவிதிதிலும் இழிவானதாகவாவது பயங்கரமாகவாவதிருக்காது. என் அம்பலிக்கைக்கு நானிழைத்த தீங்கெல்லாம் போதும்; இனியும் என்னை தன்பம் ஏற்படாதிருக்கவேண்டுமெல்லவா?

ரண.—ஸ்வாமி, தடுத்தும் பேசுகிறேன் என்று ஆயாஸ்ப்படக்கூடாது. நான் அஸ்த்யம் பேசுபவனல்லவென்பது தங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். அதுளுத்தான் நான் இப்பொழுது பேசுவாரம்பித்ததே! ஆகையால் என்னிடம் நம்பிக்கையில்லையென்றால், அப்பும் நான் பேசுவதிலும் பயனில்லை.

விர்.—உன்னிடில் நம்பிக்கைக் குறைவா? ஸரிதான்! என் காலபலம் உன்னையும் அவ்விதம் ஸந்தேசிக்கும்படி விடுகிறதாக்கும்.

ரண.—இல்லை ப்ரபு, அதைச் சொல்லவேண்டிய தவய்யமாயிருந்தது. அது நிற்க, முதலில் அந்த சரி குதிரையிலேறிச்சென்றதே அஸம்பாயிதம். அவனுக்கு காக்கையன்றோ வாஹம்? இரண்டாவது, க்ரஹமாகவிருந்தால் மனிதருடையசனஞ்சுக்குப் புலப்பட ந்பாயமில்லை. உங்கள் கேதாங்களுக்கும் புலப்பட்டதற்கு வேண்டுமென்றாலும் ஒருவித ஸமாதானம் செய்து கொள்ளுவோம். என் கண்களுக்கும் காவல் வீரர்களுக்கும் புலப்பட்டதற்கு எப்படி ஸமாதானம் சொல்ல முடியும்? மூன்றாவது, விவகியிருந்த போர்வையை என்னைச்சண்டவுடன் இழுத்து மூடிக்கொள்வானேன்? நடைமைய வேகப்படுத்தி வானேன்? எனக்கு அவருடைய முகத்தின் அமைப்புதன் புகின்னாயிருத்தற்கும், அவன் என்னைக் கண்டவுடன் இவ்வித சேஷ்கைகள் செய்ததையும் சேர்த்துப்பார்த்தால், அதிலிருந்து என்ன முடிவு செய்யலாம்? நான்காவது, அப்படியே ஐந்த மாதங்களுக்கு முன்னால் இதே அடையாளங்களுள்ள ஒரு மனிதனுடன் தாங்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதை நம் காவற்காரர்களில் ஒருவன் பார்த்திருக்கிறோம். அப்படியிருக்க, இதை சகீசுவரன் என்று எப்படி நம்புகிறது?

விர்.—இவ்வளவும் நிஜத்தானே? ஸம்பந்தமா?

ராண.—பாபு. இக்காரயகாரணங்களை யெடுத்துக் காட்டிய நான் நான் தங்கனிலும் புத்தியுறுமுடையவ யென்று சொல்ல வந்தவனல்ல. பிறர் விஷயமா யிருந்தால், உங்களுக்கும் இவைகொல்லாம் தோன்றி யிருக்கும்.

வீர.—ஹா—ஹா—

ராண.—ஆம் பாபு. இவைகளினால் நான் முன்னமேயே இது தெய்வக் குற்றமல்லவென்று தெரிந்து கொண்டேன்.

வீர.—ஹா—ஹா—

ராண.—அதனால், நீலகண்ட சாஸ்திரியைக் கொலை செய்ததும் அந்த கம்பளிப் பேர்வழிபாகத் தானிருக்க வேண்டும், எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

வீர.—ஹா—ஹா—

ராண.—அதனால் அந்தக் கம்பளிப் பேர்வழியைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டியதுதான் பாக்கி.

வீர.—ஆபெய்யடிச் செய்யலாகும்.

ராண.—தாங்கள் நடந்த ஸங்கதிகள் முழுவுதும் ஸவீஸ்தாரமாய் என்னிடம் சொன்னால் ஸாத்தியமாகும்.

வீர.—அப்படியானால் நான் சொல்லுகிறேன் கேள் ஆதியில் நான் சோனிடம் தோல்வியடைந்த பொழுது, இந்த சங்கு, எனக்குப் பிறக்கும் முதற் குழந்தையைப் பலியிடுவதாக வாக்களித்தேன். நான் அப்பாலிகையை விடாறும் செய்துகொண்டுள்ளேன்பகாலத்தில் அவன் காப்பியானான். அந்த வங்ககதி நிச்சயமாகத் தெரிந்தது, நான் ஸந்தோஷப்பட்டிருக்கொண்டிருக்கும்பொழுது திடீரென்று சகீசுவரன் என் முன்னர் தோன்றினான். என் ஞாபகம் உனக்கு இதற்கு மறைந்ததா? என்று அத்தட்டிக்கையைப் பிடித்தான். அந்தஸமயம் அவன் பிடித்தவிடம் முழுவதும் ஆயிரம் ஊசிரொண்டு குத்துவதுபோலிருந்தது. இதோ பார் அவன் பிடித்தவிடத்தை (கையை விலக்கிக்காட்டுகிறான்) ஐபோ-ரணகேஸரி! இவ்வளவும் சிறந்தான். என்னைப் பிடித்தது சரிசான்-ஸியோ என் உன்னிடம் இத்தனைபும் சொன்னேன்-ஐக்கீசா! நீரோ துணை முாச்சிக்கிறாய்.

ராண.—இதென்ன பாவம். அரசே, எழுந்திருந்து, (விசிரி போடுகிறான்.)

வீர.—ரணகேஸரி- இந்த பரிச்சரம் வேண்டாம். உன் கார்பத்தைப் பார்-போ-எங்கேசெய்வது வேலவந்தி வமர்-நீலவகண்ட-இந்த ஹதபாக்யனுடன் பேசுவதும் உனக்குத் தீது போ.

ராண.—(இழிவாப் சிரித்து) இந்த அடையாளத்தைக் கண்டா இப்படி திடீரென்று உம்முடைய தீர்மானம் மாறியது? இது செப்பிவிடத்தை ஸ்வாமி—பயப்படாதேயுங்கள்.

வீர.—(விழிக்கிறான்.)

ராண.—ஆம் இது செப்பிவிடத்தை, ஆயிரம் ஊசிகளைக்கொண்டு உம்முடைய கையில் குத்தினது போல் தோன்றினது நீஜம். அது ஸ்திரீகள் பச்சிலைப் பொட்டுக் குத்திகொள்வது போலத்தான். பச்சிலை

வாணத்திற்குப் பதிலாய் கருப்பு வர்ணம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

வீர.—ஹா—ஹா.

ராண.—அப்பும் கதையைச் சொல்லுங்கள்.

வீர.—அந்த சகி என்னை யழைத்துக்கொண்டு போய் சிந்தனையைப் பலவித ஆயுதங்களைக் காண்பித்து இந்த நாட்களில் என்னைத் திருப்பிக்கொண்டுவந்த மதரையில் சேர்த்தது.

ராண.—இந்த ஐந்து நாட்களிலும் ஆஹாரமே இருவரும் செய்யவில்லையா?

வீர.—நாங்கள் தங்குவதெல்லாம் நாடுகளில்தான். என்னை இருக்கச்சொல்லிவிட்டு அடிக்கடி வெளியே போய் திரும்பி எனக்கு ஆஹாரம் கொண்டு வரும். அது ஆஹாரம்செய்து நான் பார்த்ததில்லை.

ராண.—அது—அது—என்று சொல்லவேண்டாம் ஸ்வாமி அவன் என்றே வயவஹரியுங்கள்.

வீர.—அப்படி வரவில்லையே. பிறகு நான்கு மாதங்களாயின. இதன் அதிகாரத்தினின்றும் தப்பிக்கவும், பலியிடுவதாக சகீசுவரனுக்குக் கொடுத்த பத்திரகையை நெகிழ்த்தவும் நீலகண்ட சாஸ்திரிகளைத் தருவித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். நாங்கள் வயவஹரியாகும்பொழுது இரண்டு தடவை இடி யென்று இழிவுகாட்டிய சிரிப்பு என் காதிலெட்டியது. இதோ பார் மயிர்க்கூச்சல.

ராண.—இவ்வளவு பயம் உங்களுக்குக் கேற்பட்டிருப்பதால்தான், இவ்வியயம் முழுவதும் எனக்குத் தோன்றுவதில்லை, பெருமோசடி என்று உங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. அப்பும்—

வீர.—நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் இந்த சனிபாசையை விலக்கிப்போடும்பதாக வாக்களிக்கொடுத்து வெளியே போனதும், சகீசுவரன் உள்ளே வந்தான். 'இன்னம் பார் இரண்டு நாள் கண்டிக்கிறேன் என் ஸாமந்த்யத்தை' என்று வீராவேசம் பேசினான். ரணகேஸரி, அப்படியே செய்து விட்டதே அந்த சகி.

ராண.—மறபடி அந்த வழியில் புத்தியைச் செல்ல விடாதேயுங்கள் ஸ்வாமி. இரண்டு நாடென்று சொல்லிவிட்டு அந்த சகரி, பிறகு இந்த நாள் வரை நீங்கள் இவ்வியக்கலைகளின்றி ராஜ்யபாரம் செய்ய வில்லையா? தெய்வ வாக்காயிருந்தால் சொன்னபடி பவிக்கவேண்டாமா?

வீர.—ஆம் வரல்தவந்தான்.

ராண.—மேலே கதை.

வீர.—இந்த விஷயத்தை நீலகண்ட சாஸ்திரிகளிடம் சொல்லிவிட்டிருக்கிறீர்களேயில் அவர் இருந்த அறைக்குள் போனேன். அவர் குத்துண்டு பின்மாய்க்கிடந்தார். அவரைக் கொன்றபழி என்மீது சாரமுமென்று, என்னை மோ முட்டான் எண்ணம்-கால வித்யாஸம்-அப்பிணத்தைத் தூக்கியெடுத்து வைக்கையில் போட்டுக் கொண்டுபோனேன்.

ராண.—சுவ—சுவ ஈசா!

வீர.—பாக்கிக்குக் கதைதான் வல்லோருக்கும் தெரியுமே.

ரண.—போதும் எவ்வாறு. நீந்து நான் சரிசுவரனுடன்கூட இருந்தபோழுது கங்கியிருந்த இடங்களில் எதையேனும் அடையாளமாய்ச் சொல்ல முடியுமா என்பது?

வீர.—ஒன்றும் ரூபகமில்லை. இதுவரையில் நான் பார்த்தவைகள் எல்லாவற்றிலும் பெரிய ஆலவிருக்கம் ஒன்றும்மட்டும் ரூபகமிருக்கிறது.

ரண.—ஸரீ, இன்னொரு காரியம். தங்களை இக்காராச்சிறத்தினின்றும் தப்பிவிடும்படி எனக்கு வெகுஸம்பாடும். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

வீர.—அதிர்வு எனக்கு இடங்கமில்லை எல்லாவிஷயங்களும் வெளியாகி என் பேரில் குற்றமில்லை பென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி வந்தபிறகுதான் நான் சாராக்காணத்திலிருந்து வெளியேறுவதற்கு ப்ரயாணப்படுவேன்.

ரண.—ப்ரபு, அப்படிச் சொல்லவாசும்?

வீர.—அது முடியாது.

ரண.—ப்ரபு, நான் போய்வருகிறேன். மறுபடி ஸந்தேஷ மொசாரத்தோடு உங்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம். (சிஷ்ட்ரமிக்கிரர்கள்.)

அங்கம். 5

களம். 1

இடம்: சோழநேசத்தையடுத்த ஒரு காடு.

காலம்: ஸாயங்காலம்.

ப்ரவேசம்: ரணகேவரி.

ரண.—எல்லா விஷயங்களையும் சிந்தித்துப்பார்க்கும்படித்தான், நம் அரசனுடைய சஷ்டங்கன் அனைத்திற்கும் காரணபூதனான இச்சோழனே என்றுதான் நிச்சயிக்க வேண்டியிருக்கிறது. காரியகாரணஸம்பந்தங்களை விவகிப்பார்க்கும்படித்தான், இக்காரிக் காலச்சோழனேதான் இவ்வளவிற்கும் காரணமாயிருக்கவேண்டுமென்று ஒரு நிச்சயம் ஏற்படுகிறது. அத்தோற்றமும் இதர தோற்றங்கள் போலல்லாதது, அக்காரிக்காலச்சோழன் செய்யாதேயே நேரடிப் பார்த்த ஒருவனுக்கு எப்படி நிச்சயிப்பு புத்தி இருக்குமோ, அவ்விதமாய் தோற்றமல்லாதது ஆராய்ந்துரைந்த உண்மையைப் போலவே இருக்கிறது. இவ்விதமான தூண்டுணைப்பதோற்றம் இதுவரை எனக்கிருந்ததில்லை—ஹா—ஹா—என்ன ஸாமர்த்தியமாய்க் காரியங்களெல்லாம் செய்திருக்கிறான். கிராம புத்தி யூக முனைய நம்மஹாராஜாக்கூட்டுகைதெய்வீகமென்று நினைத்து விடும்படிக்கட்டுரே செய்திருக்கிறான். வேறெவ்விதமாக நினைத்தாலும் அது ஸாமரணியில் ஸாமரணியோடு செய்ய இத்த தூண்டுணை மனத்தோற்றமும், அரசன் கையில்தான் தோன்றின அந்தக் கருமையான கோட்டை நான் பார்த்ததும் இல்லாதிருக்குமானால் னானுமே இதைத் தெய்வீகமென்றே நம்பியிருப்பேன். சி—இது தெய்வீகமல்ல—சரிசுவரனை கைப்பிடித்தவிடம் கருகிற்று எனப்பது வால்ஸ்தவமாயிருக்குமானால், தோல் முழுவதும் மன்றோ அல்லத்தின் கருகியிருக்கும். கருப்பான இடங்களில் ஊசெருத்தின் விடங்கள் தனித்தனியாய் உற்றுக் கவனிப்பவர்களுக்குத் தெரிகின்றனவே! சரிசுவரன் தன்னை ராஜதானியிலிருந்து இட்டுக்கொண்டு போய் பலவகை சித்ரவதைக்குரிய ஆயத்தங்களைக் காண்பித்து, இந்த நாட்களில் திரும்ப ராஜதானி கொண்டு வந்து சேர்த்ததாக வன்றே சொன்னார். ஆதலால் அவ்விடம் மதறையிலிருந்து இரண்டரை நாள் ப்ரயாணத்திலிருக்க வேண்டும். அந்த சரிசுவரன் சோழராஜனென்றே வைத்துக்கொள்ளுவோம். அப்படியானால், சோழன் சித்ரவதைக்குரிய ஆயத்தங்களை தன் ராஜதானியிலன்றி வேறெங்கு வைத்திருப்பான். பண்டிய ராஜதானியும் சோழராஜதானியும் — ஸரியாக இரண்டரை நாட்ப்ரயாணத்தின் இருக்கிறது. அப்பொழுது நாம் யேசித்தது ஸரியாக விரக்கலா மென்றாச்சுது—தும்—முன்னே சோழனுடைய பண்டியாட்களேதாம் சம்மரசனுக்கு உதவிசெய்த சோழனப் புரங்காட்டியோடச் செய்ததென்று ஸேனாதிபதி ஹரிஹர தேவர் சொல்லியிருக்கிறார். சோழனுடைய ஸேனை வரவும், சோழனுடைய ஸேனைகள் முறிப்பட்டுமடினதையும், சோழன் பெயரைச் சொன்னமாதிரித்தல் சோன் நடுங்குகிறதையும் சேர்த்துப் பார்த்தால், இச்சோழனும் தன் கைவசப்படுத்தி, தனக்கொரு கைவரணமாகச் செய்து கொண்டுருப்பாளே இத்தச் சோழன் என்றுகூட ஸந்தேஷிக்கிறேன். என்ன ஸந்தேஷித்ததென்று? காரியமோ மிகவும் த்ரோஹமான் காரியம். கிருபணமோ அலா த்பமென்றே சொல்லிவிடலாம். இந்த அலப்பேறதைக் களையும் என் மனத்தோற்றத்தையும் கொண்டு நாம் என்னசெய்யலாம்? சோழன்மீது பழி சாற்றினால், இருப்பவர்களை பைத்தியக்காரன் என்று பரிஹரிப்பார்க்கவேண்டும். வேறென்றும் ப்ரயோஜனப்படாது. மனிதவியற்கையையறிந்தவர்களுள் முதன்மைஸ்தானம் ஹரிப்பைத்தியக்காரன் என்று பரிஹரிப்பார்க்கவேண்டும். வேறென்றும் ப்ரயோஜனப்படாது. என்னுள்ளே எந்த நிச்சயமான பலத்தைக்கொண்டு அவன்மீது பழி சாற்றுவது? நான் ஏன் இங்கு வந்தேன்? ஐக்கீசா—எனக்கொன்றமே தோன்றவில்லையே, கவலைப்பட்டென்ன காரியமாவது? தன் பேரில் சற்றும் குற்றமில்லையென்று ஜனஸங்கத்திற்குப் பரிஷ்காரமாய் வெளியாகிவரையில் காராச்சிறவாஸமே தனக்கு மிகுந்த யோக்யமென்று அரசனே பிடிவாதம் பிடிக்கிறார், என்னென்ன செய்யப்போகிறேன். அவருக்கு விடயமில்லாத பொழுது எனக்கென்ன விடயமென்றுபிடிக்கிறது. கால்களே, என்னை எங்குவேண்டுமென்றாலும் கொண்டுபோகக்கூடாது உட்கார்ந்துகிராமபரிஹாரம் செய்துகொள்ளுங்கள்.

(சிஷ்ட்ரமிக்கிரர்கள்.)

அங்கம். 5

களம். 2

இடம்: சோழ ராஜதானியில் ஒரு வீதி.

காலம்: மாலை.

ஸோமேசுபட்டர்.—என்ன அய்யா வாமேசுபட்டரே, என்ன, காணவே காணலே. என்ன விசேஷம்? எங்கேயாவது அர்த்த ஸம்பாதனைத்திற்கு வழியுண்டோ?

வாமேசுபட்டர்.—முதுகு விழுந்துபோகிறகையா; காலமேமுதல்ஒரோநிலையாய் எந்நேரம்நிற்கிறது?

ஸோ.—என்ன ஐயா விசேஷம்? என்ன அப்படி வேலை? ஏதாவது அபிஷேகமோ?

(ரணகேஸரி ப்ரவேசிக்கிறான்)

வா.—யாரையா அது? இங்கே நிற்காதேயும், போம்.

ரண.—(ஸ்வகதம்) கால்கள் களைத்தப்போயின. இனி ஒரு அடியும் எடுத்துவைக்க முடியாது. வருவதற்கு முன்னால் இந்தப் பராஹ்மணன் வேட்டை நாய் விழுவுதபோல் விழுகிறான். அன்றியும் அவன் சொல்லுகிற மாதிரியைப் பார்த்தால் ஏதோ ரஹஸ்யம் பேசவேண்டியதற்காக நம்மைவிரட்டுவதுபோல் தோன்றுகிறது. நமக்கும் ஊர்விசேஷங்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய தவசியமா யிருக்கிறது. ஆதலால் பராவை தெரியாதவனைப் போலவும் செவிடனைப் போலவும் பாசாங்கு செய்வோம். (அவர்கள் ஸரீரம் போகிறான்) நம்வேஷம் உத்தராதி வேஷம் போல விரகுகிறது.

வா.—யார் அது? சரியன் தொலைந்துபோங்கிறேன்! கிட்டவருன்.

ரண.—ஸ்வாமி, கூப்பிடுகிறீர்களா? இதோ, வந்து விட்டேன். நான்—

வா.—ஆம், உன்னை வெற்றிலைப்பாக்கு வைத்த யாரோ இங்கழைக்கிறார்களோ—

ரண.—ஹா—என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

ஸோ.—இவனுக்குத் தமழ் தெரியாது போலிருக்கிறது. இவனை விசாரிப்போம். ஓய்—நீர்யார்—நீர் எந்த தேசம்?

ரண.—ப்ரவேசம் செய்தேன்—மன்னிப்பீர்கள் எனக்குப் பசி—

வா.—காதல் கேட்காதா? (காதலனை போய் பலமாய்) நீர் எந்த ஊர்?

ரண.—ஊயா? விஜயநகரம்—எல்லாம் அப்பறம் சொல்லுகிறேன். எனக்குப் பசி காதலடைகிறது.

வா.—பசி காதலடைக்கவாவது! தெய்வமேதான் நிரந்தரமாய்க் காதையடைத்திருக்கிறதே.

(ரணகேஸரி தள்ளாடி உட்காருகிறான்.)

ஸோ.—நிஜமாகப் பசிதான் போலிருக்கிறது. ஐயையோ. எங்காத்தில் கோவில் சோற மிச்சமில்லையே.

வா.—பேருண் ஐயா காமாய் போறஉன்—போடா—இங்கிருக்காதோ—

ரண.— இருக்கேன் ஸ்வாமி, சற்று சீக்கிரம் உத்திரவு செய்யணும்—பசி காத—

வா.—இதென்னடா சரியன்! முழுமுடனாக விருப்பான போலிருக்கிறதே—முகபாவமா—கைஜாடையா! ஒன்றையும் கவனிக்கிறானில்லையே—போடா எங்கிறேன், என்னமோ சந்திரே இரு என்று சொன்ன மாதிரி இருக்கான்—சீக்கிரம் உத்திரவு பண்ணணும் எங்கிறேனே.

ஸோ.—போரான் ஐயா—பசின்னு வந்தா ஏதாவது குடுக்கணும் காக்கே—

வா.—இதென்ன! சரியன்—பூணூ வேளையில் காமையை விட்டோட்டிய மாதிரி இவன் எங்கே குறுக்கே வந்தான். ராஜகார்யமாக உம்மிடம் வந்தேன்!—உம் ஒத்தாசையும் வேண்டியிருக்கிறது. ரஹஸ்ய கார்யம்—இந்தச் சனியனைத் தொலைச்சான்னோ தேவலை.

ரண.—(ஸ்வகதம்) அப்பொழுது அவசியம் இங்கிருந்து உங்கள் ஸம்பாஷணையைக் கேட்கிறேன்—நான் இங்கேவிட்டுப் போகவில்லை. தெய்வங்களா! உங்களிரக்கந்தாலே இது, அல்லது ஏமாந்துபோகப் போறேனோ—

ஸோ.—எந்த எழுவையாவது இவன் வயத்துக்கு இத்தனை பிண்டத்தைக் கொட்டி விட்டால் தொலை யுறன் சனியன்.

ரண.—(ஸ்வகதம்) யாத்ரிகர் விஷயத்தில் எத்தனை தபைய—ஆம்பா, யதா ராஜா ததா பராஜா.

வா.—உம்ம் வீட்டில் சோறில்லை இங்கிறீர். எங்கள் வீட்டில் வேண்டிய சோறு இருக்கிறது. காளிப் ப்ரஸாதம்—

ஸோ.—காளிபூணூ ஆரம்பித்தாய்விட்டதா? 1

வா.—ஆமையா எனவு, அந்த எனவு சோற்றை தொலைப்பமன என்னாலே எழுத்திருந்து போக முடியாத.

ஸோ.—சீர் சந்திரே இரும். காண்போய் எடுத்துக் கொண்டுவந்து தொலைப்பேன்.

ரண.—(ஸ்வகதம்) ஆமா—இங்கேதான் நீ வர வேண்டும். (ஸோ-கிஷ்கர்மித்தல்)

(ஸோமேசன் மறுபடியும் ப்ரவேசித்து)

ஸோ.—(அன்னத்தை எடுத்துக் கொண்டுவந்து) இந்தா, எடுத்துக்கொண்டு தொலைந்துபோ—அங்கே குளியிருக்கு எடுத்துத்தொலை.

ரண.—(அன்னத்தை வாங்கி) ஸ்வாமி கொஞ்சம் ஜலம்.

வா.—தேவலையே—இந்த எனவு இவனோடே யார் கத்தறது? எனவிலே—கிடையாது—பின்—போ—

ரண.—ஐயா—கொஞ்ச ஜலம் மட்டும் கொடுத்தால் இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக் கொள்ளுவேன்.

ஸோ.—இவனோடே கத்தறத்திற்கு இத்தனை ஜலத்தைக் கொண்டுந்து தொலைச்சுபிடலாம்—இந்தா—

ரண.—(ஸ்வகதம்) அப்படி வா.
(உள்ளேயிருந்து வந்த ஜலத்தை ஸோமேசபட்டர் ரணகேஸரியிடம் கொடுக்கிறான். ரணகேஸரி சாப்பிட உட்காருகிறான்.)

வா.—ஸரி, நாம் உள்ளே போவோம்.

ரண.—ஐயா, வெளிச்சமில்லை.

வா.—கைக்கும் வாங்கும். வெளிச்சமோ? போபா சடிப்பயலே, தின்னத்தின்னு தில்லாட்டா தொலை.

ஸோ.—அவர்தான் என்னகாணும் பண்ணுவான்—இருட்டோவியோ? இந்த விளக்கைத்தான் கொடுப்பம். சோறு போட்டது பாயோஜன மில்லாமலா போகணும்.

வா.—அப்படியா, என்னவேணு பண்ணுங்க காணும்; நீர் மாப்பிளை வந்தாப்பிலே உபசாரம் பண்ணீரே.

ரண.—(ஸ்வ) நமக்கு ஸோமேச பட்டார்தான் ஸ்நேகிதர். (விளக்கு வருகிறது. ஸோ—வா—இருவரும் உள்ளே போகிறார்கள்.)

ரண.—(வாயால் விளக்கைஈழி யிணைத்து) ஐயோ!

ஸோ.—வண்டா, இன்னம் என்னடா சரியினே.

ரண.—ஐயோ விளக்கிணைந்து போய் விட்டது—தபவுசெய்யணும் ஐயா—காதடைக்கிறது.

ஸோ.—அங்கே அப்படித்தான் அணையும்—(விளக்கைவாங்கி ஏற்றிக்கொண்டிவந்து) இந்த ரோழியிலே தின்னு.

ரண.—(ஸ்வகதம்) நான் இவ்வளவுநாழி பட்டபா டெல்லாம் அத்தற்குத்தான். (ரணகேஸரி சாப்பிடுகிறான். உள்ளே இருவரும் உட்காருகிறார்கள்.)

வா.—ராஜா வெகு காலமாகக் காளிகாதேவியின் ப்ரஸாதத்திற்கு பரிசீரம்ப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் என்பதான் உமக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்த விஷயமாயிற்றே. இன்றைக்கு பவி (மெதுவாக) ராஜகுமாரியை ஏங்கேயோ ஸம்பாதித்துக் கொண்டிவந்திருக்கிறார். அதை இன்றிரவு பவிகொடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறார். அதற்காகத்தான் இன்று முழுவதும் மத்தியானத்தில் அபிஷேகம் நடந்தது.

ஸோ.—எனக்குத் தெரியவேயில்லையே—என்னிட்டுத்தில் ஒன்றையும் சொல்லவேயில்லை?

வா.—இந்தஸங்கதி ஒருவருக்குத்தெரியக் கூடாதென்று ராஜா கண்டிப்பாய் உத்தரவு கொடுத்திருந்தார். அதினால் நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

ஸோ.—அப்படியானால் இப்பொழுது என்ன சொன்னீர்?

வா.—ராத்திரி—பவி—கொடுக்கிறதான்னு வந்தவுடனே என்னமோ பயமாயிருக்கிறது. இதுவரையில் அந்தவழக்கம் கிடையாதோவியோ, அதனாலே—ராஜாமைக் கொடுத்திக் கேட்டுக்கிண்டேன்—யாராவ தொருவரை கூட்டிக்கிறேன்னு—ஸரி—யாராவ தொரு நம்பிக்கையுள்ள பட்டரை கூட்டிக்கொள்ளு என்று உத்திரவு கொடுத்தார்.

ஸோ.—அத்தற்காக—என்ன செய்யவேணுமாம்!

வா.—நீர் வரவேணும் எனக்குத் துணையாக—ஸோ—அங்கே யாரார் வரப்போகிறார்களாம்! தெரியுமா?

வா.—ராஜா ஒருவர்தான்—வேறொருவருமில்லை. நீர் தான்—நான்தான்.

ஸோ.—அப்பொழுது பயமாகத்தானிருக்கும்போலிருக்கிறது.

வா.—அந்த மட்டிலேயே—ராஜா—நம்முடைய சாஸ்திரர்களில் சகீசவரனுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி வேடித்தாடன் மஹாராஜா வருவார். அங்கு அவனை பார்த்தாலே பயமாயிருக்கும்.

ரண.—ஈசுவரா—

ஸோ.—இத்தனை லட்சணத்தில் காளியும் ப்ரஸங்க் மாகிவிட்டால்—வேறு வினைவேண்டாம்.

வா.—என்னமோ நீர்தான் வரவேண்டும்—நல்ல ப்ரயோஜனம் கிடைக்கும்.

ரண.—ஸ்வாமிகளே, நான் போய் வருகிறேன்—பொம்பு நமஸ்காரம். நான் தின்னையில் படுத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

வா.—ஸரி—நான் போய் வருகிறேன்—நீர்—ஸரி தானே—மணி 11-க்கு உம்மை நான் கூப்பிடவருகிறேன்.

ரண.—(ஸ்வகதம்) காளிகோவிலுக்குப் போகிற வழி எனக்கும் தெரியவேண்டுமோயில்லையோ—போய் வாரும். (நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

அங்கம். 5

களம். 3

இடம்: காடு. ப்ரவேசம்: காளிகோவில்.

காலம்: ராத்திரி—12-மணி.

ரண.—இதுவரையில் அந்த இரண்டு பட்டர்களை யும் தொடர்ந்து வந்துவிட்டேன்—இதோ தூரத்தில்—ஒரு ஆலயம் விளங்குகிறது—அவர்கள் கோக்கிச் செல்லும் திசையையும் அக்கோவிலிருக்கும் திசையையும் கோக்க காளிகோவில் அதுவாகத்தானிருக்கும்போலிருக்கிறது. சோழா—சகீசுவரன் வேடித்தோடா வரப்போகிறார். ஐயோ—யாரோ ராஜ குமாரத்தியை பவியிடக் கொண்டிவந்திருக்கிறாலே. அந்தக்குழந்தையை பவியாகாமல் எப்படிக்க காப்பாற்றலாம்? அப்படியே செய்வோம்—(முன்னாலேயே காளிக்குப்பின் உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறான்—வாமேச ஸோமேசர் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.)

வா.—ஓம் ஸோமேசரே—இன்றைக்குக் காளிகாதேவியை பார்த்தீரா? என்ன உக்ர களை இயன்ற.

சோ.—ஆமான்ன—நானிதுவரையில் இப்படி பார்த்ததில்லை—என்ன தென்தரகாரம்—ஹா—ஹா.

வா.—இந்த அவல்காரத்தைக் கலைத்துவிட்டு இன்னும் கோராக்குதியாய்த்தோன்றும்படி இப்பொழுது அரசன் வருவதற்குள் அவல்காரம் செய்யவேண்டும், ரத்தசாமுண்டா அவலரம். ராஜா வந்துவிடுவார்.

வேகப்படுத்தவோம் வாரும். (இருவரும் உள்ளே ப்ரவேசிக்க.)

ரண.—என்னுடைய அலங்காரத்தைக் கலைக்கவே வேண்டாம். இதே அலங்காரத்துடன் தான் பலி ஏற்றுக் கொள்ளப் போகிறேன்.

ஸோ.—வாமேசரே. காளியா பேசறது. அடே—இதென்ன ஆச்சரியம்.

வா.—இன்ன மத்யான்னம் அபிவேசமாவது ஸாமான்யமா? இப்படி இதுவரையில் கிடையாதோ ல்யோ—காளிக்கு உச்சி குளிர்ந்து போயிருக்குமே.

ரண.—(ஸ்வகதம்) எனக்கும் உச்சி குளிர்ந்து தானிருக்கிறது.

ஸோ.—இப்போ என்ன பன்றது—அலங்காரத்தைக் கலைக்கிறதா?

வா.—கலைக்கிறதா? வேண்டாமென்று காளி வாழ்த்துந்து உத்திரவு செய்யும்பொழுது கலைக்கிறதா? கிட்டப்போனால் காளி கண்ணைக் கெடுத்து விடுவார். தெரியுமா?

ரண.—கன்றாய்ச் சொன்னும் வாமேசா. ஸோமேசா, ஜகாராத.

ஸோ.—ஐயய்யோ—காளிக்கு ஏன்பேரில் கோபம்போ விருக்கிறதே.

வா.—அதெல்லாம் கோபமிருக்காது இங்கிறேன்—உத்திரவுக்கு விரோதமாய்ச் செய்யக்கூடாதுன்னு முன்யூகாரதை செய்து வைத்திருக்கிறான்.

ஸோ.—அரசன்வந்து ஏன் அலங்காரத்தைக் கலைக்கவில்லை யென்று கோபித்துக்கொண்டா வென்ன செய்கிறது?

வா.—கலைக்கக்கூடாதென்று காளி உத்திரவு கொடுத்தான் என்று சொல்லுகிறது.

ஸோ.—காளி அப்புறம் பேசாவிட்டால் கம்மீது ஸந்தேஹப்பமாட்டாரா?

வா.—ஆமா—அதவும் ஒருசனியன் தான். இதுக்கு ஈமென்ன செய்கிறது?

ஸோ.—காளியை இரண்டுபேரும் ஸ்தோத்தரம் பண்ணிப் பார்த்தித்துக்கொள்ளுமோம்.

இருவரும்.—தாயே ஜகதீசுவரி, லோகமாதா, நாங்கள் தெரிந்து செய்திருந்தாலும் தெரியாமற் செய்திருந்தாலும் ஸகல அபாதங்களையும் கழித்து, தாஸர்களே காப்பாற்றவேண்டும் (கண்ணத்தில் அடித்துக் கொண்டு மஹாகாரம் செய்கிறார்கள்.)

ரண.—நீங்கள் ஸத்தர்கள். உங்களுக்கொரு துரிதமும் ஏற்பாது.

வா.—காளி வாக்குக் கொடுத்து விட்டாளடா.

ஸோ.—அடே—அதென்னடா. ஐயய்யோ பயமாயிருக்கிறதே அதென்ன கரியடா—(சனிவேஷத்துடன் சோழன் ப்ரவேசிக்க.)

வா.—சுமாயிருக்கியா. அவர்தான் ராஜா; சனிவேஷத்துடன் வருகிறார்.

ரண.—(ஸ்வக) பாண்டியன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியே போகும்பொழுது இதே கம்பளியைத்

தான் மேலே போட்டுக்கொண்டு போனதைப் பார்த்தேன். ஸரிதான், சோழன் தான் சனிசுவரன்.

சோழன்.—பட்டர்களே! பட்டர்கள்.—ஸ்வாமி, இதோ வித்தமாயிருக்கிறோம்.

சோ.—என்ன, இன்னம் அலங்காரம் கலைக்கப்படவில்லை. ரத்தசாமூண்டா அலஸராக அலங்காரம் செய்யவேண்டுமென்று நான் சொல்லியிருக்கவில்லையா?

ரண.—நானே இந்த வேஷத்துடன் பல்யேற்றுக் கொண்டவதாக வாக்களித்தேன்.

சோ.—(திடுக்கிட்டு) பேசுகிறது யார்?—காளியா தேவியா?

வா.—ஆம் ஸ்வாமி. நாங்கள் அலங்காரத்தைக் கலைக்கவந்தோம். இதே மாதிரி, அலங்காரத்தைக் கலைக்கக்கூடாதென்று காளி ஆக்ஞாபனம் செய்தார்கள்.

ஸோ.—ஆமா ஸ்வாமி

சோ.—(ஸ்வ ஆஹா. காளியின் கருணைத்திறம் இருந்தமாதென்னே! இந்த ஒரு பல்லி கொடுப்பதற்கு வேண்டிய ப்ரயத்னங்கள் செய்யப்படுகையிலேயே இத்துணை திருப்தி காளிக்கு ஏற்படுமானால், பலிகள் மூன்று கொடுத்தால் காளி என்னப் ப்ரஸாதத்தான் செய்யமாட்டான். (ப்ரகாசம்) ஸ்தோத்தரம்.

ரண.—கரிக்காலச்சோழா! எத்தனை பலி கொண்டு வந்திருக்கிறார்?

சோ.—மாதா, பலி யொன்றுதான் கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறது.

ரண.—அது ராஜகுலத்தானா? நிச்சயமா? காளியை யோமாற்ற முடியாதென்று உனக்குத் தெரியுமா?

சோ.—ஐசத்தப்பா, வாஸ்தவம். ராஜ குலத்தான். ஸந்தேஹமில்லை. தங்களை யோமாற்ற முடியுமா?

ரண.—அப்படியானால் யார் அந்தக் குழந்தை? என்ன வயது?

சோ.—லோகமாதா, இந்தக் குழந்தை வடக்கிலுள்ள விஜயநகரத்து அரசனின் புகல்வி. வயது எட்டு.

ரண.—வயது எட்டானால் பல்லிக்கு யோக்யந்தான். பட்டர்களே, நீங்கள் ஒதுக்கியிருங்கள். அரசனை ரஹ ஸ்யமாய்ச் சில மொசாரங்கள் கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. (இருவரும் சிஷ்க்ரமியிக்கிறார்கள்.) இக் குழந்தையை எப்படி ஸம்பாதித்தாய்?

சோ.—மாதா, திருடர்களே இதுகவியாக கொண்டு வந்தேன்.

ரண.—திருட்டா—அடா—ப்ரஷ்டா—திருடியா எனக்குப் பல்யிட வந்தாய்!

சோ.—மாதா, அந்தத் தாமசானுத்தில் திருடியாகிலும் வேறு எவ்விதமாகிலும் மூன்று ராஜ—

ரண.—ஸரி. தொலந்து போ. பாக்கி இரண்டு பல்லிகளைக்கே?

சோ.—வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கிறேன். காலத்தில் கிடைக்கும்.

ரண.—யார் அந்தப் பலிகள்?

சோ.—சேரன் குழந்தை யொன்று.

ரண.—சோனுக்குக் குழந்தைகள் கிடையாதே. என்னை ஏமாற்றவா பார்க்கிறாய்? இதோ பா! உன்னை என்ன பண்—

சோ.—மாதா, கோபங்கொள்ளக்கூடாது. அடியேனை மன்னிக்கவேண்டும். சோனுக்குப் பிறக்கும் முதல் குழந்தையை எனக்குப் பலியிடுவதாக வாக்களித்திருக்கிறேன்.

ரண.—ஓஹோ! சோழா, பவேபேஷ்! நல்ல காரியம் செய்தாய். பவே பலி, திருப்தியானபலி, என்ன காளிகாபக்தி, பூர்ணக்ருபை செய்கிறேன்; அப்புறம் இன்னொரு பலி?

சோ.—அம்பிகே. பண்ணடியராஜன் குழந்தை. ரண—பண்ணடியராஜன் குமாரியா, பவே! இவ்விரண்டும் எனக்கு நிரம்பத் திருப்தியானபலி- பவே சோழா—அதை எப்படி ஸரிப்படித்தினாய்? நீ திரன், நீ ஸ்தபக்தன்.

சோ.—மாதா, சேரனை முகவில்கைவசப்படுத்திக் கொண்டு, பிறகு அவனைவிட்டு பண்ணடியதேசத்தின்மீது படைபெடுக்கச் செய்து, தேவலியடைந்த பண்ணடியனுக்கு உதவி செய்வதுபோல் போக்குக் காட்டி இந்த சகீசுவர ரூபத்துடன் அவனுக்குப் பிறக்கும் முதற் குழந்தையை பலிகொடுப்பதாய் ஒப்புக் கொள்ளப்படி செய்தேன்.

ரண.—கொண்டா அந்த ருசிகரமான் பலியை முதலில்.

சோ.—அம்பிகே இன்னும் குழந்தை பிறக்கவில்லையே! பிறக்கவேண்டிய ஸமயச்சான்.

ரண.—முட்டான் எனக்கு தெரியாதோ அது. அந்த பலிக்கப்படுந்தான் மற்ற பலிகளை யேற்பேன் என்றல்லவோ நான் சொல்லவந்தேன் தெரியுமா? என்மொழியே.

சோ.—அம்பிகே, தெரியாததனத்தால் நான் செய்தபிழையை மன்னிக்க வேண்டும். மாதா, இந்த பலியையாவது இப்பொழுது ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்தாய்விட்டதே.

ரண.—எனக்கு பலி வேண்டாம்.

சோ.—மாதா, அடியேன்மீது தாங்கள் ஆயாஸப் பட்டால், எனியேன் தாங்குவேனா? மன்னிக்கவேண்டும் தேவீக்கு ஆயாஸம் வராமல் காப்பாற்ற எனிய புத்தியுடைய மனிதர்களாகிய எங்களால் முடியுமா? மாதா, இந்த பலியை இன்று ஏற்று என்னை அதுக்கிரஹிக்கவேண்டும்.

ரண.—இப்பொழுது இல்லை. இன்றைக்கு விடியற்காலம் பஞ்சபஞ்ச உஷந்தகாலத்தில்தான் பலியை யேற்றுக்கொள்ளுவேன். அதுவரை முடியாதுபோ.

சோ.—மாதா, அதுவரை காத்திருக்கிறேன். இந்த பட்டர்களையும் காத்திருக்கச் செய்கிறேன். அதுக்கிரஹிக்கவேண்டும்.

ரண.—பட்டர்கள் எதற்கு?

சோ.—பலிபந்தனை ஸமயத்தில் சொல்ல வேண்டிய மந்திரங்களைச் சொல்லுதற்கு.

ரண.—கூடாதுபுத்தி மானிடப்பதரே. பலியை நானே வந்து பரயங்கூறிய வாங்கிக்கொள்ளும்பொழுது மந்திரம் வேறேயோ? மந்திரங்கள் எதற்காக வென்று தெரிந்தகொண்டாயா?

சோ.—அம்ப! பட்டர்களை இப்பொழுதே போகச் சொல்லுகிறேன்.

ரண.—நான் பிரஸங்கமாகும்பொழுது அவர்க ளிருக்கக்கூடாது.

சோ.—புத்தி அம்பா!

ரண.—பலியுடன் நீ நம்முடைய ஸந்தியிலேயே கண்ணெழுடி, என்னுடைய கண்ணருதியை த்யானித்துக் கொண்டு கிடக்கவேண்டியது. தெரியுமா? பஞ்ச பஞ்ச உஷந்தகாலம் வரை.

சோ.—புத்தி அம்பா. (வெளியே நிஷ்கரமித்து பட்டரிருவையையும் போசச்சொல்லுகிறான். அவர்கள் போகிறார்கள். சோழன் வந்து படுத்துக்கொள்ளுகிறான்.)

ரண.—(காளிக்குப் பின்னிருந்து வெளியே வந்து) (ஸ்வகதம்.) கேட்கவேண்டியது கேட்டாயிற்று. பார்க்கவேண்டியது பார்த்தாயிற்று. தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது தெரிந்து கொண்டாயிற்று. இனிஎன்ன? அரசன் போகில் வந்துசுமந்த குற்றமாயி நீலகண்டசாஸ்திரிகளின் கொலைக்கும் இந்த மஹாபாதகனதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும். அவ்வளவுமேசரிசுவரக்குருதமென்றதோற்றத்தை அரசனுக்கு நிச்சயப்படுத்த வேண்டியதற்காக இவனை நீலகண்டசாஸ்திரிகளை கொலைசெய்திருக்கிறான்; போகட்டும். இம்மட்டில் தெரிந்ததே—(பாகாசம்) திறவாதே கண்ணை, நான் பலி ஏற்கும்வரைத் திறவாதே கண்ணை. (ஸ்வகதம்) பாக்கி விஷயங்கள் தன்னிச்சையாய் வெளிவரும். பின் பார்த்துக்கொள்வோம். (சோழன் ஸரீர்பம்போய் பலமாய் அவன் முதலில் உடைக்கிறான்.)

சோ.—அம்பிகே மன்னிக்கவேண்டும்.

ரண.—திறவாதே கண்ணை. எழுத்திரு.

சோ.—இடுபில் விழுந்த உடையில் எழுத்திருக்க முடியவில்லையே.

ரண.—முடியவில்லையா! திறவாதே கண்ணை. எழுத்திரு சீக்கிரம்.

சோ.—இதோ (சிரமப்பட்டு) எழுத்திருக்கிறேன்,

ரண.—கண்ணைத்திறவாதே கையைகீட்டு—ஹூ—இரண்டு கைகளையும்—முட்டான்—அஞ்சலி பந்தமாய்—ஹா—அப்படி—(கைகளைக் கெட்டியாக்கக் கயிறு கொண்டு கட்டி விடுகிறான்) கண்ணை விழித்துக் கொள் (சோழன் கண்ணை விழித்துக் கொள்.)

சோ.—யாரடா நீ—மோசக்காரன்.

ரண.—நான்தான் ரணகேஸரி. நீ செய்த மஹாதுஷக்குத்யங்களைக் கண்டுபிடித்து உன்னைத் தண்டிப்பதற்காக வந்தேன்.

சோ.—என்னை யாரென்று நினைத்தாயடாபூடா? உன் செயல் இப்பொழுதே கைசியாக்கிச் சிற்றவதை செய்யச் சொல்லுகிறேன் பார்.

ரண.—என்னையா? அடேமுட்டாளே, அதற்காகத் தான் பட்டர்சீனையும் விலக்கினேன், உன்னுடைய ஸ்வபாவ பலத்தையும் குறைக்க இடுப்பில் பலமான உதையொன்று கொடுத்தேன் இது விலித்தமான பாதேசம். நடுநிசி வேளை—பட்டர்கள் வீடுபோயிருப்பார்கள். நீ என்ன கத்தினாலும் ஒன்றும் பரயோஜனப்படாது. கைகளைக் கட்டியாய்விட்டது, பொழுது விடிவதற்குள் உன்னை இவ்வீட்டிருந்து இரண்டு கோசு தூரமாவது கொண்டுபோய் விடுகிற தென்று என் உத்தேசம். மர்யாதையுடன் என்னைப் பிண்டொடர்ந்து வந்தாலாயிற்று, இவ்வாவிட்டால் ஹிம்ஸை வெகுயாய் அடைவாய். யோசித்துக்கொள்.

சோ.—அம்மிகே! உன்னைப் பச்சியுடன் பூஜித்த தற்குப் பலனே இது.

ரண.—நல்ல எண்ணத்துடன், விசுத்தமான பாவத்துடன் பூஜைசெய்தால் என்றே உனக்கு கேடும் கிடைக்கும். உன் பாவத்துக்குத் தகுந்த பலன் தான் கிடைத்தது.

சோ.—ஸரி, ரணசேஸரி, நீ சொல்வதனைத்தும் வாஸ்தவமே, நானுன்னுடன் வருகிறேன். நீ எங்கே போகவேண்டுமென்கிறாய்?

ரண.—ரணப்பொழுது சொல்லப்போவதில்லை. நீ கேள்விகள் ஒன்றும் கேட்கக்கூடாது. பேசாமல் பின் தொடர்ந்து வரவேண்டியது.

சோ.—ரணசேஸரி, ஒரு விஷயம்—

ரண.—நீ இன்ன சொல்வாயென்று எனக்குத் தெரியும். அதெல்லாம் வேண்டாம், என் காதிலே ருது. புறப்படு, போவோம், ஹும்.

சோ.—எனக்கு என்ன வேண்டுமானாலும்—

ரண.—எனக்கு என்ன வேண்டும். நீ என் பின்னோடு வரவேண்டும். வேறொன்றும் வேண்டாம். புறப்படு. பதிற்போதே, (கன்னத்தில் ஒரு அறை பள்ளிரொன்று கொடுக்கிறது.)

சோ.—அப்பா—(ரணசேஸரி அவன் கழுத்தைப் பிடித்துத்தள்ள இருவரும் நிஷ்கரமிக்கிறார்கள்.)

அங்கம். 5

களம். 4

இ.—மந்திரேசம் அரண்மனை.

காலம்: காலை.

அமரேந்திரர்.—அம்பாலிகே. துக்கப்படுவதிலென்ன வருக்கிறது, துக்கப்படாதே; காலம் இப்படியே போய்விட்டது. நல்லகாலம் பிறக்கும். கெட்டகாலம் நீக்கும். பயப்படாதே.

அம்.—அப்பா, என் பராணகாதனுக்கு நல்ல காலம் பிறக்குமா பிறக்காது என்பதல்லவே என் விசாரம். மகக்ரூர ஹிருதயமுண்டவனுடைய சேரணிடைந்தில் கைதியாக அகப்பட்டுக்கொண்டாரே,

அவன் அவரை என்ன ஹிம்ஸை செய்வானே. நான் அரண்மனையில் விளையாமல் இருக்கிறேனே.

அம்.—அம்பாலிகே பயப்படாதே, சோன் ஒன்றும் செய்யப்பட்டுள். ரணசேஸரி இவ்வீட்டில்விட்டு சோநாட்டுக்குப் போனபிறகு உன்னுடைய சாதனைக் கண்டு பேசின விஷயங்களையெல்லாம் வந்து சொன்னானே. அவைகளை நினைத்துப்பார். அப்புறம் விசாரப்பட என்ன வேறுவருக்கிறது.

அம்.—அப்பா அதுஸரி. இருந்தாலும் ரணசேஸரி மிகவும் நல்லவருகையால் என்னைத் தேற்றுவதற்காகவே அப்படிச் சொல்லியிருப்பான் என்று தோன்றுகிறதே தவிர, நிஜமாகத் தோன்றவில்லை.

அம்.—அம்பாலிகே! அப்படியல்ல; ரணசேஸரி என்னிடம் தனிமையில் முதலில் சொன்னான். எப்படிக்கிருந்த போதிலும், உலகத்தின் கஷ்ட நிஷ்டேயங்களில் அடிபட்டுத் தேறினவருகையால் நான் கலங்கமாட்டேனென்பது அவனுக்கு நிச்சயமாய்த் தெரிந்த விஷயம். ஆகையால் அவன் என்னிடம் போய் சொல்லியிருக்க முடியாது. அன்றியும் என்னிடம் யோசனை கேட்கவந்தவருகையால் பொய் சொல்லியிருக்கக் கூடும் என்று யோசிப்பது மெத்த அஸம்பாவியம்.

அம்.—தப்பிப்பது வெகு ஸுலப லாத்யமென்று ரணசேஸரி அவரிடம் சொல்லியும் மாட்டவோமட்டேன் என்று அவர் சொல்லியிருப்பாரா என்று தான் எனக்கு ஸத்தேஹம்.

அம்.—அதுதான் மனித சித்தவருத்தியிலுள்ள ஒரு விசேஷம். நிஷ்கணங்கமான ஹிருதயமுண்டையவன் உன் பராணகாதன் என்பதற்கு அதுதான் ஒரு அடைபாளம். அதைக்கேட்டு நான் ஒரு வழியில் ஸத்தோஷிக்கவே ஸத்தோஷித்தேன்.

அம்.—ஸத்தோஷித்தீர்களா?

அம்.—ஆம், ஸத்தோஷித்தேன். ஏனென்றால் அவர் உத்தமகுண சீலரென்பது வெளியாயிற்று. அப்படிப்பட்டவர்களுக்குத் துக்கமும் ஷ்டகாலமும் வெகு காலம் நிலைத்து நிற்குமானால் அது பெறும் நீதிக்கே புறம்பு—ஆகையால் அவருக்குக் கேட்காமல் சீக்ரம் வருமென்ற எண்ணத்தால் ஸத்தோஷமுண்டாயிற்று. (வேவசன் ப்ரவேசிக்கிறான்.)

ஸேவகன்.—ரணசேஸரி வருகிறார்.

அம்.—ரணசேஸரியார்? நல்ல ஸமாசாரத்துடன் வருவாரா?

அம்.—என் மனதில் ஏதோ ஸத்தோஷ முண்டாசுறது. நல்ல ஸமாசாரமாயிருக்குமென்று நம்புகிறேன்.

(ரணசேஸரியும் சோமுனும் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்)

ரண.—ராஜா! நமஸ்காரம், அம்மா நமஸ்காரம்.

அம்.—போனகாரிய மெப்படி ரணசேஸரி?

அம்.—ஏதாவது பலன் கிடைத்ததா?

ரண.—இதோ இந்த ப்ரஹ்மஹத்தியைப் பாரு

ங்கள். இவனை ஒருவரு மரியா வண்ணம் மாறு வேடித்தம்போட்டுக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தேன்.

அம்.—இவன் யார்?

ரண.—இவன் தான் கரிக்காலச் சோழன்.

அம்.—கரிக்காலச்சோழனா? வாருங்கள்.

ரண.—இந்தத் திருட்டு அயோக்ய மாடுபிடிக்கிப் பயல்களில் அக்ரதாம்பலும் கொடுக்கவேண்டிய இங்க தாராமாவையா, வாருங்கள் போங்கள் உட்காருங்கள் என்று மரியாதை செய்கிறீர்கள். (சோழனை ஒரு அறை அறைகிறான்.)

அம்.—இருந்தாலும் அடிக்காதே.

அம்.—நமக்கே அறிதம் செய்தவனையிருந்தாலும் அவன் அரசன்ல்லவா? அவனைத் தஞ்சை மரியாதை யுடனேயே நடத்தவேண்டும்.

ரண.—மாடா, மன்னிக்கவேண்டும். கதை முழுவதும் கேட்டால் இவ்வீதம் இந்தப் பாதகனுக்கு சிபார்சு செய்யமாட்டீர்கள். இவன் நம்முடைய சஷ்டகால மனைத்திற்கும் காரணமாயிருந்தவன். இப்பொழுது வெகுதூரம் நடந்துவந்து சிசுக்களைப்பு அவனுக்கும் எனக்கும் அப்படியே இருக்கிறது.

அம்.—அப்படியானால் அவனுக்கு சாப்பாடு செய்தவை நீயும் சாப்பிடு, அப்புறம் பேசிக்கொள்வோம். காரியம் ஐயந்தானே.

ரண.—ஆம்மா— இன்னம் நான்கு தினங்களுக்குள் (அதாவது இங்கிருந்து மதுரைபோய்ச் சேர வேண்டியதற்குரியகாலம்) அரசனிறுந்த வியம்ஹாஸனத்தை, அவர் யடைவதற்கு வேண்டிய காரியங்கள் முழுவதும் செய்தாயிற்று. கையாடியிருக்கன். (ரணகேஸரியும் சோழனும் நிஷ்டராயிக்கிறார்கள்.)

அம்.—இது நிஜமாயிருக்குமா?

அம்.—ரணகேஸரி தீரவிசாரியாமலா சொல்லுவான்? என்னமோ இன்னும் சற்று நேரத்தில் எல்லாம் வெளியாகிறது.

(414-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

உண்மையாய் பிறருக்கும் தேசத்திற்கும் உழைத்த மது ஆம்நிலை பிறழாமல் இருக்கவேண்டும் என்று வண்ணமே நடந்துவருகின்றனரல்லவோ இவர்! இவர் போன்றவல்லவா இந்நியமாதராவின் ஸ்ப்புத்தர்கள்! இந்தியாது நிலைமையை தென்ஆபிரிக்காவில் சீர்ப்படுத்தியபிறகு அவர்கள் நிலைமையை இந்தியாவிலேயும் சீர்ப்படுத்தவேண்டுமென்னும் உயரிய நோக்கங்கொண்டவராய் இந்தியாவின் உண்மை நிலைமையைக் கண்டாக அறியவேண்டிய பிரயாணம் செய்கிறார் போலும் மேற்கூறியவண்ணம், இந்தியகா முன்னோட்டி இவர்உடனிய ஆதமச்சுதி யுத்தத்தில் தமிழ் நாட்டினரேயிடுகியும் மன உற்றுமையுடன் கஷ்டப்பட்டதாகவும் அத்தகைய சிறப்புயாய்த்த தமிழ் நாட்டைப் பார்த்து தம்முடன் கஷ்டப்பட்ட சிலரையும் கண்டுபோகத் தாம் வந்திருப்பதாகவும் சொன்னது அவரது தேசாபிமானத்தையும் நல்விறுதயத்தை யும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சிறுவர் ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S & LADIES' PAGES

மாதவி கங்கனம்

முதல் பாகம்

அத்யாயம்-5

(394-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அப்பதவியை அடையப்போகிறவன் தான் தானென்றும் அவன் எண்ணினான் அந்த ஸ்தானத்துக்கு வேண்டிய யோக்யதையும் குணதியசகங்களும் நாளாவத்தியில் அவனுக்கு உண்டாயின. அதுமுதற் கொண்டு ஹேமலதையின் அறைக்குச் செல்லும்போ தெல்லாம் அவனுடைய முகம் அதிகப் பாகசாமாய் விளங்கிற்று.

கைவலிநிற்கும் கோகுலதாவின் நோக்கம் தெரிந்து விட்டது. அதற்காகத் தன் லோகவேண்டிய உதவியைச் செய்ய அவன் விர்த்தமாயிருந்தான். னாதாரணமாய் இவ்விதயங்களில் ஸ்ஹோதரிகள்தான் அதிகமாய் உதவி செய்யக்கூடியவர்கள். குடும்பங்களின் வாழ்வுத் தாழ்வுத் ஸ்திரீகளைப்பாற்றுகிறது. விரீகளை யப்போன்ற ஸகலவிதத்திலும் சிறந்து விளங்கும் சிறுவனைக் காண்பதரிது. மனோதீரமும் காரயத்தில் கண்ணுமுடைய விரீஷ்டமும் கோர்த்தன் ஒரு குழந்தைக்கு ஸமரணம். இத்தற்குமும் பவமுறை தேவிபுரத்தாரணயம்சம் ஸத்தயம்முற்றுப் போருக்காலத்தில் தங்களுடைய ஸமார்த்தயதால் அனைத் காப்பாற்றிய இது ஸ்திரீ ரண்களைப்போல் இம்முறையும் கைவலிநியானவன் தன் உடன்பிறந்தனுக்காக உழைத்துத் தேவிபுரம் அன்னியர் கைவசப்பாதிருக்கும்படி காப்பாற்றுவதாக வாக்களித்தார்.

விரீவினிடம் கைவலிநிக்கு அத்தயத்தபாயம், பின்னர் உண்டாக்கூடிய ஊதியங்களை உத்தேசித்து கைவலிநியானவன் எவ்விதத்திலாவது ஹேமலதையைத் தன் தம்பிக்கு, மணம் புரிவிக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். பரிதினமும் ஸாயந்தரவேளையில் தடாகக் கரையிலாவது ஆயத்தண்டையாவது, உட்கார்த்த ஹேமலதையுடன் தேவிபுரம், அசன் அரசர்கள், தன் தம்பி, அவனது குணதிசயங்கள் இவற்றைப் பற்றி லுமால் பேசிக் கொண்டிருப்பான். அவன் மனயெல்லாம் ஹேமலதையை ஒரு வார்த்தை விடாமல் கவனமாய்க்கேட்பான். ஏற்கெனவே விரீகளைப்பற்றி அதிக மதிப்பாய் எண்ணியிருந்த ஹேமலதையின் அவன் வருக்காலத்தில் தேவிபுரத்து அநிபதியாய் விளங்கக்கூடும் என்பதைப்பற்றி ஸ்தோஷமுற்று அதே ரூபகமாயிருந்தான். அரண்மனையில் நடக்கும் விஷயங்கள் பரிதினமும் தன் ஊதிக்கேட்டிக் கொண்டிருந்ததனால் கோகுலதாஸனின் தாமதமெருவருக்கும் பயப்பட்டு வேண்டியதில்லை; தான் எண்ணினது நிறைவேறிவிடும் என்று மனங்களித்தார்.

இவைபெல்லாம் சதாரங்க ஆட்டம் போலிருந்தது. அரசனே வலியற்றவன், அவனுக்கு முன்னும் பின்னும் காவல்வேண்டும். ராணியோ அதிக வலிவுடையவளாய்த் தலைமை வகித்திருந்தான். ஆனால் இதர எண்களும் அவற்றயற்றிற் தேற்றவாயு சக்தியுடையவைகளாயிருந்தன.

ஒருநாள் ஸாயங்காலம் வழக்கப்பரகாரம் கைமலகையும் சைவலிநியும் நகவணத்தில் தடாகம் ஹெமயில் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் அப்போது திடீரென நரோத்தரன் அவ்விடம் வந்தான். ஹேமலதை அச்சத்தால் மெனனமாயிருக்க சைவலிநி நரோத்தரனை உட்காரும்படி உபசரித்தான்.

சற்றேறேற வரைக்கும் மூவரும் யாதொரு வார்த்தையுமின்றி சும்மாவிருந்தனர். கடைசியில் சைவலிநியானவன் அன்பார்த்த இனிய குரலில், "நரோத்தர, ஸமீபத்தில் உனது ஜீரீன் உன்வசமாகப் போவதாக ஊடொல்லாம் பரஸ்தாபம், இந்த சுபஸமாசாரத்தைச் சேட்க எனக்கு அதிக ஸத்தோஷமாயிற்று. ஜனங்களுள்லாம் உன்னைத் தங்கள் தெய்வமாகப் போற்று கிறார்கள். உனது பாட்டனார் அவர் காலத்தில் இருந்த பரகாரம் நீயும் ஜனங்களை ஸகலவிதத்திலும் ரகித்தது என்கெட்கும் அவர்களுடைய தண்டபுறியிருக்க முயல்வாயென்று நம்புகிறேன்," என்றான்.

"அப்படிக்கொரு பரஸ்தாபமும் என் காதில் விழவில்லை. ஊராருக்கென்ன? பொழுதுபோக்கு நிமித்தமாய்க் கண்டபடிபெல்லாம் பேசிக்கொள்கிறார்கள். எவ்வோதர், எனது ஜீரீன் எட்போது என் வசப்படுமோ நான் அறியேன். ஆனால் அவ்வாறு என் ஜீரீன் எனக்குக் கிடைப்பதன் காரணமாய் நீங்கள் தேவிபுரம் செல்லும்படிக்கு ஏற்படுமானால், நான் உட்கொடலும் வரைக்கும் என் ஜீரீனுக்கு ஆசைப்படமாட்டேன், ஒருவேளை பகவத் கடாகுத்தால் தேவிபுர வீரகார விஷயங்கள் வேறுவிதமாய்?"

நரோத்தரன் அத்தனுடன் நின்றதுவிட்டான். சைவலிநிக்கோ அதுண்டைய கருத்து விளங்கிவிட்டது, உடனே அவன் 'தேவிபுரத்துக்கும் வீரகாரத்துக்கும் செல்லி அநிக தூரமில்லை. ஸமீபந்தான். ஸஹோதரா, நாம் ஒருவரையொருவர் அடிக்கடி ஸத்தித்துக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் தேவிபுரத்துக்குத் திரும்பிப் போய்த் தான் தீரவேண்டும். முந்தைய வருஷமுமாயிற்று. அதற்கு அதிகமாயும் ஆயிற்று, இவ்விரு குடும்பத்தினரும் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிந்து' என்று கூறினான்.

"சைவலிநி, இன்னும் நாம் பிரிந்திருக்க வேண்டாமோ?"

"ஸஹோதரா, நானே ஸந்தீஜாதி; புருஷர்களுடைய யோசனைகளும் அவர்களுடைய ஏற்பாடுகளும் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒன்று மாய்தான் நான் பலமுறை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தேவிபுரத்தார் பூர்வத்தில் அநிக பரஸ முற்றிருந்தார்களென்றும், அக்காலத்தில் அவர்கள் புரிந்துள்ள வீரதீரச் செயல்சீரையும் அவர்களுடைய ஸ்ரேஷு

விரோதங்களையும் என்றைக்கும் தேவிபுரத்தார் கவனமாய்ப் பாராட்டுகிறார்களென்றும் பலர் சொல்கின்றனர். மீன் இனம் நிலத்தின்மீதும், பகிஜாதி ஜலத்தினடியிலும் எவ்வளவுகாலந்தான் உயிருடனிருக்கும்?"

இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது சைவலிநியும் வீட்டிலிருந்து யாரோ ஒருவர் கூப்பிட்டு வே, அவன் எழுந்து ஸாயங்காலம் வீட்டைத் திருத்திக் கோலமிட்டு விளக்கேற்றும் வேலைமயப் பார்க்கப் போய்விட்டான். நரோத்தரனும் ஹேமலதையும் மாச்சரம் தனித்திருந்தார்கள். சைவலிநி கூறிய மொழிகளைக் கேட்டு நரோத்தரனுடைய முகவிலாசம் மாறுதலடைந்தது, அவன் சிந்தையில் ஆழ்தான்.

ஆறுமாதத்தில் பூரண சந்தான் பக்காசித்துக் கொண்டிருந்தான். அதுண்டைய க்ரணங்கள் காற்றால் சிறு சிறு அலைகளாகத் தத்தளிக்கும் கடாகரீரில் அசைவுற்றுப் பரதிபலிப்பது பார்ப்பதற்கு யிகவும் ரமணியமாயிருந்தது. மத்தமாருதம் வீசுவதால் வருஷக்காலிலிருந்து ஒருவிதமான த்வனி வணமுமுவதும் சப்சித்துக்கொண்டிருந்தது. அதே இடத்தில் பால்யத்தில் நரோத்தரன் அடிக்கடி விநோதகதைகள் அநேகம் சொல்லியிருந்த வழக்கம் தன் ரூபகதைக்குவர ஹேமலதை அப்போது தலைநிமிர்ந்து நரோத்தரனுடைய முகத்தைப் பார்க்கலானான். நரோத்தரனுடைய அழகிய முகம் சந்தாநாந்தியின் மலிமையால் பரிசீலிக்கக்கூடிய அழகுடையதாய் விளங்கிற்று. அத்தருணம் அவன் த்ருவநக்ஷத்ததை உற்றுநோக்க, அநையொட்டிய கதையொன்று அவன் நினைவுக்கு வந்தது.

"ஹேமலதே, நீ குழந்தையாயிருக்கும்போது ஸாயங்கால வேளையில் எத்தனை கதைகள் கதை இவ்விடத்தில் உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன், உனக்கு ரூபகமிருக்கிறதா?"

"ஆம், அநையென்றதான் நானும் சற்று முன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்."

"நீ இப்போது பெரிய மனுஷி யாய்விட்டாய்; என் கதைகளைக் கேட்பதில் உனக்கு இப்போது ஸ்வாஸ்ஸம் போய்விட்டது."

"ஸ்வாஸ்ஸம் இராமலென்ன?" என்று மெதுவாய் சொன்னான்.

"அப்படியானால் கேள். அதோ இருக்கின்றதே, அந்த நக்ஷத்தம் உனக்குத் தெரிகின்றதா?"

"அந்த மரத்துக்கு நேரே?"

"ஆமாம், அதன் பெயர்தான் த்ருவ நக்ஷத்தம்."

"சாசுவதமும் ஸத்யமுமானது என்பது அதன் பொருள்."

"என் அதற்கு சாசுவதமும் ஸத்யமுமானது என்று பொருள்?"

"ஹேமலதே, அந்த நக்ஷத்தத்தை யொட்டிய கதையொன்று வழங்கிவருகிறது."

ஹேமலதை இன்னும் தன்னைவிட்டு அகலாதமுற்கதைப் பருவத்துக்குரிய ஆர்வத்துடன் நரோத்தரனை

‘அக்கதை யென்ன? எனக்குச் சொல்’ என்று கேட்டான்.

“ ஒருகாலத்தில் அரசன் ஒருவனிருந்தான். அவனுக்கு இரண்டு மனைவிகள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு பிள்ளையுண்டி. அரசனுக்கோ ஊதகப் பத்தியிடத்திலும் அவருடைய பிள்ளையினிடத்திலுந்தான் ஆசை யெல்லாம். இவ்வைய பத்தியைப் பற்றியாவது அவர் வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளையைப் பற்றியாவது அரசன் சற்றுவது கவனிப்பதில்லை. அவன் தனியே தன் கணவன் பாராமுகமா யிருப்பதைப் பற்றி எண்ணியெண்ணி அடிக்கடித் தன் பிள்ளையுடன் ஒரு குடிசைக்குச் சென்று அழுதுசொன் டிருப்பார். சிறுவனுக்கோ தன் தாயார் அழுவசன்காரணம் புலப்படவில்லை.

“ ஆனால் அவனுக்கு ஸரியான வயது வந்தவுடன் ஒருநாள் அவன் தாயார் அவனைமழைத்து ‘அப்பா குழந்தாய், நான் அரசனுடைய மனைவியாயும் நீ அரசனுடைய மகனாயிருந்த போதிலும் கம்மப்போல் இவ்வாசில் கட்டத்தையுடையவர்கள் வேறெவருங் கிடையாது’ என்று தன் குற்றைய யெடுத்து அவனிடம் சொன்னான். இதைக் கேட்டவுடன் அச்சிறுவன் வருத்தமுற்றவனாய் அப்புறம் அகன்றான். சிற்று தேரஞ் சென்ற பின்னர் திருப்பிவந்து, ‘அம்மா, இவ்வாசில் கீர்டம் புணையும் மன்னர்கள் அடைபும் ப்ராபாத்தைக் காட்டிலும் விசேஷமான ப்ராபாமும் கீர்த்தியும் பெறுகிறேன்பார். இன்றுமதல் நான் இவ்வாசில் ஸ்ராவலி கோலம் தரித்தப் பகவானைத் தானம் செய்யப்போகிறேன்’ என்றான்.

“ அச்சிறுவன் பெயர் தன் த்ருவன். சாகவதமுட்பவத்புமுமுடையவன். அவன் அரண்யஞ் சென்று அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த ஒன்றான பாரம்பொருள்க் குறித்த ஓபாமல் த்யானஞ் செய்து சடைசியில் யாவாலும் போற்றப்படும் முனிவனுயினான். காட்டிலுள்ள சக்ரவர்த்திகள், மஹாராஜாக்கள், ராஜாக்கள் அனைபரும் அவருடைய பாத சமலங்களில் வீழ்ந்து அவருடைய ஆசீர்வாதத்தை எதிர்பார்த்தவராயினர். அவர் தேஹவ்யோனாமான பின்பு நகபந்தங்களில் ஒன்றாய் விளங்கினார். என்னைக்கும் சாகவதமாய் வலயத்தகக் கோர் அறிகுறியாயும் அவர் எப்பொழுதும் ஆஹாயத்தில் பங்காசித்தக் கொண்டிருக்கின்றனர்.”

“ ரேவந்தா, மிகவுமினிசையான கதை. கேட்கக் கேட்டு ஸ்வாசரஸ்யமா யிருக்கிறது. தேவிபுரத்தக்குச் சென்று வசித்திருக்குப்போது அந்நகபந்தத்தைக் கண்ணுறுப்போதெல்லாம் எனக்கு இக்கதைஞாபகம் வரும்.”

“ ஹேமலதே, கதையும் இனிமையானதுதான்! அக்கதையினால் விளங்கும் நீத்யும் அதைவிட இனிமையானது. ப்ராதி இரவும் அந்நகபந்தத்தைத் தவறாமல் தர்சனஞ் செய்துவா, என்னைக்கும் சாகவதமாயும் ஒரே நிலையாயும் வலயம் தவறாமலும் இருந்தவா, நீ தேவிபுரம் செல்லவேண்டிய அவசியமில்லை.”

அத்யாயம்-7

தூர்க்க்பூஜை : படதுப் பந்தயம்

மழைகள் ஓய்ந்தவிட்டன ஆஹாயமெல்லாம் மப்பு மந்தாரயின் தீர்வையணமாயிருந்தது. செடி கொடி கள் யாவும் பெய்த மழையால் புத்தியிற் கொண்டன வாடப் பார்க்குமிடமெங்கும் ஒரே பச்சை நிறமாய் கண்களைக் குளிர்ச்செய்தன. சில தினங்களுக்கு முன் இருகடையும புரள ஓடிய வெள்ளங்கடனெல்லாம், தணிந்துவிட்டன. ஆற்றுக் கால்வாய்களும் ஜலம் கிடாமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அங்கங்கு கொடிநீரும் அருநீருந்தான் கசிந்துகொண்டிருந்தன. க்ராமாந்தரங்களிலெங்கும் புரட்டாசி கிப்பசி மாத அறுவடை ஆரம்பமாய்விட்டது.

இக்காலத்தில் இந்தியாவின் பல பாகங்களில் விரிவூ ஹ வஹனத்தையுடைய உமாதேவியை யாவரும் பூஜிப்பதழைக்கம். ஸூரியன் விரிவூத்திலிருந்து கன்னிகைக்குச் செல்கிறான் என்னும் வானசுலத்ர உண்மையைத்தழவி இவ்வுத்தலயம் அதுஸரிக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் இந்த எல்த்ர உண்மை ஜனங்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் ஏராளமாய்த் தான யாதிகளைக் கொடுத்து ரகித்தும் தேவிபெண உமாதேவியை உபாஸனைசெய்கிறார்கள். ராஜபுத்ரர், மஹாராஷ்டிரர் முதலிய கூத்திய தொழிலினையுடைய ஜாதியார்கள் தங்கள் கத்திகேடயம் முதலிய ஆயுதங்களை வணங்குவதும், வரும் மாரிகாலத்து நடத்தவேண்டிய ஏறாடுகளைச் செய்தும் இக்காலத்தில் தான். வடஇந்தியா முழுதலும் ஸரவ ஜனங்கடும் வாத்தயம், கோவடிம் முதலியவற்றுடன் இப்பண்டுகளையே அதிக உல்லாஸமாய் அதுஷ்டிப்பார்கள்.

இப்பண்டுகளின் கடைசிகளின் வந்தது. வீரகரா முழுதலும் ஸூரியன் ஒளிபால் ஜவலித்தகொண்டிருந்தது. ஜமீன் தாரருக்கு வந்தமளிக்க அவருடைய மானிகைக்கு முதன்முதலில் வந்தவர் கோகுலதாஸ் தான்.

ஜமீன் தார தம் மந்திரி செய்தவந்தனங்களை அங்கீகரித்து “கோகுலதாஸ், நீர் வெகுதாலமாக விச்சாலகாதகம், கம்பிக்கைக் கோரம் என்பவையென்றும் கிருஷித்தயின் தி மனோவாக்குக்காயசுத்தியுடன் எமக்காக இரவுகல் என்ற வித்தயானமேயில்லாமல் உழைத்துவருகிறீர். ஆயினும், உமது காரியம் மந்திரம் இன்னுங்கைக்கானே” என்று விடை பகர்ந்தார்.

“ என்னுடைய முன்னோர்கள் சென்றவழியே நானும் செல்கிறேன். அவர்கள் உழைத்துவந்த வண்ணமே எனும் நானதுவரைக்கும் உழைத்துவந்த கொண்டிருக்கிறேன். நான் கோரிய காரியம் அதிக சீக்கரம் விரித்த பெறும். இது தின்ணம்.”

“ இதை வார்த்தைதான் இத்த ஆறுமாலமாய்ச் சொல்லிவருகிறீர், ராஜாமன்விலிற் ஒரிஸ்ஸாவில் ஆய்காநியர்களுடன் மல்லிட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர். அவருடைய காரியத்திரியோ மது விவ்யத்ததை மூலியில் பட்டாசுக் கட்டிப் போட்டுவிட்டுத் தூங்குகிறீர்.”

“ராஜாமான்விலிற் றுரிஸ்ஸாணைக் கைப்பற்றி அக் பரத ராஜ்யத்துடன் சேர்த்துவிட்டார். தன்னுடைய கார்யதரிசு செய்துள்ள ஏற்பாட்டையும், அவர் பிறப் பத்திருக்கும் கட்டளையைப் ராஜாமான்விலிற் றாஜ மஹல் வந்தவுடன் காயப்படுத்தினார்.”

“ஆனால் ஏற்பாடு ஆய்விட்டதா?”

“ஏற்பாடு ஆய்விட்டது. ஆனால் இன்னும் அமுலு க்குவாவிடவில்லை. இப்பண்டிகைகளெல்லாம் முடிவு பெற்றவுடன் காம் தேவிபுரம் போய்ச் சேரீவோம்.”

“எனது ஆப்த மித்ரரே, மிசுவம் ஸந்தோஷம். ராஜா மான்விலிற் ஏற்பாட்டை உறுதி செய்வது ஜிஜீவகாஜா? அவர் ஒன்றும் தடைசொல்லமாட்டாரா? நரேந்திர னது பாட்டினரைப் பற்றி அவர் சொன்னிருக்கும் அபிப்பாயத்தையும் வீரகேதகத் தாஜகுடும்பத்தாரிடம் அவர் காட்டும் அன்பையும் நினைக்குங்கால் என் மன தில் சிறிது ஸம்சயம் ஜனிக்கின்றது. அவ்வித பயத் தாக்கு வேறு ஒன்றுமில்லையே?”

“ராஜாவுக்குத்தான் தலைக்குமேல் வேலையிருக்கின் றதே. இந்த நரேந்திரனைப்பற்றி யமஹாஸமாசாரத்தை த்தான் அவர் உட்கார்த்து கவனித்துக் கொண்டிருக் கப் போகிறாரோ? ராஜமஹல் வங்காளத்துத் தலை ககாரகவிட்டார். இனி ராஜபுத்தனத்தில் தன்னிருப்பி டுமாகிய ஆம்பர் நகரைப்போல் ராஜஹலைபும் கோ ட்டை கொத்தளங்கள் கட்டிப் பத்தோபஸ்து செய்யும் வேலையை அவர் சீதரம் செய்த முடிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஆப்கானியர்கள் இன்னொருமுறை ஒருகை பார்க்கப் பரய்நன்கு செய்வார்கள்.”

“அவருடைய வீரத்துக்குச் சிறிதும் இளைத்ததா கக்காணை. அவருடைய புத்திசாதுயம். இம்மாதா ணத்தலைவிட்டு நீங்குமுன் அவர் நமது வங்காளத்தில் மொகலைய அரசாட்சியை வலிவாய் ஸ்தாபித்து விட் டார். இனி ஆப்கானியர்கள்பூண்டே அடியோடு சித் துவிட்டது போலத்தான். எக்காரியத்தை எடுத்தா லும் அதைப் பூர்த்தியாய்க் கடைசியரைக்கும் செய்த முடித்த பின்னர்தான் மறுவேலையைப்பற்றி அவர் யோசிப்பார். கார்யங்களை அரைகுறையாய்ச் செய்து போட்டிவைப்பது அவருடைய ஸ்வபராமன்யு. தன் னுடைய செல்வாக்கைப் பின்னும் பலப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்று அவர் வங்காளத்தில் நல்ல உயர்வுகளைக்கொண்ட யொருத்தியை நடுகின்றன ரென்று ஊரெல்லாம் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.”

“அவருடைய வீரநீரபுத்திரகிய ஜகதவ்விக்குக்கா?”

“இல்லை, தமக்கே தான்.”

“என்ன, அதிகசயமாயிருக்கிறதே. ராஜபுத்ர யுத்த வீரரொருவர் வங்காளத்துப் பெண்ணை மணம்புரிய உத்தேசிப்பது!”

“என்ன அநிசயம்? இதற்குமுன் எத்தனையோ ருறது இவ்வித ஸம்பந்தங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. யுத்தவீராயிருந்தாலென்ன? அவர்களுக்குப் பெண் பிள்ளை என்ற ஆசை கிடையாதோ? ஸ்திரீகள் விலையில சிக்காதாயா? உலகத்தையெல்லாம் நடுங்கச் செய்து தாஜபேரிகை முழுக்கிய ராஜாதி ராஜர்கள்

கூட ஸ்திரீகளைக் கண்டு தமது கர்வமடங்கி அவர்கள் முன், குமுறக்களைப்போல் ஸாதுக்களாய் விட்டிருக் கிறார்கள்.”

கோகுலதாஸ் இவ்வாறு உலகத்துக்குப் பொது வாய்க் கூறிய மொழிகளின் உட்கருத்து வகுமார ருக்குத் துணர் விளக்கிறார்.

“கூட்பீறாம் மஹாராஜா அவர்களுடைய புத்திரியை விவாஹம் புரிந்துகொள்வதால் அவர் உத்தர வங்காளத்தில் தம் செல்வாக்கை அதிகரித்து அக் பரத ராஜ்யத்தைக் கிழக்கில் பலமாக அஸ்திவார மிட்டு நிலவிறறுத்துவது ஸாத்யமாகும் ஆப்கானியர் கள் பயம் அடக்கிவிட்டதென்றாலும் இன்னும் அவர்கள் அடியோடு தொலைந்தபாடில்லை. அதுவு மன்றி தெற்கிலிருந்து ஸமுத்ர மர்ந்தமாய்ப் புதிய சத்கருக்கள் ஒரு தேசத்தார் சப்பல்களில் வந்து வங் காளத்தைக் தாக்குகின்றனர்.”

“ஆமாம், சுடற்கொள்ளைக்காரக் கூட்டங்கள் வந்து நமது துறைமுகங்களையும், வாய்க்காலங்களையும் கப்பல்களையும் தவம்ஸம் செய்வதாகவும் அக்கூட்டத் தார் நமது ஊரார் களைப்போல் கருத்த மென்கியுடைய வர்கள் அல்லரென்றும் அடிக்கடி நமக்குச் செய்தி வருகின்றதே. தமக்களைப்பற்றிய யதார்த்தமான விவரங்கள் உமக்கு ஏதாவது தெரியுமா?”

“அவர்கள் ஒரு பயங்கரமான கடலோடி ஜாதியா ர்கள் அவர்களுடைய ஜன்மபூமி போர்க்கல் என் னும் ஓர் ஐரோப்ப நாடு, அக்கொள்ளைக் கூட்டத்தா ர்களின் தலைவர்களுள் ஒருவருகிய ஸபாஸ்டியன் கெனலேஸஸ் என்பவன் கங்காநதியின் முக தவாரக் கக் கருகிலிருக்கும் ஒரு பெரியதீவைப்பிடி த்துக் கொண்டான். சிலர் ஹம்சொன்னைப் பிடித் துக்கொண்டு சுற்றுப்பக்கத்து கர்வவாஸிகளைக் கிறிஸ்தவராகும்படி கிரிப்பாதித்து வருகின்றார்கள்.”

“இது என்ன, எல்லாம் அளத்தமாயிருக்கிறதே. ஆப்கானியர்கள் ஒதித்தார்களென்றால் புதிதாய் இன் னொரு விரோதிகள் கிளம்பியிருக்கின்றன.”

“தரையின்மீது சத்கருக்கள் ஆப்கானியர்கள் ஒரு வர்தான். ஆனால் ஸமுத்ரமர்ந்தமாய் வந்து எதிர்க்கப் கூடிப் பகைசுவாக்கள் பலர் உளர். இந்தப் போர்க்கல் தேசத்தினர் உள்நாட்டில் பரவியசிறுது ஹிந்து முஹம்மதிய ஸ்திரீகளைக் கவர்ந்து செல்கின்றனர்; புருஷர்களைப் பல விதங்களிலும் ஹிம்ஸை செய்கிறார்கள். ஆனால் இப்போர்க்கேசியர்களுக்கே சில சத்கருக்கள் புதிதாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றனர். இங்க லண்ட், ஹாவண்ட் இந்த ஐரோப்ப நாட்டினர்கள் ஸாகராதிபத்யத்தைப் போர்க்கேசியர்களிடமிருந்து கைப்பற்ற அதிக ஊக்கமாய் முயற்சியெய்து வரு கின்றார்கள். இரு திரத்தாரக்கும் இதுவரையில் பல போர்கள் நடந்திருக்கின்றன.”

“கோகுலதாஸ், உலகம் காம் எண்ணியிருந்ததை விட பெரியதாக இருப்பதாகத் தெரிகின்றதே! அத் தல் காம் கேட்டேறியாத பல தேசங்களும், பலஜாதி

ஜனங்களும் வசிப்பதாகவும் இப்போது நாம் அறிகிறோம். ஏன் இந்த வெளிநாட்டினர்கள் மதது தேசத்தின் நாடி வருவல் வேண்டும்?"

"மனிதர் உணர்த்துகின்றும் வடதேசங்களில் இருந்து பரந்தவருமும் குளிர்சாலங்களில் எப்படி பகிர்ந்துகிட்டுக் கூட்டம் கூட்டமாய்த் தென்திசை நோக்கி இராதேய இத்தியாவுக்கு வருகின்றனவோ அப்படியே ஒன்றும் உத்பத்தியாசாத மேலையத்தேசங்களிலிருந்து நம் செல்வ பூமியின் கிசலாய்த்தையும் வ்யாபாரத்தையும் அதிக வேலைப்பாடமைக்க மது நாட்டு கைதொழில் ஸாமான்களையும் மதது தேசத்தில் பயிராகும் வானலை தரவயங்களையும் நாடி வருகின்றனர்."

"இவர்கள் வருவது கேவலம் வ்யாபாரத்தையும் செல்வத்தையும் சுருதியா? அவற்றைவிட அதிகமான எண்ணங்கள் அவர்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் மது நாட்டில் நாடி நகரங்கள் ஸம்பாதித்து ராஜ்யாதிசாரம் செலுத்தும் உத்தேசமும் கொண்டிருக்கிறார்கள்."

"மொகலாயரால் ஜயிக்கப்பட்டு அப்போது அரியபுத்தி சாதியத்தால் ஓர் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு ராஜ்யமாவதில் முறைய சந்த விரங்கலக் கண்ணைக்காக்கப்பட்டுவரும் இந்த தந்த ராஜ்யத்தில் அந்த நாடோடிகள் வைத்திருக்கும் எண்ணம் நிறைவேறு மென்பது கேவலம் உணவுக்கு ஸாமானம்."

"ராஜகுமர்ப்புகள் ஏற்படுவது, தமையத்தேசக்குவதும், இளைப்பதும், கவிசகதியடைவதும், கடைசியாய் கசிப்பதும் ஸ்ஹஜந்தான். அவருடைய புத்திரபொன்றார்களும் அப்பகாப்போலவே அவ்வளவு ஸமர்த்தர்களாய் இருப்பார்களென்பது என்ன நிச்சயம்? அப்பரும் அவரைச் சேர்ந்த மொகலாயர்களும் ஆப்காசியர்களே விரட்டியவிதமே ஐராய்ய ஜாதியர்களும் இந்த மொகலாயர்களை அடித்தோட்டினாலும் ஒட்டலாம்."

"கோருவதாஸுக்கு தன்ஸமயம் இருக்கும் கவலைகளே தலைக்கு மேலிருக்கின்றன. வெள்ளயர்கள் வந்து இப்பயாசை அரசுபுரியும் காலத்திற்குள் கோருவதாஸ்பரலோகம் சென்று விட்டிருப்பார். அசைப்பற்றி அவர் ஏன் இப்போது மனக்கவலையுறவேண்டும்? அதோ அந்த நிலங்களில் கலைந்தாண்டு நெற்கதிர்கள் முற்புவதற்குமுன் தன்னுடைய எஜமானர் தேவிபு மானிகையில் வானுக்குவெணைக்கோருவதாஸு கண்குளிரக் கண்டு களிப்பார் என்பது தின்னம்."

சுல்லகூத்தந்த சதயம். அதாவது சந்தான் தல்யமாய் ப்ரகாசிக்கத் தொடங்கிய பதநாம் நான், அன்றையதினத்தான் பண்டிகையின் முடிவு நான். ப்ரதி ஆயங்கள், வீடுகள்தோறும் தேவதார்த்தசீனை நடந்து கொண்டிருந்தது. நல்ல ஆகடனைத் தாதித்துக் கொண்டு க்ராமவாலிசன் அனைவரும் கூட்டம் கூட்டமாய் நகரத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஸூரியோதய காலத்தில் கணக்கு வழக்கின்றி

ஸ்திரீசன் கும்பல் கும்பலாய்க் கங்காநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் தெருக்களில் ப்ரமாதானகோஷம் செய்து ஆரவாரித்தக் கொண்டிருந்தார்கள். நகரமுழுவதும் யாவரும் ஸ்திரீகளுக்கோஷமாயிருந்தனர்.

நகரத்தில் வந்து குவித்திருக்கும் எண்ணிறந்த ஜனங்களின் பெழுதுபோக்கிற்காக நவகுமார் அன்றையதினம் மத்யானம் ஒரு பந்தயம் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். மானிகால் முடிவில் வங்கானத்து ஆறுகளும் ஓடைகளும் பூர்ணமாயிருக்கும்போது குடித்தனக்காரர்கள் படருபந்தயங்களில் அதிகணக்கமாய்க் காலங்கழிப்பார்கள். வேகமாய்ச் செல்வதற்காகக் கட்டப்பட்ட நீண்டநெருங்கிய படகுகள் ஒவ்வொன்றும் பதினாறு அல்லது இருபது படகோட்டிகளுடன் மும்பலாந்தயமில்லாத வேகத்துடன் கங்கைப்பாற்றில் ஓடும். நீராவிக்கப்பல்கள் ஏற்படுமுன் இந்தப்படகுகள் வேகத்தில் இணையற்றவாயிருந்தன. இப்பந்தயங்கள் க்ராமந்தாம், நகர்ப்புறம்ல்லாவிடங்களிலும் நடைபெறும். இத்தகைய பந்தயங்களில் அப்படகோட்டிகளுக்கிருக்கும் ஆத்ரமும் சுறுசுறுப்பும் காட்சி காண்போர்களுக்கு உண்டாகும் ஆனந்தமும் சொல்லத்தாமதம்.

பல ஆண்டுகளாக அதுஸரிக்கப்பட்டுவரும் வழக்கப்படி நவநூவருஷம் இப்பண்டிகையின் கடைசிதினத்தன்று வீரநகரத்தில் இப்பந்தயங்கள் வெருவியாய் நடைபெறும். தாம் வீரநகரத்தில் தங்கியிருப்பது துதநான் கடைசியாண்டு ஆதலால் நவகுமார் இவ்வருஷத்தப் பந்தயங்களை எப்போதும் காண்ப்பட்டிராத ஆடம்பரத்துடன் நடத்துவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தார்.

கங்காநதியின் கீழ்க்கரையில் ஸுமார் இருபதினாயிரம் ஜனங்களுக்குமேல் கூடியிருந்தனர். குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு முன்னே ஜனங்கள் அபரிமிதமாய்ச் சேர்ந்துவிட்டனர். வீரநகரத்து உயர்குலச் சிமான்களுக்காக ஒரு பந்தலும் வீரநகரத்து ராஜகுமர்ப்பத்தைச் சேர்ந்த ஸ்திரீகளுக்காக பந்தயேகமாக ஒரு பந்தலும் போடப்பட்டிருந்தன.

வீரநகர தேவிபுரங்களில் அதிக ஸமர்த்தான படகோட்டிகள் நிறைந்த பதினாறு க்ராமந்தார்கள் பதினாறு படகுகளில் ஆவலுடன் காத்திருந்தனர். உருவத்திலும் நீளத்திலும் ஒருபுறக்கொருபுற தாரதயம் கிடைபாது. ப்ரதிபடகிலும் இருபது படகுக்காரர்களும் ஒரு சுக்கானப்பிக்கிறவரும் இருந்தார்கள். நவகுமார்தான் மத்யஸ்தர். தமக்கு உதவிபுரிய அவர் வீரநகரத்துப்ராதான உத்யோஹஸ்தர்கள் இருவரை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

விட்டிலிருந்து புறப்படுமுன் நவகுமார் தம் மனைவியைப் பார்த்தப் பத்யஸ்தானத்தில் ஸ்திரீகளுக்காகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் ப்ரத்தயேக ஏற்பாட்டை அவ்நிடம் சொன்னார். அதற்கு அவருடைய பதிரி, "எங்களுக்காகத் தாங்கள் இவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக்கொண்டதைப்பற்றிக் கேட்க எனக்கு யிக

வும் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது. நமது வேலமலைக்கு இத்தசமிய பந்தயங்களைக் காண்பதில் அதிகப் பிரியம் சிறு பெண்ணையிருக்கும்போது நரோத்தான் அவளைப் பலமுறை கங்கைமரத்தில் படகில் அழைத்துப்போயிருக்கிறான்” என்றான்.

“நீ மஹா செட்டிக்காரி, நீ பிடித்தபிடி உடம்புப் பிடிதான். அதை எவராலும் அசைக்கமுடியாது. நமது பாய்ச்சனங்க செல்லாம் பூர்த்தியாய்விட்டன; பலன் வித்தித்து விட்டது. இந்த உதவலாதிகள் முடிந்தவுடன் நாம் எல்லோரும் தேவிபுரம் போவோம். வீரநகரத்தைப் பிரிபாலிக்க சகரவர்த்திய வர்களுடைய ஏஜண்ட் ஒருவர் வருகிறார்”

“நமேந்திரனுக்கு ஏற்றப் பாயம் வருமவரையில் அவன் நாமோதானே தேவிபுரத்தில் வலித்திருப்பான்?”

“நரோத்தான் ஸ்வயாதிகாரி; அவனுக்கு ஏழாமான் அவனேதான். ஆனால் அவன் ஒருவேளை தேவியுரத்திலிருந்து இவ்வுடப்பட்டால் நம்மைத் தேடிவந்தவனை நாம் ஒரு விருந்தாளியாய் ஆரக்கத் தடைகிடையாது.”

“அது போதும். இனி ஆகவேண்டிய காரியத்துக்கு நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்” என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான் நவகுமாரருடைய மனைவி.

“இவளோ அதிக ஸமர்த்தை; இவளை வெல்வது அளாதீயம். மேலும் இவள் சொல்வது மெய்தத்தில் என் மனதுக்கு யுத்தமென்றுதான் படுகிறது. கோகுலதால் நம்பிக்கையானவர்தான். இதுவரைக்கும் அவர் நமக்கு கல்வையே செய்துவந்திருக்கிறார். அவருடைய முயற்சிகளும் அந்தரங்க ஏற்பாடுகளும் பரஹ்மதேவனாலும் கண்டறியக்கூடாது. ஆனால் ஆரதைக்குப் பகல்வெளிச்சத்தின் குணம் எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவுதான் தெரியும் அருக்கு குலம் கோதாம் இவற்றின் பெருமைசிறுமையும், குடும்ப வ்யவஹாரங்களும், ராஜ்யவாண்விக் கூப்பீ ஹார் இளவரசியை மணம்புரிவதாக அவர் சொன்னார். மான்விலித் தாம் செய்யும் காரியத்தின் பலனை கண்காணிப்பார். வந்தரள மாகாணத்தப்போலவே நமது சிறு ஜனீன்களையும் தருத்த நம்பத்தங்களால் ஒன்றுசேர்த்து பலப்படுத்திக்கொள்ளலாம்” என்று நவகுமாரர் தமக்குள் யோசிக்கலானார்.

ஸதீர்யஸ்தனை ஸமயத்துக்கு ஒருமணி நேரம் தான் இருந்தது. பந்தயத்துக்கு எல்லாம் வித்தமாய் விட்டது. ஸ்தீரீகள் தங்களுக்கு என்று ஏற்படுத்தப்பட்டபந்தயில் வந்து உட்கார்ந்தனர். நவகுமாரரைச் சுற்றிலும்பெரிய உத்யோகஸ்தர்களும் உயர்ந்த பட்டாடை தரித்த வ்யாபாரிகளும் அமர்ந்திருந்தார்கள். மஹா ஸமர்த்தர்களான படகோட்டிகள் ஆவலுடன் நின்றுநின்றனர். இருகரைகளினின்றும் இருபது முப்பதினாயிர ஜனங்கள் கண்டொட்டாமல் பந்தயப்பட்டுகளை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அம்மாலுயிகளின் பரந்தமார்புகளும் பருத்து உரு உட்புஜங்களும் அவர்கள் அதிக பலவாண்களென

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

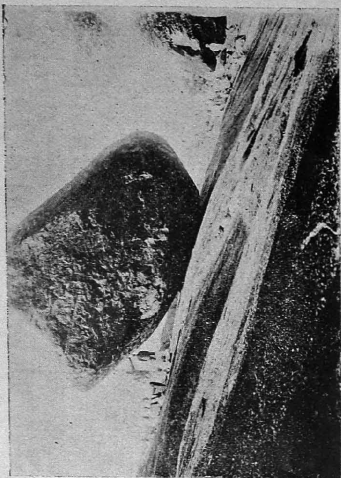
நமது சகரவர்த்தியின் ஜன்மநீயம்:—இவ்வருஷம் பிரிடிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தில் சகரவர்த்தியாரின் ஜன்மநினைமானது உத்தியோக முறையில் கொண்டு டாடப்பட்டமாத்ராதேனைச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் இவ்வருஷம் இவ்வையபவத்திற்காக ஷ்சேரி சுளுக்குப்போதுவாக விடுமுறை நான் கொடுக்கப்பட்டமாத்ரது.

* * *

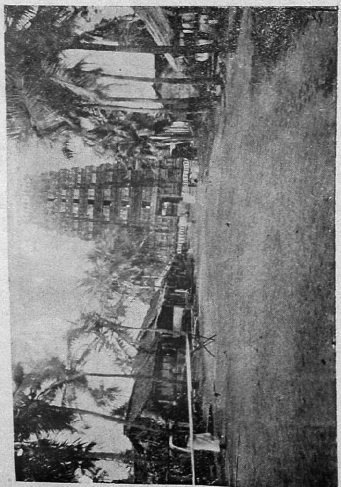
காலச்சேர்மநீயம் ஏ ராஜாராமப்பர்:—இவர் சென்ற ஏப்ரல் 22 வயசு முக்கியமை காலஞ்சென்றாரெனக்கேட்டு மிகவும் வருந்துகிறோம். இவர் டீ. ஏ. பர்க்கை தேர்னதும் உபாத்திமைத்தொழிலு என்று, மதரை நேமல் ஹைஸ்கூலில் தலைமைஉபாத்தயாயராயிருந்தார் மதரை கல்வாலை ஸர்க்காரால் எடுப்பிப்போனபிறகு, அக்கலாசாலை நேமல் ஹைஸ்கூலாரிடம் வந்தது. அப்பொழுது ராஜாராமப்பர் சொற்பகாலம் ப்ரிண்டிபாலாக இருந்து, பிறகு காலஞ்சென்ற வெங்கோபாசாரியார் அந்த ஸ்தானத்திற்கு வந்தபோது, முதல் போதகசரியராக இருந்தார். 1910-ல் கன்விக் கோட்டைக் காலேஜுக்கு ப்ரிண்டிபாலாக ஒரு வருஷம் சென்றிருந்தார். ஸ்ரீமாத் தேவகோபாசாரியார் திடீரென இறந்தபோனபிறகு, நம் ராஜாராமப்பர் அவருடைய ஸ்தானத்திற்கு கீயமிக்கப்பட்டார். மதுரைக் கலாசாலைக்கு இவர் ஊக்கத்தான் உழைத்து வந்தார். சிறிதகாலம் உட்படி அசவுக்கியமாயிருந்தனரோனும், குணப்பட்டுவிவார் என்று கருதப்பட்டெடுத்தது. திடீரென இவர் இறந்துவிட்டாரென கேள்விப்பட்ட மனமுடைந்து வருந்தவேண்டியிருக்கிறது. கல்வியியலுயத்திலும் தேச ஜன பொது நன்மைகள் விஷயத்திலும் உழைத்துவந்த இவர், காலஞ்சென்ற விட்டது தென்னிந்தியாவின் துரப்பாக்கியமே!

பந்தயம் எவ்வீத அபாயத்தையும் எதிர்க்கக் கூடிய அஞ்சாடெஞ்சர்கள் னென்பதையும் உணர்ந்தன. அவர்களுடைய கைகால்களின் முண்டாக்கள் இரும்பையொத்திருந்தன.

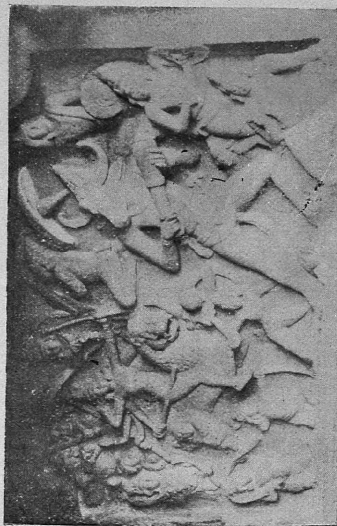
முதலில் ஒரு பந்தயம் வைத்து அதில் வீரநகரத்துப் பட்டுகளில் அதிக துரிதமாய் செல்வதை நரோத்தராலும் தேவிபுரப் பட்டுகளில் முயல் செல்வதை விவீஷும் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டி மென்றும் அப்புறம் அவ்வாறு பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட பட்டுகள் தமக்குள் பந்தயம் வைக்கவேண்டுமென்றும் அப்பந்தயத்துக்குத் தாம் மத்யஸ்தராயிருக்கும்படிக்கும் நவகுமாரர் ஏற்பாடு செய்தார். இந்த ஏற்பாட்டை ஜனங்களெல்லோரும் குதுஹலமாய் அங்கீகரித்தனர். விவீஷ தன் ஸ்வபாவப்படி நவகுமாரர் ஏற்பாட்டை அதிக ஆர்வத்துடன் ஸாவதானமாய் ஒத்துக்கொண்டான். நரோத்தரோ ஸந்தோஷத்தால் தலைகால் தெரியாமல் பூரிப்படைந்தான்.

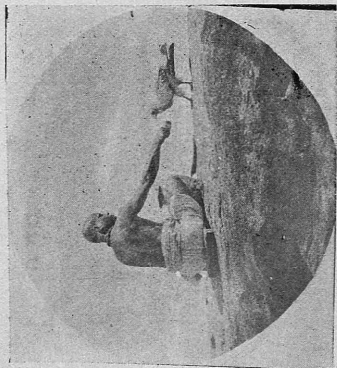
கருண்ணன் வெண்ணைய

பகழிநீர்த்தம் தொருக்காட்சி

மஹிஷாசுரமர்த்தனி மண்டபம்

பகழிநீர்சனம்: பகழிநீர்த்தம்